

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН ДВОЙНА ЗАПЛАХА

Част 13 от „Алекс Крос“

Превод от английски: Стамен Стойчев, 2010

chitanka.info

*На Кайл Крейг, истинския Кайл, един от най-точните
стрелци в света и добър приятел*

**ПРОЛОГ
В ТВОЯ ЧЕСТ**

I.

В Александрия, щата Вирджиния, произнесоха присъдата на бившия агент от ФБР и сериен убиец Кайл Крейг, известен като Мислителя, за единадесет признати убийства. А областният съдия Нина Улф му изнесе поучително и унизяващо слово. Поне по този начин той възприе съдийското мъмрене, прие го като лична обида.

— Господин Крейг, според всички критерии, които познавам, вие сте най-злото човешко същество, което някога се е изправяло пред мен в тази съдебна зала. Вие сте един от най-презрените типове, които са се...

— Много ви благодаря, съдия Улф — прекъсна я Крейг. — Поласкан съм от вашето внимание и от дълбокомислените ви слова, в които не се съмнявам. Кой не би бил доволен да бъде оценен като най-добрия? Продължавайте. Това е музика за ушите ми.

Съдията Улф кимна спокойно и продължи невъзмутимо, все едно Крейг нищо не бе изрекъл.

— Като възмездие за тези неописуемо жестоки убийства и многократно повтарящи се актове на насилие и мъчения вие се осъждате на смърт. До изпълнението на присъдата ще прекарате остатъка от живота си в максимално строго охраняван затвор. След като ви преместят там, ще бъдете лишен от контакти с други хора. И никога повече няма да видите слънцето. А сега го махнете от очите ми!

— Много драматично — провикна се Кайл Крейг към съдия Улф, докато го извеждаха от съдебната зала, — но няма да стане така. Вие току-що произнесохте собствената си смъртна присъда. Аз ще видя отново слънцето, но ще се видя и с вас, съдия Улф. И с Алекс Крос ще се видя. Бъдете сигурна, че ще се срещна с Алекс Крос. И с очарователното му семейство. Имате думата ми, моето тържествено обещание, пред всички тези свидетели, пред тази патетична аудитория от търсачи на силни усещания и пред хиените от пресата, и пред всички останали, които ми оказаха честта с присъствието си днес. *Още не сте видели всичко, на което е способен Кайл Крейг.*

Сред аудиторията, сред „търсачите на силни усещания и хиените от пресата“, беше и Алекс Крос. Изслуша напразните заплахи на своя някогашен приятел, но не можа да потисне съмнението, което го глождеше: дали затворът Ей Ди Екс във Флорънс наистина е толкова добре охраняван, колкото се предполагаше.

II.

Четири години след този ден Кайл Крейг все още бе държан в изключително строго охранявания затвор Ей Ди Екс във Флорънс, щата Колорадо, на около сто и шестдесет километра от Денвър. Обстановката го задушаваше. През цялото това време той нито веднъж не видя слънцето. Беше отрязан от всякакви контакти с хора. Гневът му се трупаеше, разцъфтяваше и ставаше все по-заплашителен.

Сред съкилийниците му бяха Унабомбър^[1], или Тед Качински, конспираторът от Оклахома Тери Никълс^[2], както и терористите от „Ал Кайда“ Ричард Рейд^[3] и Закариас Мусауи^[4]. Никой от тях не беше допускан в останалите затворнически отделения, където слънцето проникваше. Затворниците ги държаха в звукоизолирани бетонни килии, 3.7 на 2.1 метра, напълно самотни. Срещаха се само със своите адвокати и с надзирателите от специално обучената охрана. Кошмарният им живот в Ей Ди Екс във Флорънс можеше най-добре да се изрази с думите „да умираш всеки ден“.

Дори и Кайл признаваше, че да се избяга от Флорънс е обезсърчаващо предизвикателство, може би невъзможно. Досега нито един затворник не бе успял да се измъкне оттам, никой дори не се бе опитвал. Ала въпреки всичко човек можеше да се надява, да сънува, да обмисля бягството си и да упражнява въображението си. Можеше да *планира* жестокото си отмъщение.

Неговият случай беше в етап на обжалване и затова адвокатът му, Мейсън Уейнрайт от Денвър, го посещаваше веднъж седмично. Този ден пристигна, както винаги, точно в четири следобед.

Мейсън имаше навика да се перчи с вързаната си на опашка дълга сребристорсива коса, с поизтърканите си черни каубойски ботуши и с каубойската си шапка, която винаги носеше килната назад. Носеше сако от еленова и колан от змийска кожа. А очилата с големи рогови рамки му придаваха вид на вживял се в амплоато си кънтри певец. Или на преподавател от провинциален колеж, който не заслужава особено внимание. Странен избор на адвокат, но за Кайл Крейг се знаеше, че

обича колорита и екстравагантността. Така че решението му да избере Уейнрайт не възбуди никакви подозрения.

Двамата се посрещнаха с прегръдка. И както при всяко от предишните им свиждания, Кайл прошепна в ухото на адвоката:

— Нали няма видеокамери в това помещение? Правилото още ли е валидно? Сигурен ли сте в това, господин Уейнрайт?

— Не правят видеозаписи — отговори адвокатът. — Ползваш се от привилегията за срещи насаме с адвоката си дори и в тази адска дупка. Съжалявам, че не мога да направя повече. Искрено се извинявам за това. Знаеш какви са чувствата ми към теб.

След прегръдката Крейг и Уейнрайт седнаха от двете противоположни страни на сивата метална маса за разговори, здраво завинтена към бетонния под. Както и столовете.

Кайл зададе на адвоката осем конкретни въпроса — винаги едни и същи при всяко свиждане. Питаше го забързано, без да оставя време да му отговаря, така че Мейсън го слушаше в почтително мълчание.

— Труман Капоти, този велик утешител на осъдените масови убийци^[5], веднъж признал, че се страхува единствено от две неща. Е, кое е по-лошото от тях — предателството или изоставянето? — започна Кайл Крейг, след което премина към следващия си въпрос: — Кое бе първото нещо, за което реши да не плачеш, и на колко години беше, когато то се случи? — И след това: — Кажете ми, адвокате, колко време средно е необходимо на давящия се да изгуби съзнание?... Ето и още нещо: много ми е любопитно къде се извършват повече убийства? В затворени помещения или на открито?... Защо е неприемливо да се смееш на погребение, докато плачът по сватбите е позволен?... Можеш ли да чуеш звука от пляскане с една ръка, ако от тази ръка е одрана цялата плът?... Колко начина има да одереш котка, ако искаш тя да остане жива, докато я дереш?... И, о, да, как го дават моите „Бостън Ред Сокс“^[6]?

Сетне между Кайл Крейг и адвоката се възцари мълчание. Понякога осъденият убиец задаваше по-конкретни въпроси, като например за допълнителни подробности около „Бостън Ред Сокс“ или „Янките“, макар че презираше този отбор. Или за някой интересен убиец, действащ на свобода, за когото адвокатът имаше информация.

Накрая последва прощалната прегръдка и Мейсън Уейнрайт се надигна, за да напусне стаята.

Адвокатът прошепна, притиснал плътно лицето си до бузата на Кайл:

— Вече са готови. Подготвителните фази са приключени. Скоро във Вашингтон ще настъпят важни събития. Ще има разплата. Очакваме голяма публика. *Всичко е в твоя чест.*

Кайл Крейг не изрече нищо, но събра двата си показалеца и ги притисна към челото на адвоката. При това много силно. Безпогрешното послание проникна тутакси в мозъка на Мейсън Уейнрайт.

Пръстите бяха във форма на кръст.

[1] Съкращение от University and Airline Bomber. Доктор по математика, анархопримитивист, изпращал бомби в писма; отговорен за трима убити и двадесет и трима ранени. ФБР не успява да го залови, но брат му го издава. — Б.пр. ↑

[2] Тери Никълс и Тимъти Маквей убиха 168 души и раниха 800 души при изключително мощния взрив в Оклахома Сити на 19 април 1995 г. — Б.пр. ↑

[3] Арестуван през 2001 г. на летище „Шарл де Гол“, Париж, при опит да внесе експлозиви в обувките си. — Б.пр. ↑

[4] Осъден като съучастник в атентатите от 11 септември 2001 г. срещу Световния търговски център и Пентагона. — Б.пр. ↑

[5] Има се предвид романът му „Хладнокръвно“, описващ убийството на четиричленно фермерско семейство. — Б.пр. ↑

[6] Един от най-добрите бейзболни отбори в САЩ; основан през 1901 г.; осемкратен световен шампион. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
ЦЕЛИЯТ СВЯТ Е СЦЕНА

1.

Вашингтон, окръг Колумбия.

В първата история участват иракски войник и писателка на криминални романи. Войникът наблюдаваше дванадесететажната сграда с луксозни апартаменти и си мислеше: „Ето как живеят богатите и известните. В най-добрия случай — глупаво и със сигурност много опасно“.

Започна мислено да прехвърля списъка на възможностите за проникване, който вече беше съставил.

Служебният вход от задната страна на суперлуксозната жилищна сграда на „Ривъруолк“ изключително рядко се използваше от обитателите. Оттук не минаваха дори намусените им прислужници, освен когато се налагаше да изнесат боклука. Той беше много по-изолиран в сравнение с главния вход откъм гаража на подземния паркинг, беше и много по-уязвим.

Имаше само една солидно укрепена врата без никакви други механизми. Рамката на вратата бе заварена от всички страни. Всеки опит за насилствено проникване щеше да задейства едновременно алармените инсталации в стаята на портиера на жилищната сграда и в офиса на частната охранителна фирма, намиращ се само на няколко преки оттук. Статично монтираните видеокамери следяха през деня движението на всички доставчици и посетители. Използването на задния служебен вход беше забранено след седем вечерта, когато се включваха и датчиците за движещи се обекти.

Войникът беше убеден, че нито едно от тези препятствия не представлява сериозен проблем. Всъщност бяха предимство за него.

Юсеф Касим в продължение на дванадесет години бе служил като капитан в „Мухабарат“ при режима на Садам. Имаше шесто чувство за подобни неща, както и за илюзорната сигурност. Касим бе прозрял онова, което американците не успяха — че страстта им към технологиите ги прави слепи за реалните опасности. Най-подходящият подход към жилищната сграда на „Ривъруолк“ беше и най-лесният.

Отговорът се криеше в боклука. Касим знаеше, че изнасят боклука следобед, три пъти седмично, в понеделник, сряда и петък, без никакви отклонения от този график. Американската регулярност и ефективност, толкова ценени тук, бяха другата уязвимост на луксозните сгради.

Защото така действията им бяха предвидими. А това беше доста голяма слабост.

2.

Точно в 4,34 следобед вратата на задния служебен вход се отвори отвътре. Показа се висок чернокож прислужник в изпоцапан зелен работен комбинезон, нахлузил сребриста шапка. Той смъкна веригата на вратата и закачи края ѝ на отсрещната стена. Количката му, натоварена с издути пластмасови торби с боклук, беше прекалено широка, за да се провре през отвора, без да се свали веригата.

Мъжът пристъпваше бавно, хвърляйки по две торби в двата контейнера за смет в далечния край на покритата рампа.

„Този мъж още е роб на белите — каза си Касим. — Виж го само — жалка отрепка, която едва се тътри с унило сведени очи. И той го знае. Мрази тази работа, както и надменните обитатели от жилищната сграда на «Ривъруолк»“.

Касим го следеше внимателно и мислено отброяваше крачките му. Дванадесет от вратата, после девет секунди, за да метне торбите с боклук в контейнера, след което се връща и отново повтаря цикъла.

При третото излизане на чистача Касим се шмугна незабелязано зад гърба му. Нямаше значение дали шапката и зеленият му работен комбинезон ще заблудят видеокамерата. Щеше да бъде далеч, когато някой се сети да провери пробива...

Добра се лесно до зле осветеното служебно стълбище. Оттам Касим се изкачи предпазливо на първия етаж, а сетне се втурна забързано през следващите три етажа. Тичането му помогна да се освободи от натрупания адреналин, което бе добре за самоконтрола.

На площадката на четвъртия етаж имаше неизползвана стая на чистачите, където скри торбата за боклук, с която беше влязъл в сградата. След което продължи до дванадесетия етаж.

За по-малко от три и половина минути след проникването в луксозната жилищна сграда мъжът се озова в коридора, пред вратата на апартамент 12F. Зае позиция точно пред шпионката на вратата. Пръстът му се приближи до звънеца, бял бутон в боядисаната тухлена стена.

Но не продължи по-нататък. Днес нямаше да натисне звънеца.

Без никакъв шум се извърна и излезе по същия път, по който бе дошъл. След броени минути се върна на оживеното Кънектикът авеню.

Цялата тренировка мина отлично. Нямаше сериозни затруднения, нито изненади. Сега Касим можеше спокойно да се скрие сред минувачите, многобройни заради пиковия час. Тук беше невидим. Беше неуловим в тази навалица.

Не изгаряше от нетърпение по-скоро да започне операцията на дванадесетия етаж. За него имаше значение само подготовката, синхронизацията, разчетът на времето, успехът...

Когато му дойде времето, Юсеф Касим ще бъде готов да изпълни своята част.

И ще се справи.

Всеки път по един американец.

3.

От известно време не се занимавах с полицейска работа. И се чувствах добре.

Стоях, опрял гръб на кухненската врата, отпихах от кафето на Нана и си мислех на какво ли се дължи това, че трите ми деца растяха прекалено бързо. Може би имаше нещо във водата, която пиеха... Докато мигнеш, и вече са пораснали. А ето в какво е цялата работа — или не можеш да понесеш мисълта, че хлапетата ти ще напуснат дома, или нямаш търпение да го сторят. Аз определено бях в първата група.

Най-малкото ми дете, Алекс-младши — Али, — щеше да тръгва на детска градина. Той е умно малко хлапе, което рядко се затваря в себе си, с изключение на случаите, когато *знае*, че искаш да *узнаеш* нещо от него. В момента е страстен фен на рубриката „Най-изумителните“ по „Енимъл Планет“, на Вашингтонския национален отбор по бейзбол, на биографията на Майкъл Джордан „Сол в обувките му“ и на всичко, свързано с извънземните. Включително и на доста странното телевизионно шоу, наречено „Гигантор“, с още по-странна музика, която не мога да си избия от главата.

Хубавата Джени бе заменила кльощавото си телце с наченки на чувствени извивки. Тя беше художничката и актрисата в семейството и вземаше уроци по рисуване по програмата за млади таланти „Коркоран Арт Рийч“.

А Деймън, който неотдавна порасна до метър и осемдесет, скоро ще постъпи в гимназия. Така че вече не изпада в детински възторзи, не си пада по празни разговори и ми се струва, че гледа доста по-сериозно на заобикалящия го свят.

За мен нещата също се промениха. Частната ми терапевтична практика процъфтява. За пръв път от години животът ми не е обвързан със силите на реда и закона. Както се казва — бях извън играта.

Е, *почти*. В живота ми има един старши детектив от отдел „Убийства“ — Бриана Стоун, известна още като Скалата, ако попиташ за нея детективите, с които работи. Запознах се с Бри на парти по случай пенсионирането на полицай, когото и двамата познавахме.

Онази вечер прекарахме първия половин час в разговор за работата, а в останалата част говорихме за себе си — за най-различни шантави неща като например за участието й като гребец на кану в отбора на „Дрегън Боут Рейсинг Тийм“. В края на вечерта се осмелих да я поканя на среща. Всъщност, доколкото си спомням, май тя ме покани. Но едното доведе до друго и през онази нощ се прибрах с Бри. Повече не сме се оглеждали назад. Мисля също, че Бри ме покани да се приберем заедно.

Бри се владее отлично — напориста е, но в най-добрия смисъл. А и не е зле, че се харесаха с децата ми. Всъщност в момента гони Али с олимпийска скорост из първия етаж на къщата ни на Пета улица. Издава звуци като извънземно, което се храни с хлапета, докато Али се отбранява геройски с лазерния си меч от „Междузвездни войни“.

— Този меч не може да ме нарани! — изкрещява тя. — Пригответи се да умреш!

Тази сутрин двамата с Бри не се задържахме дълго на Пета улица. За да бъда честен, ако бяхме останали, вероятно щях да я завлека скришом на горния етаж, за да й покажа моя лазерен меч.

За пръв път откакто излизахме заедно, бяхме успели да синхронизираме графициите си поне за няколко дни. Показах се на предната врата, като си подсвирквах шумно края на първия хит на Стиви Уондър: „Довиждане, довиждане, довиждане...“. Думите бяха запечатани в сърцето ми — една от многобройните ми дарби.

Смигнах на Бри и я целунах по бузата.

— Винаги ги оставяй засмени — заявих.

— Или поне объркани — парира тя и ми смигна в отговор.

Нашата цел — Катоктин Маунтин Парк в Мериленд — се намираще на източния склон на Апалачите, не много далеч от Вашингтон. Планините навярно бяха най-вече известни с града Кемп Дейвид, но Бри знаеше едно място, удобно за къмпинг за обикновени простосмъртни като нас. Нямах търпение да стигнем и да се усамотим.

Докато се движехме на север, усещах как забравям за Вашингтон. Прозорците на моя R350 бяха спуснати и аз се наслаждавах на возенето в този изключителен автомобил. Най-добрата покупка, която съм правил от дълго време насам. От стереото се разнасяше гласът на великия Джими Клиф. В момента животът беше прекрасен. Нищо не можеше да е по-хубаво.

— Защо си взе точно мерцедес? — попита Бри, докато се носехме по шосето.

— Удобен е, нали?

— Много удобен.

Докоснах газта.

— Отзивчив, бърз. Но най-важното — безопасен. Достатъчно опасности съм имал в живота си. Не се нуждая от още.

На входа на парка, докато плащахме таксата, Бри се наведе през мен и заговори на охраната:

— Много ви благодаря. Ще пазим вашия парк.

— Това пък какво беше? — попитах я, когато потеглихме.

— Мога само да кажа, че съм природозащитник.

Лагерът определено беше впечатляващ и достоен за уважение. Беше разположен върху малко парче земя, оградено от трите страни с бистра синя вода, зад която не се съзираше нищо друго освен гъста зелена гора. В далечината се простираше нещо, наречено Чимни Рок, където утре планирахме да отидем на излет. Наоколо не се виждаше жива душа.

Само една, която имаше значение — Бри. Тя беше най-сексапилната жена, която някога съм познавал. Пламвах само като я погледна, особено тук, където бяхме само двамата.

Тя обви ръка около кръста ми.

— Има ли нещо по-съвършено от това?

Не можех да се сетя за нищо, което би развалило почивката ни тук, сред планините.

4.

Историята продължаваше. Четиридесет и осем часа след като оттренира безупречното си проникване във входа, Юсеф Касим се върна в сградата на „Ривъруолк“, обитавана от богати и безгрижни американски наематели.

Този път обаче не беше тренировка. Беше реална задача и той се оглеждаше напрегнато. За него и за каузата му този ден наистина беше велик.

Точно в 4,34 вратата на служебния вход се отвори и същият висок чернокож прислужник повлече лениво към улицата торбите със сметта. „Старият негър Джо — помисли си Касим. — Все така във вериги. Всъщност нищо не се е променило в Америка, нали? Не, и то от стотици години“.

След минути Касим беше изкачил стъпалата до дванадесетия етаж и стоеше пред апартамента на жена на име Тес Олсен.

Този път натисна звънеца. Три пъти. Много дълго беше чакал този миг... Цели месеци или може би цял живот, ако трябваше да е честен пред себе си.

— Да? — Зад шпионката на апартамент 12F се мярна Тес Олсен. — Кой е?

Юсеф Касим се постара тя да види работния му комбинезон и шапката, които трябваше да ѝ подсказат, че е служител от поддръжката на сградата. Несъмнено в очите на тази жена той изглеждаше като всички други мургави техници, поддържащи многобройните инсталации — някой от онези, които в нейните книги забелязваха всички важни подробности. В края на краищата тя беше известна писателка на криминални романи и това беше важно за тази история. Детайл от изключително значение.

— Госпожо Олсен? Във вашия апартамент има изтичане на газ. Не ви ли се обадиха от офиса?

— Какво? Повторете пак.

Акцентът му беше силен, сякаш английският бе мъчение за него. Говореше бавно, като някакъв идиот.

— Изтичане на газ. Моля ви, госпожо. Мога ли да оправя тази работа? Обади ли се някой? Да ви каже, че ще дойда?

— Преди малко се прибрах. Никой не се е обаждал — отвърна жената. — Не зная нищо за това. Не мисля, че е оставено съобщение. Но все пак ще проверя.

— Искате да дойда по-късно? И тогава да оправя повредата? Мирише ли ви на газ?

Жената въздъхна с неприкритото раздражение на персона, обременена от твърде много тривиални задължения, ала без достатъчен помощен персонал.

— О, за Бога — изрече примирено. — Влизайте тогава. Но побързайте. Съвсем за *кратко*. Трябва да привърша с тоалета си и до двадесет минути да изляза оттук.

При изщракването на резето Юсеф Касим се приготви за нападение. В момента, в който жената откряна вратата и той видя очите ѝ, се хвърли напред.

В този случай не се изискваше голяма физическа сила, но беше от полза. Тес Олсен отхвърча на няколко стъпки назад и се стовари тежко по задник. При падането обувките ѝ с високи токчета се изхлузиха и се показаха яркочервените нокти на пръстите ѝ и слабите ѝ ходила.

Преди шокираната жена да се разкреци, Касим се метна върху нея и я притисна с цялата си тежест. Правоъгълното парче тиксо със сребрист цвят, което беше натикал в джоба на панталона си, се озова бързо върху устата ѝ. Натисна тиксото здраво, за да ѝ покаже, че е от занаята и че ще е глупаво от нейна страна да се съпротивлява.

— Нямам намерение да ти причиня зло — изрече той първата от многото си лъжи.

После се плъзна леко надолу, върху корема ѝ, за да измъкне от джоба си червена кучешка каишка. Завърза я около врата ѝ. Каишката беше важна част от плана. Евтина, найлонова, ала достатъчно яка, за да я удържи.

Каишката беше *улика*, и то първата, която щеше да остави за полицията и за всеки друг, който би се заинтересувал от случая.

Жената беше някъде към четиридесетте, с руса коса, физически не особено силна, въпреки че, изглежда, доста се беше трудила, за да се поддържа в добра форма.

Сега ѝ показва нещо ново: остър нож за разрязване на кашони! Зловещо изглеждащ инструмент. Убедителен.

Очите ѝ се разшириха.

— Ставай, слаба страхливке — заповяда ѝ той, надвесен над ухото ѝ. — Или ще ти накълцам физиономията на ивици. — Знаеше, че мекотата в тона му действаше много по-заплашително от всякакви крясъци. Освен това английският му изведнъж се подобри значително, което още повече щеше да я обърка и изплаши.

Когато тя се опита да се надигне, той я стресна, сграбчвайки я безцеремонно за кльощавия врат. И я остави да стои на колене и на лакти.

— Това стига, госпожо Олсен. А сега не мърдай нито на сантиметър. Остани така, неподвижна, *съвсем неподвижна*. Ще използвам ножа.

Скъпата ѝ черна рокля се свлече, щом я срязва откъм гърба. Сега тя цялата трепереше необуздано, докато се опитваше да закрепчи със запушената си уста. Без роклята изглеждаше по-добре — със стегнатата плът, донякъде дори съблазнителна, ала не и за него.

— Не се тревожи, не си падам по чукането в кучешка поза. А сега тръгни напред на колене. Направи, каквото ти казах! Няма да отнеме много от претоварения ти ден.

Вместо отговор жертвата само простена. Необходим бе ритникът на Юсеф в задника ѝ, за да схване идеята на упражнението.

Най-после тя запълзя.

— Е, как ти се харесва? — попита я. — *Съспенс*. Нали за това пишеш? Ето защо съм тук, разбра ли? Защото пишеш за престъпления в книгите си. Можеш ли да разрешиш този случай?

Разходиха се бавно из кухнята и трапезарията, след което се преместиха в просторната всекидневна. Едната ѝ стена бе запълнена само с книги, много от които бяха нейни творби. Плъзгащите се стъклени врати в отдалечения край на помещението извеждаха към тераса с изискана градинска мебел и блестящ черен грил.

— Погледни всичките си книги! Много съм впечатлен. Ти ли си написала всичко това? Има и чуждестранни издания! Сама ли си ги превела? Разбира се, че не си. Американците говорят само английски.

Касим подръпна каишката рязко и госпожа Олсен падна на едната си страна.

— Не мърдай оттам! Стой така! Трябва да свърша още нещо. Да оставя улики. Дори и ти си улика, госпожо Тес Олсен. Още ли не си го проумяла? Успя ли да разрешиш загадката?

Подреди набързо всекидневната така, както желаше да изглежда. После се върна при жената, която не бе помръднала и явно най-сетне започваше да вниква в ролята си.

— *Ти* ли си това? На този портрет? — попита той внезапно, с изненада в гласа. — Това наистина *си* ти.

С крака си Касим повдигна брадичката ѝ, за да може тя да види картината. Над дивана с пищни инкрустации висеше голям портрет с маслени бои, изобразяващ Тес Олсен в дълга сребриста рокля, с ръка, облегната на полирана кръгла маса, украсена с разкошно подредени цветя. Гледаше строго, преливаща от незаслужена гордост.

— Нещо не прилича на теб. В реалния живот си по-хубава. А без дрехи си много по-секси — рече той. — А сега марш *навън!* На терасата. Ще станеш много прочута дама. Обещавам ти го. Твоите почитатели те очакват.

5.

След още едно силно подръпване на каишката Тес Олсен се изправи на крака, после разпери ръце, а накрая успя да постигне някакво равновесие, поне колкото да може да ходи.

Всичко ѝ се струваше нереално. Трепереща, заотстъпва назад към терасата — докато железният парапет не се опря в гърба ѝ.

Цялото ѝ тяло трепереше. Дванадесет етажа по-долу гъстото улично движение запълваше Кънектикът авеню. Стотици пешеходци крачеха по тротоарите, повечето с наведени глави, неподозиращи за случващото се там, горе, във високата като кула жилищната сграда на „Ривъруолк“. Това бе идеален символ на живота във Вашингтон.

Юсеф Касим се присегна и издърпа самозалепващата се лента от устата на жената.

— А сега можеш да крещиш — рече ѝ той. — Да крещиш, колкото си искаш! Да крещиш, все едно си откачила от ужас! Искам да те чуят *чак във Вирджиния*. В Охайо! В Калифорния!

Но вместо това жената му заговори, само че толкова забързано, та едва ѝ се разбираше:

— Моля те. Не е необходимо да правиш това. Мога да ти помогна. Имам много пари. Можеш да вземеш, каквото си пожелаеш от апартамента. Вътре имам сейф, във втората спалня. Моля те, само ми кажи...

— Това, което искам от теб, госпожо Тес Олсен — заяви Касим и опря дулото на пистолета си до една от диамантените обици на ушите ѝ, — е *да крещиш*. Силно, много силно! Веднага! Тъкмо сега му е времето. Разбра ли ме? Нарездането е много просто: *да крещиш!*

Но крясъкът ѝ не беше нещо повече от хлипане — жалко скимтене, бързо сподавено от воя на вятъра.

— *Добре!* — Касим сграбчи голите крака на жената. — Ще ти помогна! — И с едно силно повдигане той я провеси отвъд парапета с главата надолу.

Сега крясъците проехтяха от гърлото ѝ, високи и ясни като вой на аларма. Тес Олсен отчаяно се мъчеше да се вкопчи във въздуха за

някаква опора, каквато просто не съществуваше.

Червената каишка около врата ѝ се развя волно на вятъра като струя кръв от сънната ѝ артерия. „Хубав ефект, като на кино“, помисли си Касим. Точно каквото търсеше. Неотделима част от плана му.

Отдолу тутакси се насъбра тълпа. Хората спряха и се вторачиха нагоре. Някои трескаво зазвъняха по мобилните си телефони. Други ги използваша, за да снимат...

Накрая Касим издърпа обратно Тес Олсен и я пусна да се свлече на терасата.

— Много добре се справи — похвали я той със смекчен тон. — Страхотна работа, казвам го съвсем сериозно. Направо не е за вярване! Всички тези хора, които снимат трескаво. В какъв свят живеем само!

Следващите ѝ думи рукнаха от устата ѝ като порой.

— О, Боже мили, моля те, не искам да умра така. Сигурно желаяш нещо. През целия си живот не съм причинила зло никому. Не разбирам защо е всичко това! *Моля те... спри.*

— Ще видим. Не губи надежда. Само прави точно това, което ти се казва. Така е най-добре.

— Ще го направя. Обещавам. Ще сторя всичко, което ми кажеш.

Той се наведе през парапета, за да огледа по-добре Кънектикът авеню и насъбралата се тълпа, дете непрестанно нарастваше.

Мъжът се запита дали някои от обажданията по мобилните телефони не са до полицията — или просто до някого, когото желаяха да впечатлят или да шашнат. *Няма да повярваш какво виждам сега. Ето, виж сам!*

Публиката нямаше да повярва какво ѝ предстои да види. Милиони щяха да гледат тези кадри по телевизията отново и отново.

Докато не надмине това убийство със следващото.

— *В твоя чест* — прошепна той. — *Всичко е в твоя чест.*

6.

— Ти запали огъня — предложи Бри, — а аз ще освежа покоите ни.

Свих рамене и й смигнах.

— Мисля, че *огънят е готов* — подхвърлих. — Сигурен съм.

— Търпение — скастри ме Бри. — Ще си заслужава. Аз си заслужавам, Алекс. Все пак не е зле за момента да не забравяме мотото на майсторите бойскаути: „Ако не планираш добре, планираш да се издъниш“.

— Никога не съм бил бойскаут — въздъгнах. — Твърде съм възбуден, за да бъда...

— Търпение. Трябва да знаеш, че и аз съм възбудена.

Отидох да потърся подпалки, а Бри разопакова останалия багаж от колата. Оборудването, което бях измъкнал от тавана на къщата ни, изглеждаше като древна антика в сравнение с нейната екипировка. Тя сглоби чевръсто свръхлеката палатка, напълни я с два надуваеми матрака, термично одеяло и два фенера.

Дори бе донесла система за филтрация на вода, в случай че ни се прииска да пием от потока. Най-накрая окачи вятърни камбанки над входа на палатката. *Чудесно допълнение.*

Аз, от своя страна, бях осигурил две опашки от омар и две огромни, прошарени и мариновани телешки пържоли от деликатесния магазин на „Делмонико“, готови за печене. Черните мечки бяха в изобилие наоколо, но жилавото месо не беше по вкуса ни.

— Имаш ли нужда от помощ? — попитах, след като огънят се разгоря, изпращайки снопове искри към небето. Бри тъкмо бе измъкнала парче брезент от задната седалка навярно за да го използва за навес.

— Да, отвори бутилката „Каберне“. Моля те, Алекс. Почти сме готови.

Издърпах тапата от бутилката, а Бри метна брезента върху три клона над палатката, с по два хлабави взела отстрани, за да може да го вдига или спуска по желание.

— Трябва да внимаваме с храната — отбеляза тя. — Заради рисовете и мечките, нали се сецаш. По тези места се *навъртат* доста мечки.

— И аз така съм чувал. — Подадох ѝ чаша. — Знаеш ли, ти си доста сръчна домакиня.

— А ти си добър готвач, обзалагам се.

Понякога не обръщах внимание на думите на Бри, тъй като бях прекалено омагьосан от тези нейни лешникови очи. Те бяха първото нещо, което забелязах у нея. Някои хора просто имат страхотни очи. Разбира се, не само очите ѝ ме разсейваха. Във всеки случай не точно в момента. Тя вече бе свалила обувките си и разкопчаваше късите си панталонки. И блузката. И ето я, застанала пред мен по светлосини гащички и сутиен. В този миг напълно забравих за очите ѝ, колкото и да бяха прекрасни.

Тя ми подаде чашата си, за да я напълня.

— Знаеш ли кое е най-хубавото на това място?

— Не съм съвсем сигурен, но мисля, че скоро ще разбера. Прав ли съм?

— Да, определено си прав.

7.

Винаги съм имал чувството, че животът е на границата на абсурда и безсмислието, но при все това може да бъде хубав, ако го погледнеш от правилната страна.

И така, остатъкът от ранната вечер бе идеален за нас. Двамата с Бри, ръка за ръка, вървахме забързано надолу, към подканващата синева на Биг Хънтинг Крик. Свалихме остатъка от дрехите си и се гмурнахме. След първите една или две минути, докато свикнем, усещах водата като втора кожа.

В този момент не знаех дали отново ще мога да изляза. И не исках. Целувахме се и се прегръщахме, сетне плувахме и се плискахме като две безгрижни хлапета в лятна ваканция. Някъде наблизго големите езерни жаби се опитваха да ни правят серенада с упоритото си *квакане*.

— Да не мислите, че е забавно? — подвижна им Бри. — Е, предполагам, че е тъй...

Целувахме се до насита. На това място в старите филми сцената прекъсваше и екранът се запълваше от бързо движещ се влак, преминаващ през тунел. Само дето Бри и аз изобщо не бързахме да излезем от тунела. Тя ми прошепна, че имам най-нежните ръце на земята, и си пожела да я погъделичкам леко и да не спирам. Харесваше ми това, което правех, и на свой ред й доверих, че тя има най-мекото тяло, което е странно, имайки предвид колко е стегната. Подобна сексуална игра не можеше да не доведе до беля. И така и стана.

Влязохме малко по-навътре, докато водата стигна до гърдите ни. Сетне Бри се стрелна към мен и обви крака около кръста ми, докато прониквах в нея. Любенето във водата е по-дълго, но и най-хубавите неща си имат край. Бри извика, аз я последвах и дори проклетите жаби замлъкнаха за миг.

След това двамата лежахме отмалели върху тревистия бряг, докато късното слънце ни изсуши. Правехме неща, които отново ни вкараха в беля. Накрая все пак се облякохме и се захем с приготвянето на вечерята.

— Бих могъл да свикна с това — казах на Бри. — Всъщност вече свикнах.

След пържолата, омара и моята прочута, макар и в тесен кръг, салатата от марули, дойде ред на десерта от убийствено вкусни курабийки. Беше ги приготвила Нана. Тя харесваше Бри.

Когато се стъмни, двамата се отпуснахме един до друг, преситени и щастливи. Работата беше само бегъл спомен. Дори мечките и рисовете не ни тревожеха особено.

Погледнах към Бри, сгушена край огъня в извивките на тялото ми. В този миг изглеждаше толкова нежна и уязвима, колкото бе силна и самоуверена в работата си.

— Ти си удивителна — прошепнах. — Целият ден беше като сън. Не ме събуждай, става ли?

— Обичам те — промълви тя, сетне додаде бързо: — Опа!

8.

През следващите няколко секунди думите на Бри увиснаха във въздуха. Това беше първият път с нея, когато занемях.

— Просто ми се изплъзна. Пък и *кой* го каза? Съжалявам. *Съжалявам* — повтори тя.

— Бри, аз... *защо съжаляваш?* — попитах.

— Алекс, не е нужно да казваш нищо повече. Никой от двамата ни не е длъжен. *Леле!* Я погледни тези звезди!

Присегнах се и улових ръката ѝ.

— Всичко е наред. Просто стана малко по-бързо, отколкото и двамата сме свикнали. Това не е обезателно лошо нещо.

Бри ми отвърна с целувки, после се засмя. Цялата ситуация можеше да бъде доста неловка, но някак си се получи точно обратното. Аз я притиснах до гърдите си и отново се целунахме. Взрях се в очите ѝ. Това, че пейджърът ѝ иззвъня точно в този миг, беше класическа ирония... Ала не беше забавно, тъй като досега аз винаги бях този, който получаваше обаждания по мобилния телефон в най-неподходящия момент.

Пейджърът от палатката отново избръмча. Бри ме погледна, без да помръдва.

— Върви — подканих я. — Твоят е. Трябва да се обадиш. Зная как е.

— Само ще видя кой е.

— Всичко е наред — успокоих я.

Някой е мъртъв. Трябва да се върнем във Вашингтон.

Тя влезе в палатката. След няколко секунди я чух да говори по телефона:

— Тук е Бри Стоун. Какво става?

Донякъде се радвах, че Бри е толкова търсена. Донякъде. Чух от приятеля си, детектив Джон Сампсън, че бъдещето ѝ в отдела било блестящо и кариерата ѝ зависела само от нея. Междувременно обаждането можеше да означава само едно. Погледнах часовника си. Вероятно щяхме да сме в града в десет и половина. В зависимост от

това дали тя ще поиска да карам по-бързо, което не бе проблем за моя R350.

Когато Бри излезе от палатката, вече бе заменила шортите с дънки и затваряше ципа на суитчъра си с качулка.

— Не е нужно да идваш. Ще бързам, колкото мога. Навярно ще се върна за закуска или дори по-рано.

Аз вече събирах нещата ни.

— Преди задникът ми да изстине — опитах да се пошегувам.

Тя се засмя, макар и малко насила.

— Наистина съжалявам за това. *По дяволите*, Алекс! Дори не мога да ти кажа колко съжалявам. Направо съм бясна.

— Днешният ден бе идеален. — Утеших я и после попитах, защото не можех да се сдържа, а и знаех, че Бри няма да се обиди заради смяната на темата: — И така, какъв е случаят?

9.

В 10,50 същата вечер наближихме жилищната сграда на „Ривъруолк“. Бяха изминали шест часа от престъплението. Бри предложи да ме остави у дома, на Пета улица, но знаех, че няма търпение да стигне тук. Случаят щеше да възбуди интереса на обществото.

Когато пристигнахме, цареше някакво мрачно оживление. Както очаквах, беше пълно с репортери и микробуси. Случаят бе от най-горещите: богата жертва — авторка на бестселъри, убита в предполагаемо безопасен квартал, при това по особено жесток начин.

Картата на Бри ни осигури достъп до тротоара, където алеята за коли пред високата сграда бе отцепена с полицейски кордон. Технически беше част от местопрестъплението, като се има предвид, че жертвата бе паднала тук, след като е била хвърлена от терасата на апартамента си пред очите на десетки свидетели.

Екип от техници, облечени в бели лабораторни костюми, работеха по сплескания микробус, върху който се бе приземила жената. Беше паркиран близо до входа на сградата. На ярката светлина на лампите и прожекторите техниците ми приличаха на призраци. От другата страна на улицата около стотина души се бяха скупчили зад двойната жълта отцепваща полицейска лента. Никое от лицата не ми се стори познато, но това нямаше значение. „Това не е твой случай“, напомних си.

Бри слезе от колата и заобиколи, за да дойде от моята страна.

— Защо не идеш у дома? Моля те, върви, Алекс. И без това никой от семейството ти не очаква да се върнеш, нали? Може би по-късно ще успеем да продължим оттам, откъдето ни прекъснаха.

— Или бих могъл да чакам тук и да те отведа на нашето място, колкото е възможно по-бързо — рекох и отпуснах назад седалката, за да я успокоя. — Виждаш ли? Приятно и удобно, почти като в петзвезден хотел. Ще ми е добре в колата.

— Сигурен ли си? — Знаех, че Бри изпитва вина за тази вечер. Чувството ми бе до болка познато, само че сега вече бях наясно какво

са преживявали близките ми.

— По-добре върви. Вероятно половината от вашингтонската полиция вече е там и кой знае как са оплескали всичко на местопрестъплението.

Двама униформени полицаи се насочиха към нас, когато Бри се наведе и ме целуна за довиждане.

— Помниш ли какво ти казах неотдавна? — прошепна ми. — Бях съвсем сериозна.

Извърна се и забърза към униформените.

— Какво, по дяволите, правите вие двамата? Връщайте се на работа! Чакайте! Някой да ми покаже къде да отида. Къде е местопрестъплението?

Преобразяването на Бри бе впечатляващо. Дори стойката ѝ се промени, докато крачеше към сградата. Изглеждаше делова и уверена, взела нещата в свои ръце — напомняше ми на самия мен. Ала все още си оставаше най-сексапилната жена, която някога съм срещал.

10.

Същата нощ мъж и жена в спортни облекла се бяха спотаили сред тълпата, събрала се на Кънектикът авеню, срещу жилищната сграда на „Ривъруолк“. Докато полицейските коли продължаваха да пристигат, двамата бяха там, възхищавайки се на майсторското си дело.

Брилянтно изпълнение, Юсеф Касим, няма съмнение... Мъжът се бе претворил блестящо в ролята на Юсеф Касим, а публиката следеше изпълнението му със затаен дъх от мига, в който се появи на терасата — неговата сцена. Очевидно голяма част от зрителите още бяха шашнати от смелото представление и продължаваха да го обсъждат с благоговеен шепот.

Представление, достойно за бис. Часове след шоуто всички тези тъпи зяпачи продължаваха да стоят пред луксозната жилищна сграда. Идваха нови и нови почитатели. Цялата преса беше тук — Си Ен Ен и други големи телевизии, репортери от всички водещи вестници, радиостанции, видеоартисти, блогъри.

Мъжът смушка с лакът жената до себе си.

— Виждаш ли това, което и аз виждам?

Тя се надигна и се огледа наляво, сетне надясно.

— Къде? Има толкова много за гледане. Подскажи ми.

— Ей там. Виждаш ли? Това е детектив Бри Стоун, която слиза от колата си. А другият в колата е Алекс Крос. Сигурен съм, че е той. Крос е дошъл, а това е едва първото ни представление. Ние сме велики!

11.

През първия половин час се опитвах да се убедя, че ми е съвсем добре да стоя в колата, настрани от събитията. Седалката на мерцедеса беше удобна като креслото в дневната ми. Екземпляр от „История на любовта“ от Никол Краус лежеше в скута ми, докато прехвърлях станциите по сателитното радио, а после слушах местните новини. Четях с наслада романа на Краус, защото ми напомняше как се чувствах, когато за пръв път се запалих по литературата. У дома имам друг любим роман — „Обир през зимата“ от Даниъл Удрел, който ми достави не по-малко удоволствие.

Сега, когато вече бях извън играта, имах доста време за четене. *Но наистина ли бях извън играта?*

Макар че не слушах съсредоточено, забелязах няколко очевидни неточности в новините. Най-въпиещата беше, че убиецът от „Ривъруолк“ бил някакъв терорист. Беше твърде рано да се правят подобни заключения.

Историята беше водеща за всяка новинарска емисия в града, националните също започваха с нея, като всички се опитваха да я поднесат под различен ъгъл. Това обикновено водеше до грешки, но на медиите не им пукаше, особено когато успяваха да припишат поредната теория на някой „експерт“.

Не че убиецът щеше да го е грижа за точността. За мен беше очевидно, че това, което най-много искаше той, бе внимание.

Зачудих се дали някой от вашингтонската полиция не е определен да следи всички новини. Ако случаят беше мой, това щеше да е едно от първите неща, за които щях да се погрижа. Ала не беше... Аз вече нямах случаи. И това не ми липсваше, поне така си казвах, докато наблюдавах суетнята отвън.

Макар че във възможността да си насред оживена сцена на убийство имаше нещо, което възбуждаше инстинктите ми. Прехвърлях в главата си най-различни теории и сценарии от мига, в който се озовах тук — не можех да се спра.

Убиецът очевидно искаше публика. Бяха го описали като „човек от Близкия изток“. *Дали е възможно това да е някакъв нов вид тероризъм — разновидност на тъй наречената „врата до врата“? И как писателката на бестселъри се вписва в това?* Трябваше да има някаква връзка. Дали убиецът бе пресъздал садистична сцена, която многократно си е представял? И що за психопат ще иска да хвърля жертвите си от дванадесететажна сграда?

Накрая не издържах на любопитството. Излязох от колата и погледнах към най-горния етаж. Не можех да видя нито Бри, нито някой друг.

„Ще хвърля само един бърз поглед — убеждавах се аз. — Заради старите времена. Няма нищо лошо в това“.

12.

Кого се опитвах да заблудя? Ловеца на дракони отново беше по следа и се чувствах съвсем естествено, сякаш никога не бях прекъсвал работата си. Сякаш не бяха изминали месеци.

Повечето от телевизионните камери бяха разположени край импровизирания команден център на вашингтонската полиция. Когато приближих, видях капитана от отдел „Особено жестоки престъпления“ Тор Рихтер. Той бе застанал зад букет от микрофони, които стърчаха от всички страни наред целия хаос, и лично даваше интервю.

Това навярно означаваше, че Бри е горе. Бях сигурен, че така е по-добре за нея. Тя не харесваше себичните полицаи, нито конкретно Рихтер, както между впрочем и аз. Той беше истински бюрократ, стриктен в правилата, безмилостен тъпанар и най-безсрамен подлизурко. А и кой, по дяволите, го бе кръстил Тор^[1]?

Във фойето на жилищната сграда беше сравнително спокойно. Бях разпознат от двама униформени, които явно не знаеха, че от известно време вече не съм на работа. Качих се с асансьора до дванадесетия етаж, като не очаквах, че ще ме пуснат по-навътре. Някой тук би трябвало да проверява значките.

И един наистина го правеше. Показа се моят стар приятел, Тони Дауъл, който навремето работеше в Саутийст. От години не се бях виждал и чувал с него.

— Виж ти кой е тук. Алекс Крос.

— Здравсти, Тони. Мислех, че такива възрастни полицаи като теб вече са пенсионери. Бри Стоун тук ли е?

Тони посегна към радиостанцията си, но сетне размисли.

— Право надолу по коридора — рече и ми посочи. После ми подаде чифт латексови ръкавици. — Ще ти потрябват.

[1] В скандинавската митология Тор е богът на гръмотевиците, бурите, плодородието, син на Один, описван като могъщ боец. — Б.пр.

↑

13.

Почувствах тръпка на очакване, сетне ме прониза някакъв неприятен хлад. Толкова ли беше лесно да престъпиш обратно огневата линия, или каквото и да беше това? Пред вратата на апартамент 12F дребен азиатец, когото разпознах като един от техническите работници към вашингтонската полиция, снемаше отпечатъци. Той ми каза, че вътре е относително спокойно. Химичните елементи нямаше да станат ясни, докато екипът по събиране на доказателства не приключеше с работата си.

Открих Бри, застанала в средата на дневната. Имаше замислено и отчуждено изражение.

По килима с цвят на слонова кост се виждаха тъмни ивици — вероятно от кръвта на жертвата. Плъзгащата се стъклена врата към терасата бе отворена и лекият бриз поклащаше завесите.

С изключение на това дневната изглеждаше недокосната. Високи до тавана лавици опасваха стените. Бяха пълни с книги с твърди корици, някои от които написани от жертвата, включително и чуждестранни издания. „Защо криминална писателка?“, зачудих се аз. Трябваше да има причина, поне в мозъка на убиеца. Дали мислех в правилна посока?

— Как върви? — заговорих накрая.

Веждите на Бри се повдигнаха в безмълвен въпрос: „Как се озова тук?“, но реши да пропусне любезното въведение. Досега никога не я бях виждал в действие и ми се стори съвсем различна личност.

— Явно убиецът е влязъл през вратата. Няма следи от насилствено проникване. Може би се е представил за служител по поддръжката или нещо подобно. Освен ако тя не го е познавала. Дрехите, чантата ѝ — всичко е тук.

— Липсва ли нещо? — зададох обичайния въпрос.

Бри поклати глава.

— Нищо, поне на пръв поглед. Не прилича на обир, Алекс. Когато е била хвърлена от терасата, е носила диамантена гривна и обеци. Така че можеш да го изключиш.

Посочих тъмните следи по килима.

— Какво знаеш за тях?

— Според съдебния медик коленете на жертвата са били окървавени, преди да падне. И още нещо: около врата си е имала кучешка каишка.

— Някой по радиото каза, че било въже. Мислех, че е примка, но за мен няма никакъв смисъл. Кучешка каишка? Това е интересно. Странно, но интересно.

Бри посочи към арката и просторната дневна зад нея, в която се виждаха шкафове със стъклени витрини, пълни с прибори и сервизи за хранене.

— Кървавите ивици започват оттам и свършват в средата на стаята. Тя е пълзяла и е била принудена да го стори.

— Като куче. Значи той е искал да я унижи, при това публично. Какво би могла да му е причинила? С какво е заслужила всичко това?

— Да, определено изглежда като лично отмъщение. Може би е бил бивше гадже или някой, който си е фантазирал за нея? — Бри пое дълбоко дъх и бавно въздъхна. — Знаеш ли, това вероятно щеше да бъде твой случай, ако още работеше в полицията. Престъпление с широка публичност, придружено с ясно изразен психологичен фактор.

Не й казах, че същата мисъл вече ми бе минала десетки пъти през ума. Странните случаи обикновено бяха мой приоритет. Да не би Бри да беше новата ми заместничка? Внезапно се запитах дали срещата ни на онова парти е била толкова „случайна“, колкото изглеждаше навремето?

— Някой друг живее ли тук? — попитах.

— Съпругът ѝ е починал преди две години. Има икономка, но днес следобед е отсъствала.

Замислих се за миг.

— Може би убиецът го е знаел.

— Обзалагам се, че е знаел.

Беше интересно — начинът, по който Бри пасваше във всичко това. Ала най-странното беше, че изобщо не ми изглеждаше странно. Продължих да забелязвам различни дреболии. Игленик, върху който бе избродирано: „Огледалце, огледалце от стената, все пак и аз съм като майка си“. Върху полицата на камината бе подпряна поздравителна картичка на „Холмарк“. Погледнах я и видях, че не е подписана. *Това*

означаваше ли нещо? Вероятно не. Но може би да. Човек никога не знае.

Двамата с Бри излязохме заедно на терасата.

— И така, той има възможност да я убие насаме, но вместо това я извежда тук и я хвърля през парапета — рече Бри, говорейки повече на себе си, отколкото на някой друг. — Всичко е *толкова* объркано. Не зная откъде да започна.

Огледах се. От другата страна на улицата се издигаха две луксозни жилищни сгради; малко по-наляво се намираще Националната зоологическа градина с повече дървета, отколкото може да се видят в големите градове. Всъщност много приятно място за живеене — мигащи светлини през нощта, живописно осветени тъмнозелени площи.

Точно под нас се виждаше алеята за коли, бликащ фонтан и широк тротоар отпред. Плюс стотици зрители.

Сетне нещо ме осени. Или по-скоро нещо, което подозирах, ми се стори достатъчно вярно, за да го изрека на глас.

— Той не я е познавал, Бри. Не мисля, че я е познавал. Не става дума за нещо лично.

Бри се извърна и ме погледна.

— Продължавай.

— Това, което искам да кажа, е, че от самото начало това е публична екзекуция. Целта е била да има публика. Той е искал, колкото е възможно повече хора да гледат, докато я убива. Това е било представление. Убиецът е дошъл тук, за да направи шоу. Може би някой ден е стоял там, долу, и е избрал точно тази тераса за сцена на убийството.

14.

И ето ни тримата.

Приятелят ми Сампсън бе влязъл в стаята — два метра и шест сантиметра и сто и девет килограма. Знаех, че Сампсън вероятно е изненадан да ме види, но лицето му остана безучастно — съвсем типично за Големия мъж.

— Да не си търсиш жилище под наем? — попита той. — Доколкото разбрах, мястото е свободно. Вероятно даже днес ще върви по-евтино.

— Само минавам. Кварталът е малко тузарски за джоба ми.

— Минаването не се плаща по същата тарифа като консултациите, друже. Май се нуждаеш от по-добър бизнес план.

— Какво разбра, Джон? — попита Бри. Наричаше го Джон, а аз — Сампсън, откакто бяхме деца. Макар че и двете обръщания ставаха.

— Изглежда никой не е забелязал нашия човек да влиза или излиза от сградата. Докато в момента разговаряме, проверяват всички записи от охранителните камери. Мястото е доста строго охранявано. Обзалагам се, че няма начин да не е записан на някоя от касетите, освен ако не може да минава през стени.

— Не мисля, че този тип има нещо против да го снимат — намесих се аз.

В този момент един униформен полицаи влезе в стаята.

И тримата се обърнахме.

— Госпожо... Детектив Стоун? Има въпрос за вас. От хората, които обработват мястото на престъплението в задната стая.

Тримата последвахме униформения по тесния коридор в кабинета. Стените тук също бяха опасани с лавици с книги, френски литографии в скъпи рамки и няколко ваканционни снимки. Апартаментът бе обзаведен с вкус и отлично поддържан — всички повърхности бяха излъскани до блясък, обработени с почистващ препарат с освежител, възглавничките — бухнати. До вратата се виждаше кашон, пълен с бутилки коняк, доставени от Кливланд Парк. *Дали убиецът е бил доставчик? Така ли е влязъл в апартамента?*

В ъгъла се гушеше удобно двойно кресло с ръчно бродирана дамаска, а до него бе поставен шкаф с телевизор. Вратичката му бе отворена и вътре се виждаше комбинация от DVD плейър и видео.

Върху полицата забелязах друга поздравителна картичка на „Холмарк“. Погледнах я — също не бе подписана.

— Може би не е зле някой да прибере тези картички, Бри. Неподписани са. Може да не означава нищо. Но в дневната има още една.

Млада жена, облечена в полицейско яке, ни чакаше до телевизора.

— Ето там, детектив.

— За какво става дума? — попита Бри.

— Може да не е нещо важно... Ала в плейъра има касета. В стаята няма друго видео. Искате ли да ви я пусна? — Очевидно жената не знаеше дали да остане, или да се изниже.

— Снехте ли всички отпечатъци в тази стая? — попита Бри любезно.

— Да, госпожо.

— Като за начало бих искал да попитам дали вратите на шкафчето бяха отворени, или затворени? — обадох се аз.

— Определено бяха отворени, точно както са в момента. Вие сте доктор Крос, нали?

В тона на младата полицайка прозвуча оправдателна нотка, но изглежда Бри не забеляза. Тя включи телевизора, а след това пусна видеото.

Отначало имаше само шум и снежинки от статичното електричество. После проблесна син екран. „Започва се“, помислих си аз.

Накрая се появи образ. Доста обезпокоителен.

Виждаше се средна по големина част от тъмносиня стена, на която бе закачено знаме. Обикновен дървен стол бе единственият друг обект на снимката.

— Някой разпознава ли знамето? — попита Бри. Беше на червени, бели и черни ивици със зелени звезди в средата.

— Иракското — отговорих аз.

Думата сякаш увисна в стаята.

Тогава Бри направи нещо умно. Спря касетата.

— Всички излезте — рече. — Веднага.

Неколцина полицаи се бяха скупчили пред вратата на кабинета, за да видят какво става.

— Детектив — обади се единият, — аз съм вторият детектив по случая.

— Точно така, Гейб, и затова знаеш какво значение би могла да има тази касета за публичността в случая. Искам да говориш с всички, които преди малко бяха тук. Постарай се да не изтече никаква информация.

Затвори вратата на кабинета, преди да дочака отговор от втория детектив.

— Искаш ли и аз да изляза? — попитах я.

— Не. Остани. Джон също.

И Бри пусна отново касетата.

15.

Един мъж излезе от сенките и застана директно в кадър. *Убиецът? Кой друг би могъл да бъде? Той ни беше оставил тази касета, нали? Искал е да я видим.* Беше облечен в проста светложълта роба и кефия^[1] на бели и черни карета. Изглеждаше явно ядосан на света. Държеше АК-47, положен в скута му, докато се обръщаше към камерата.

Е, *това* беше от странно по-странно. Направо ми спря дъхът. Стилът на видеото бе познат. Всички бяхме виждали подобни касети преди — от „Ал Кайда“, „Хизбула“, „Хамас“.

Усетих, че се напрегам. Щяхме да разберем нещо за убиеца и можех да се обзаложа, че новините никак нямаше да са добри.

— Време е хората на Съединените щати да ни чуят за разнообразие — поде мъжът със силен акцент. Кожата на страните, челото и издадения нос бе силно сипаничава. Цветът на кожата, мустаците и височината съвпадаха с описанията на очевидците, присъствали на трагедията, разиграла се днешния следобед на „Ривъруолк“.

Това беше нашият убиец, нали? Този, който бе хвърлил писателката Тес Олсен от дванадесетия етаж на апартамента ѝ? А преди това я бе унижил, връзвайки кучешка каишка около врата ѝ?

— Всички вие, които гледате този филм, сте виновни в убийство. Всеки от вас е виновен също като страхливия ви президент. Както са виновни конгресмените ви и лъжливият ви военен министър. Определено толкова виновни и колкото жалките американски и английски войници, които сквернят улиците ни и убиват моите хора, защото си въобразявате, че сте господари на света.

А сега ще заплатите с живота си. Този път Америка ще бъде обагрена от кръвта на американците. Кръвта, която лично аз ще пролея. Не ме подценявайте, един мъж може да направи много. Така, както никой от вас не е невинен, така и *никой от вас не е в безопасност.*

Мъжът стана, приближи камерата и се втренчи в нас, сякаш ни виждаше в кабинета. Сетне върху лицето му разцъфна най-ужасяващата усмивка, която бях виждал. Секунда по-късно по екрана затрептяха снежинките от статичното електричество.

— Господи! — Сампсън наруши настъпилата тишина. — Каква, по дяволите, беше тази лудост? Кой беше този маниак?

Тъкмо когато Бри се протягаше към стоп бутона, върху екрана се появи друг образ.

— Два филма — обади се Сампсън. — Човекът явно е щедър.

[1] Още и куфия — памучна кърпа за глава, обикновено бяла или карирана, която се връзва около главата с лента, наречена агал. — Б.пр.

↑

16.

Отначало кадърът бе размазан — някой стоеше пред камерата. Когато отстъпи назад, видях същия мъж, само че сега бе облечен в обикновен зелен гащеризон и черна бейзболна шапка с инициали на техник по поддръжката.

Сцената очевидно се разиграваше във всекидневната на Тес Олсен. *Днес*. Госпожа Олсен беше на пода, гола, и трепереше. Устата ѝ бе залепена с тиксо. Около врата ѝ се виждаше червената кучешка каишка.

Той бе записал всичко, цялото представление за публиката.

Атмосферата в кабинета се промени от зле към по-зле. Убиецът — или терористът, както започнах да мисля за него — приближи Тес Олсен. Дръпна силно каишката и я изправи на крака. Жената хлипаше неконтролируемо. Вероятно вече знаеше какво ще се случи. *Дали това означаваше, че познава убиеца? Откъде би могла да го познава? Заради книгата, която пишеше в момента? Кой е бил последният ѝ проект?*

Секунди по-късно мъжът я издърпа на терасата. Взе да отлепва, а после дръпна рязко лепенката от устата ѝ. Не можехме да чуем много от това разстояние — не и докато не сграбчи госпожа Олсен и не я надвеси над парапета. Тогава пронизителните ѝ писъци достигнаха до микрофона на камерата, разположена навярно на около шест метра.

През цялото време убиецът поглеждаше към камерата на всеки няколко секунди.

— Виждаш ли това? Как се връща обратно в кадър? — попита Бри. — Той не само разиграва шоу за хората на улицата. Това е предназначено и за нас — или за този, който ще намери касетата. Погледни лицето на копелето. — Сега мъжът се усмихваше. Дори от това разстояние странната му усмивка не можеше да се сбърка.

Следващите секунди сякаш продължиха цяла вечност, както съм сигурен, че са се сторили и на Тес Олсен. Той я издърпа отново в стаята и я остави седнала на пода. *Дали тя си мислеше, че ще ѝ се*

размине? Че ще я пощади? Раменете ѝ увиснаха и жената отново се разплака. Минута по-късно той отново я извлече на терасата.

— Краят приближава — промълви Бри. — Не искам да гледам това. — Но продължи да се взира в екрана. Както и ние със Сампсън.

Убиецът беше силен мъж, вероятно висок метър и осемдесет, с мускулесто тяло. Смаях се, когато видях как вдига с лекота госпожа Тес Олсен над главата си, сякаш беше щанга. Погледна още веднъж към камерата — *Да, копеле, гледаме те,* — сетне смигна и я хвърли от терасата.

— Господи! — прошепна Бри. — Наистина ли ни смигна?

Но мъжът не напусна терасата. Остана в кадър. По наведената му глава съдех, че той не гледа право надолу, там, където бе паднала жертвата. Взираше се към хората, събрали се на улицата. Поемаше рискове, които не би трябвало.

А това бе добре дошло за нас. Може би щеше да ни помогне да го открием, да заловим копелето. Защото беше безразсъден — и обичаше да се перчи пред публика.

Сетне се сепнах, анализирайки мисълта си. Ние *ще заловим кучия син.*

В този момент убиецът заговори на камерата и това бе най-странното от всичко досега.

— Може би ще се опиташ да ме заловиш — рече, — но ще се провалиш... доктор Крос.

Сампсън, Бри и аз се спогледахме. Джон бе загубил дар слово, а Бри успя само да прошепне:

— Мамка му, Алекс.

Готов или не, отново бях в играта.

17.

Е, не бях готов. Поне не още. Четири дни след убийството на „Ривъруолк“ аз мислех за пациентите си. Но не мога да отрека, че бях объркан. Опитвах да *не* се съсредоточавам върху убийството на Тес Олсен и кой би могъл да е маниакът, как така ме познаваше и какво, по дяволите, искаше от мен.

Но не можах да се сдържа да не започна деня си, като проверя последните новини в сайта на „Уошингтън Поуст“. Слава богу, през нощта не се бе случило нищо ново. Нямаше още убийства, така че маниакът не бе в период на върхова активност.

Както и да е, сутрешните часове щяха изцяло да погълнат вниманието ми. Това беше най-запълненият ми ден в седмицата. Ден, който очаквах с нетърпение, но и от който донякъде се боях. Винаги съществуваше надеждата, че ще успея да помогна на някого, ще направя пробив. Или, не по-малко вероятно, да се проваля.

Започна в седем с наскоро овдовял пожарникар от Вашингтон, който бе разкъсан от дълга си към работата и отговорността си към децата, обзет от нарастващото чувство за безполезността на живота, което можеше да доведе до мисълта за самоубийство.

В осем имах сеанс с ветеран от „Пустинна буря“, който продължаваше да се бори с демоните, последвали го у дома след войната. Беше насочен към мен от моя терапевт, Адел Файнъли, и аз се надявах, че накрая ще успея да му помогна. При все това още се намирахме на кризисен етап от лечението му и беше твърде рано да се каже дали наистина сме постигнали напредък в общуването си.

Следващият ми пациент бе жена, чиято следродилна депресия бе породила у нея противоречиви чувства към шестмесечната ѝ дъщеря. Обсъдихме малкото ѝ момиченце и дори поговорихме за моите чувства — само за минута — относно евентуалното заминаване на Деймън в подготвително училище. При сеансите с пациентите си, както и в полицейската си работа, аз обикновено не се придържах към общоприетите правила. Бях там, за да говоря с хората, и общувах с тях свободно, поне през повечето време.

По време на половинчасовата си почивка се обадих на Бри, а след това отново погледнах сайта на „Уошингтън Поуст“. Все още нямаше нищо, никакви нападения, никакви обяснения за смъртта на Тес Олсен.

Последният ми сутрешен пациент бе студентка по право от Джорджтаун, чиято мизофобия^[1] толкова се бе изострила, че всяка нощ бе започнала да гори бельото си.

Каква сутрин само. Задоволителна в известно отношение. И относително безопасна — поне за мен.

[1] Патологичен страх от мръсотия и микроби, изразяващ се в непрекъснат стремеж да се избягва допир до околните предмети. — Б.пр. ↑

18.

Бри се обади в кабинета, докато похапвах корава кифла преди сеанса в един часа.

— Поработихме по-внимателно върху касетата — съобщи ми тя. — Кажи ми какво мислиш за това, Алекс. Върху челото на убиеца има белег. Във формата на полумесец. Вижда се съвсем ясно.

Замислих се за миг, преди да отговоря.

— Би могло да е белег от стара травма. Това е предположение напосоки, но би могло да означава, че са били засегнати фронталните лобове. Хората с подобни увреждания са избухливи и импулсивни.

— Благодаря, докторе. Хубаво е, че си в отбора.

Аз бях в отбора? И откога? Съгласил ли се бях с това? Не мислех така.

След обяда и приятната размисъл с Бри за убийства имах сеанс с последния си пациент за деня. Беше от любимите ми — жена в средата на тридесетте, наричаше се Санди Куинлан.

Санди наскоро се бе преместила във Вашингтон от малък град в Северен Мичиган, недалеч от Канада. Бе приела работа като учителка в Саутийст, с което тутакси бе спечелила симпатиите ми.

За нещастие Санди не се харесваше особено.

— Обзалагам се, че имате поне десетина пациенти като мен. И всички са самотни, депресирани и необвързани жени в големия, лош град.

— Всъщност не. — Казах ѝ истината, имах такъв ужасен навик. — Ти си единствената ми ДНЖ в ГЛГ.

Санди схвана шегата и се усмихна, сетне продължи:

— Е, това просто е... жалко. Почти всяка жена, която познавам, търси все едно и също тъпо нещо.

— Като например щастие? — попитах.

— Щях да кажа мъж. Или жена, предполагам. Някого, когото да обичаш.

Аз определено съзирах у Санди различен човек от този, когото тя виждаше.

Предпочиташе да изглежда по класическия стереотип за самотни жени — хубава външност, скрита зад очила с тъмни рамки и безформени дрехи в унили цветове. Беше започнала да се отпуска с мен, а когато искаше, можеше да бъде хубава, интересна и забавна. Беше искрено загрижена за децата, на които преподаваше. Често говореше за тях с най-топли думи. В това отношение не изпитваше никакви противоречиви чувства.

— Доста ми е трудно да те определя като жалка — рекох накрая. — Съжалявам, това е само мое мнение. Бих могъл и да греша.

— Е, когато терапевтът ми е вероятно най-добрият ми приятел, може да ме нарича, както иска. — Преди да успея да отговоря, тя се засмя стеснително. — Не се тревожете, нямах предвид нищо откачено, както сигурно е прозвучало. Просто исках да...

Импулсивно ми се прищя да се пресегна и да уловя ръката ѝ, но като терапевт не биваше да го правя. Макар че в очите ѝ имаше нещо — бяха изпълнени с такъв копнеж и надежда, че не можех да не се чувствам раздвоен. Исках тя да знае, че ме е грижа за нея. Но в същото време държах да съм сигурен, че отношенията ни са съвсем ясни. Може би тонът на Санди и този очаквателен поглед не означаваха нищо. Но в същото време знаех, че *всичко означава нещо*. Или поне това бях прочел в купищата дебели книги, които бяха задължителни за училища като „Джорджтаун“ и „Джон Хопкинс“.

Трябваше да бъда внимателен със Санди. Завършихме сеанса добре и с нейното тръгване работният ми ден приключи. *Така ли бе наистина? Дали вече нямах и друга работа, която трябва да върша?*

Тъкмо слизах по стълбите, когато мобилният ми телефон иззвъня. Номерът не ми беше познат. *Сега какво?*

Допрях телефона до ухото си.

— Обаждам се от името на Кайл Крейг — изрече мъжки глас, който прекъсваше, но тутакси завладя цялото ми внимание. — Той не може да се обади в момента лично... Понеже се намира в строга изолация в Колорадо. Но иска да знаеш, че всеки ден мисли за теб и ти готви изненада. Страхотна изненада тук, във Вашингтон. Запомни — *Кайл е човекът с плана*. О, и освен това той иска да знаеш, че не е виждал слънцето от четири години и това го е направило по-силен и по-добър във всичко, което върши.

Телефонът в ръката ми замлъкна.

*Кайл Крейг — Исусе, сега какво следваше?
И какво означаваше това съобщение? „И ти готви изненада“.*

19.

Опитвах да се убедя, че няма смисъл да си губя времето в мисли за манияци убийци, които вече бях изпратил в затвора. Не и след като други още бродеха на свобода. Освен това никой досега не бе успял да избяга от строго охранявания затвор във Флорънс. А това не беше първият път, когато Крейг ме заплашваше от затворническата си килия.

Освен това вече не бях част от службите за сигурност. Разбира се, *излизах* с главния детектив, на когото бе възложено разследването по голям и много труден случай.

Убийството на „Ривъруолк“ вече се бе превърнало в медийна сензация.

Изглежда всички говореха за него. Дори пациентите ми се вълнуваха от ужасната трагедия. Най-истеричните новинарски емисии на всеки кръгъл час разпространяваха различни теории, коя от коя по-абсурдна. Продаваха страх седем дни в седмицата и двадесет и четири часа в денонощието, правейки трескав бизнес, и трябва да призная, че аз самият се облагодетелствах от същия търговски артикул. Ала с тази разлика, че се опитвах да успокоя страха, доколкото ми бе по силите. Винаги съм се старал да пресека паниката, като ловя убийците по улиците.

До една теориите на вашингтонската полиция за убиеца изглежда бяха стигнали до задънена улица. Или поне Бри смяташе така. Лицето от видеото не съвпадна с нито един от терористите в базата на ФБР. Касетата бе предоставена на същата агенция, която анализираше видеозаписите на Осам бин Ладен след 11 септември 2001 г. Оттам също нямаха късмет да идентифицират гласа на терориста, но още бе рано да се очакват големи резултати.

Освен това убиецът не бе показал принадлежност към нито една терористична група. Никой не го разпозна, след като го видя на снимките по неуморно повтарящите се новинарски емисии. Фотосите бяха направени от любители, свидетели на трагедията.

Бри бе споделила с ФБР цялата информация, с която разполагаше, но продължаваше със собственото си разследване. Това

означаваше шестнадесетчасов работен ден за нея.

В четвъртък вечерта се отбих в офиса ѝ, надявайки се да я убедя да излезем за кратка вечеря. Отделът за особено жестоки убийства към вашингтонската полиция се помещаваше в безлична сграда, разположена зад обикновен търговски център в Саутийст. Има достатъчно място за паркиране, което е повод някои полицаи да се шегуват, че това е истинската причина всички да искат да работят тук. Може и да е истина.

Кабинката на Бри бе празна. Компютърът ѝ бе включен, а жълтата бележка, залепена върху монитора, гласеше: „Да се обадя на Алекс“, написана с нейния почерк. Но през целия днешен ден не се бях чувал с нея. *Така че какво бе замислила сега?*

— Бри ли търсиш? — Детективът от съседната кабина размаха полуизядения си сандвич. — Провери в заседателната зала. Надолу по коридора, вляво. Там си е устроила бивак.

Когато влязох в стаята, Бри седеше на стол, вдигнала крака върху масата, с дистанционното в едната си ръка, а с другата се почесваше по главата. Върху екрана на телевизора бе пуснато видеото на убиеца. Навсякъде бяха разпръснати разтворени папки, безброй бележки и снимки от местопрестъплението. Въпреки всичко, само като я видях, се развълнувах повече, отколкото ми се щеше да си призная.

— Здравсти. Кое време е? — посрещна ме тя, като ме видя застанал на прага.

Затворих вратата, преди да я целуна два пъти за поздрав.

— Време за вечеря, време за почивка. Гладна ли си?

— Умирам от глад. Ще погледаш ли това с мен само един-два пъти? Вече станах разногледа.

Бях щастлив да ѝ помогна. Ала никак не се изненадах, когато превъртахме касетата десетина пъти... А много по-късно вечерята ни в близкия ресторант се сведе до няколко емпаи от сергията на ъгъла.

Не беше лесно да се гледа отново и отново зловещата касета от убийството на „Ривъруолк“. Нито да чувам името си да се произнася в нея. Компенсирах това, съсредоточавайки се максимално върху убиеца. Може би имаше някакъв нюанс в речта или държанието му, който още никой не бе забелязал. От опит знаех, че това упражнение едва ли ще доведе до голям пробив. Ала беше добро, за да установим незначителните връзки. Като това, че Тес Олсен е била авторка на

криминални романи. Или неподписаните поздравителни картички, които бях забелязал в апартамента ѝ. Убиецът искаше публика.

И двамата с Бри се изненадахме, когато няколко минути по-късно открихме нещо важно...

20.

Започна като едва забележим проблясък в кадъра, почти неуловима сянка на заснежения екран половин секунда преди да стартира записът. Двамата с Бри толкова много се бяхме взирали в това, което убиецът искаше от нас да видим, че не бяхме гледали нищо друго.

— Задръж за секунда — рече тя.

Взех дистанционното, върнах малко назад касетата, след това спрях кадъра.

— Ето — казах на Бри. — Виждаш ли го?

Беше нещо като образ, мярнал се прекалено бързо за да го улови човешкото око дори при забавен ход на записа. Почти като призрачно видение. Улика. *Оставена там нарочно?*

— Тази касета е била използвана преди — заключих аз.

Бри вече нахлузваше черните си обувки без токчета.

— Познаваш ли някой от компютърния отдел в Бюрото? — попита възбудено.

Полицейското управление зависеше доста от ФБР за помощ при анализ на видеокасети. Познавах неколцина от криминалистите там, но беше девет вечерта. Това, изглежда, нямаше значение за Бри, която бе скочила от стола и сега кръстосваше залата.

Накрая взе телефона.

— Ще опитам с Уенди Тимерман. Тя работи до късно.

Повдигнах вежди.

— Уенди Тимерман работи до късно? Интересен начин на изразяване.

Уенди привидно беше офис мениджър в управлението, но в същото време беше и нещо като тайно оръжие за всеки, който искаше да заобиколи малко правилата, но без да нарушава закона. Познаваше всички и всички, изглежда, й дължаха по някоя и друга услуга.

Освен това нямаше личен живот. Практически живееше на бюрото си.

Както можеше да се очаква, Уенди поговори няколко минути с Бри и след малко ѝ се обади, за да ѝ даде име и номер.

— Джефри Антрим — рече Бри и затвори. — Живее в Адамс Морган. Явно е гений в тази област. Предполагам, че нощем работи допълнително в апартамента си, но Уенди ме увери, че ако му занесем картон с шест бири, начаса ще ни пусне в леговището си. Хей, напомни ми да ѝ изпратя цветя.

— Не се притеснявай — успокоих я. — Тя ще ти се обади, когато има нужда от услуга. И ще бъде нещо повече от цветя.

21.

Както Уенди Тимерман бе предложила, преди да се отправим към Адамс Морган, ние се отбихме в един магазин, който ни беше на път. Вътре си откраднахме взаимно няколко възбуждащи целувки, после в колата, но сега отново бяхме на път, обратно към бизнеса, дяволите да го вземат. Джефри Антрим беше почти на годините на Деймън. Посрещна ни достатъчно дружелюбно и ни пусна да влезем веднага щом му показах бирите. Имах своите съмнения относно етикета „момче гений“, докато не видях домашното му оборудване. В малкия апартамент — лаборатория, леговище или както там го наричаше — почти нямаше други мебели. Запитах се дали част от скъпото оборудване, разпръснато навсякъде, не е било отмъкнато от Бюрото.

От няколко часа седяхме на кухненските столове и пиехме от втория картон с шест бири, докато Джефри работеше в другата стая. Той ни извика, за да погледнем какво бе открил много по-рано, отколкото очаквах.

— Ето тук. Не е повече от сенчесто изображение под основния образ. Изчистих го, доколкото можах. След това го дигитализирах. Предполагам, че няма да възразиш срещу кадри с деинтерлейсинг^[1]?

— Зависи — отвърна Бри.

— От какво?

— От това, което току-що каза, Джефри. Говориш ли английски? Или може би испански? Испанският ми е доста добър.

Джефри й се усмихна.

— Добре, погледни сама. Ако поискаш, винаги мога да върна кадъра. — Написа няколко команди. — Сега се отпечатва, но можеш да го видиш и тук. Погледни добре това.

Ние се наведохме и вперихме погледи в един от малките монитори на бюрото, поставен върху купчина от най-различни устройства и приспособления.

Образът наистина беше сенчест — по-скоро тъмен, отколкото светъл, но различим. Всъщност и двамата го познахме.

— Мамка му — изруга тихо Бри. Внезапно нещо ни бе просветнало.

— Това не е ли „Абу Гариб“? — попита Джефри, който бе застанал зад нас. — Това е... нали?

Скandalът със затвора „Абу Гариб“ в Ирак бе преди няколко години, но все още беше чувствителна тема в голяма част от вашингтонските политически кръгове, а несъмнено и другаде. Очевидно и убиецът от „Ривъруолк“ не бе изключение.

Образът беше снимка или кадър от новинарска емисия. Всъщност на този етап това нямаше значение. Колкото и да бе размазан, а подробностите неясни, аз можех да ги запълня по памет. Жена войник от американския контингент стоеше в широк коридор с килии от двете страни. На пода, в краката ѝ, беше гол иракски затворник с качулка.

Мъжът стоеше на четири крака, точно като Тес Олсен в последните мигове от живота си.

Около врата му се виждаше кучешка каишка, която жената държеше.

Очите на Бри дълго останаха приковани в образа, накрая тя поклати глава.

— И така, Джефри, има ли кафе в тази твоя кухня, или да отскоча да взема?

[1] Създаване на кадър от два полукадъра чрез редуване на четни и нечетни редове. — Б.пр. ↑

22.

Новата история на убиеца беше един от любимите му жанрове — научна фантастика.

О, да, беше възхитително. Планът се развиваше отлично.

Убиецът повече нямаше да играе иракски войник, но този сценарий беше много по-добър, а ролята — по-интересна и точно като за него: доктор Зандер Суифт. *Кой актьор не би убил за тази роля, символично казано, и по-специално за тази конкретна сцена? Щеше да се разиграе в театъра. Вълшебно!*

В тази августовска вечер тротоарът пред център „Кенеди“ бързо беше запълнен с хора. Бяха предимно младежи — от различни части на града, самоуверени, малко нахални. Ала такава публика бихте очаквали за представление по сценична адаптация на научнофантастична повест, вече превърната в холивудски филм. Разликата беше, че мъжката роля в тази пиеса щеше да играе голяма филмова звезда. Заради това се бе натрупала цялата тази тълпа, макар че не всички билети бяха разпродадени.

Докато приближаваше центъра „Кенеди“, убиецът — който не беше звезда, поне засега — се вживяваше в образа на доктор Зандер. *Не е зле един актьор да се подготви по-отрано за ролята, нали?*

През редица от шест въртящи се врати се влизаше от тротоара в покрито с теракота помещение, където бяха касите. След това още четири врати отвеждаха до фойето на театъра, застлано с килим. Той забеляза всичко, а мозъкът му запечата и най-малката подробност.

Вече почти повярвал, че е доктор Зандер Суифт, навлязъл по-дълбоко в образа, убиецът се придвижваше като всички останали в тълпата — нито много бързо, нито прекалено бавно. Очила с дебели тъмни стъкла, прошарена брада и непретенциозно сако от туид му помагаха да остане незабележим.

Ала въпреки това не успяваше да потисне съмненията си за генералната репетиция. *Ами ако се издъни? Ако по някакъв начин тази вечер го заловят? Ако направи грешка в центъра „Кенеди“?*

Погледът му се плъзна лениво по сребристия плакат зад стъклената витрина, покрай която минаваше.

МАТЮ ДЖЕЙ УОКЪР В

„НИЕ МОЖЕМ ДА СИ СПОМНИМ ВСИЧКО ВМЕСТО ВАС“

Нашумелият холивудски актьор, чието име бе отпечатано с огромни черни букви над заглавието, бе популярен с претенциозни, но много успешни филми. Абсурдни комикси на живо, които измъкваха от зрителите по десет долара. Той беше единствената причина за почти пълната зала тази вечер.

Жените обожаваша Матю Джей Уокър, въпреки че той наскоро се бе оженил за красива актриса, с която бяха осиновили деца от Третия свят — последната мода в Холивуд. В момента живееха във Вашингтон, за да „могат да повлияят на правителството по въпроси, които са важни за децата по света“. Нима наистина има хора, които говорят и — още по-лошо — мислят по този начин? Да, определено имаше.

Вътре в залата музика от синтезатор създаваше атмосфера за вечерта. Доктор Зандер Суифт намери бързо мястото си — 11А — в дъното на лявата пътека.

Определено бе навлязъл в образа — добър сценарий, отлично изигран, — поне така би се изразил той. Намираше се само на няколко крачки от четирите пожарни изхода, но почти мигновено осъзна, че това не е важно за него. Разбра, че няма да използва билета, който вече си бе купил за същото място за представлението в събота вечер.

Тази позиция бе погрешна! Всичко беше погрешно! Доктор Суифт трябваше да го види лично, за да проумее това, което сега му беше съвсем ясно.

Символичното убийство не трябваше да става от това място, а на самата сцена.

Така щеше да бъде най-добре — за публиката. *А тя беше всичко, нали?*

В осем и пет минути светлините намаляха, сетне угаснаха. Музиката се усили и тежките брокатени завеси се повдигнаха бавно.

Сноп червена светлина заля сцената, за да шашне още повече публиката. Място 11А вече бе празно.

Доктор Зандер Суифт бе видял всичко, което му бе нужно за тази вечер — така че бе напуснал театъра. Убийството беше в ход — за утре вечер. Направи кратката си репетиция. В крайна сметка той искаше да играе пред пълна зала. Това бе условието.

Всичко в негова чест, разбира се.

23.

През следващите дни хората от Отдела за особено жестоки престъпления имаха само една, много важна среща, поне от моя гледна точка. Бри ме помоли да присъствам и ще излъжа, ако кажа, че не исках. Срещата предизвика многобройно присъствие, малката зала бе претъпкана и жужеше от последните слухове.

Капитан Тор Рихтер задържа началото ѝ заради пристигането на заместник-кмета, който закъсна с двадесет минути и през цялото време не обели и дума. Фактът, че присъстваше Лари Долтън, беше съвсем ясно послание: *Всички следят случая*. Тъкмо това, изглежда, искаше маниакът убиец, но не можеше да се направи нищо. Нямахме начин да не поканят заместник-кмета.

Бри разказа на групата всичко, което двамата с нея бяхме постигнали до момента. Среднощната ни работа с Джефри Антрим бе увенчана с още няколко кадъра от затвора „Абу Гариб“, но без особена стойност за разследването. Въпреки това смятах, че е добро начало. Предполагах, че убиецът е оставил послание за нас. *Или за мен?*

— Ето тук увеличихме кадъра, за да се видят по-ясно всички детайли — започна Бри и включи слайда, записан с Power Point. — Тук е копието на речта на убиеца от първата половина на касетата. А това — тя смени слайдовете — е речта от видеозапис, направен през 2003 година от мъж, който се нарича Шейха на Америка.

— Това същият тип ли е? — попита някой отзад.

— Не — поклати глава Бри. — Всъщност не е той. Но убиецът явно е заимствал от няколко източника. „Абу Гариб“. А сега и това. По статистически данни двете речи са сходни на шестдесет процента.

— Почакай малко. Защо смяташ, че това не е същият мъж? — поиска да узнае Рихтер. Имаше подлия навик въпросите му да звучат като обвинения.

Видях как по лицето на Бри премина сянка на раздразнение, вероятно невидима за останалите.

— Защото Шейха е бил *арестуван* миналата година. И сега търка наровете в нюйоркския затвор — отвърна тя. — Ще продължим ли?

Друг детектив вдигна ръка като ученик.

— На този етап разполагаме ли с някаква хипотеза за самоличността на убиеца?

Бри кимна в моята посока.

— Мнозина от вас познават доктор Алекс Крос. Ще го помоля да опише в най-общи линии профила на убиеца, който е чувал за доктор Крос. В случай че не сте забелязали, той се споменава по име в касетата.

— Как бих могъл да устоя на подобна покана? — подхвърлих аз и неколцина от присъстващите се засмяха.

После нагазихме направо в дълбокото.

24.

Докато стоях изправен отпред, познах половината хора в залата. Не съм сигурен колко от останалите ме познаваха, но навярно повечето бяха чували за мен. Аз работех по най-нашумелите дела във вашингтонската полиция от години, а ето че сега отново бях тук. *Работех на доброволни начала за благо на обществото? Помагах на детектив Бри Стоун? Какво всъщност беше всичко това?*

— Едно нещо е съвсем ясно — започнах аз. — Той ще *поиска* да убие отново, независимо дали наистина ще го направи, или не. Почеркът му е на терорист, но съществуват и допълнителни аспекти. Струва ми се, че различавам позната закономерност.

— Можеш ли да поясниш, Алекс? — попита някой. Аз погледнах към Бри, но тя вдигна брадичка с жест, който означаваше „давай“.

— Анонсът му, ако мога да се изразя така, е индивидуално убийство. Възможно е да ни предупреждава, че ще последва нещо по-голямо, но не мисля така. Смятам, че жертвите ще следват една по една.

— Защо?

— Добър въпрос. Дори смятам, че имам отговор. Според хипотезата ми, убиецът не желае да бъде засенчен от собствената си работа. В центъра на тази история е той, а не жертвите му. По същността си е нарцис, въпреки това, което казва на записа върху касетата. Отчаяно иска да бъде звезда. Може би тъкмо заради това ме „покани“ в този случай. Може дори да е оставил поздравителни картички на местопрестъплението — две неподписани пощенски картички. Все още работим по тази следа и се опитваме да открием какво може да означава. Освен това проверяваме книгите, които е написала госпожа Тес Олсен.

— Ами мотивът му? — обади се Рихтер. — Все още ли смятаме, че може да е политически?

— И да, и не. В момента работната ни теория е, че той е роден в Ирак или родителите му са родени там. Произходът му е свързан с военните или със силите за сигурност, или и с двете. От ФБР смятат, че

живее в Съединените щати поне от няколко години, а може и да е роден тук. Интелигентност над средната, изключително дисциплиниран и вероятно антиамерикански настроен. Но ние смятаме, че политическата линия по-скоро би могла да е начин на изразяване, отколкото крайна цел.

— Изразяване на какво? — притисна ме Рихтер, макар отлично да знаеше, че все още не разполагахме с отговорите.

— Навярно на нуждата да убива. Изглежда това, което прави, му харесва. Ала по-важното е, че обича да е център на внимание.

Точно както и ти, Тор.

И може би точно като мен.

25.

В последвалата тишина неколцина от присъстващите драскаха бележки. Нямах желание да обсебвам срещата и затова през останалата част оставих Бри да говори. Рихтер направо я въртя на шиш, но тя не му се даде. Сампсън беше прав за Бри — или щеше да се наложи във Вашингтонската полиция, или щеше да бъде изхвърлена от някой ревнив началник.

След срещата събирахме материалите си в празната заседателна зала, когато тя спря до мен и ме погледна.

— Много си добър. Може би дори си по-добър от блестящата си репутация.

Отминах комплиментата ѝ с усмивка, но дълбоко в себе си му се зарадвах.

— Провел съм доста такива срещи. А и ти се справи отлично и го знаеш.

— Нямах предвид срещата, Алекс. А *това*. Тази работа. Ти си най-добрият, когото съм срещала. А аз съм срещала доста. Ако искаш да знаеш истината, мисля, че двамата с теб сме отличен отбор. Плаши ли те това?

Спрях да подреждам папките и се втренчих в нея.

— Тогава, Бри, защо имам чувството, че в този случай сме поели в грешна посока?

Въпросът ми я слиса.

— Извини ме.

Това не ми даваше мира, откакто срещата бе приключила. Всичко се движеше прекалено бързо. Сега за пръв път имахме възможност да огледаме нещата по-внимателно. И усещах, че пропускаме нещо много важно. Бях почти сигурен в това. Моментът не беше подходящ, но не можех да пренебрегна инстинкта си. *Дяволите да ги вземат прочутите ми предчувствия!* Но нещо в мен ми казваше да преразгледаме от самото начало всичко, което смятахме за вярно.

— Може би нещата имат смисъл, защото той иска да мислим така — подех аз. — Това е интуитивно чувство, но дяволски ме

тормози.

И преди се бях пекъл на подобен огън, при това не толкова отдавна. Изгубихме доста време по случая „Мери, Мери“ в Лос Анджелис, докато преследвахме очевидния заподозрян, който обаче не се оказа истинският убиец. И много хора загинаха, докато разберем грешката си.

Бри започна да вади от куфарчето си папките, които току-що бе напъхала вътре.

— Добре, да започнем от началото. Какво трябва да знаем, за да поемем в правилната посока?

Очевидният отговор на въпроса ѝ беше още едно убийство. Тогава навярно щяхме да имаме дяволски повече информация.

26.

Време беше за новата ми история.

Тази вечер деветстотин петдесет и пет смелчаци бързаха да заемат плюшените си кресла в центъра „Кенеди“. Централното фоайе бе осветено от осемнадесет кристални полилея — по един тон единият, — които приличаха на гигантски сталактити. Фоайето беше огромно, дълго повече от сто и осемдесет метра. В центъра му се издигаше бронзов бюст на самия Кенеди — висок близо два метра и половина, — който никога в живота си не бе изглеждал толкова царствен и сериозен.

Екип от тридесет и седем работници се трудеше зад сцената. Впечатляващо. И скъпо.

Поне седемнадесет човека сновяха по дървените дъски.

А една самотна фигура чакаше тихо под сцената.

Доктор Зандер Суифт.

Беше дошъл в три следобед през служебния вход на театъра. Носеше голяма кутия за инструменти. А за всеки случай си бе приготвил няколко добре отрепетирани фрази за повреда в бойлера, която трябва да се отстрани. Вътре в кутията беше реквизитът му.

Пистолет.

Шиш за лед, за всеки случай.

Газова горелка.

Достатъчно запас от етанол.

Сега, повече от пет часа по-късно, беше време за главното действие. Над главата му представлението бе в разгара си. Салонът бе пълен докрай с почитатели на драмата и съспенса.

Матю Джей Уокър се бе вживял в сцената, в която говореше малко монотонно с друг персонаж върху монитора. Естествено Уокър беше изключително красив, малко по-нисък, отколкото се очакваше, и, в интерес на истината, доста разглезено копеле. Агентът му бе настоял за пресни екзотични плодове, кашон с минерална вода „Евиан“, личен гримьор. Е, време беше Уокър да се срещне с партньора си.

— Здравсти, Матю Джей! Привет! — изрече доктор Суифт. — Аз съм тук, *зад* теб...

Актьорът се извърна изненадано. Сетне погледна *шокирано*, когато капакът на трапа на пода, който обикновено се използваше във второ действие, се отвори.

— Мамка му, какво, по дяволите, става...

— Госпожи и господа, съжалявам за прекъсването — поде доктор Зандер Суифт с висок и ясен глас, който можеше да се чуе и от най-задните места. — Но може ли да привлече вниманието ви, *пълното* ви внимание? Въпросът е на живот и смърт.

27.

Отначало единственото забележимо раздвижване в публиката бе шумоленето на листа, докато зрителите разгръщаха припряно театралните си програми, за да видят кой е този на сцената.

Матю Джей Уокър се обърна с гръб към зрителите и заговори шепнешком:

— Какво, мамка му, си мислиш, че правиш? Кой, по дяволите, си ти? Изчезвай от сцената! Веднага!

Със светкавично действие доктор Зандер Суифт измъкна пистолет и го насочи към актьора, като дулото почти докосна лицето му. Ръката му трепереше нарочно, все едно беше нервен, което далеч не бе истина.

— Шшшт — отвърна той с театрален шепот. — В тази сцена ти нямаш реплики.

Допря пистолета и го натисна, докато Уокър се свлече на колене.

— Моля те — запелтечи актьорът в микрофона. — Ще направя, каквото поискаш. Само се успокой.

— Обадете се на 911! — извика някой от първия ред.

Публиката най-сетне започна да осъзнава какво става.

Убиецът се обърна към тях.

— Аз съм доктор Зандер Суифт от Контрола по имунизации. Длъжен съм да ви информирам, че този мъж е определен за екзекуция — обясни хладно той. — Честно казано, и аз съм не по-малко шокиран и опечален от вас.

— Той е луд! Той не е актьор! — извика внезапно Матю Джей Уокър.

— Аз *не* съм луд. Това е много умело изпипан план — отвърна доктор Суифт.

Докато държеше с една ръка пистолета, опрян в актьора, Суифт започна да го маже с етанолов гел от торбичка от алуминиево фолио, която беше в един от джобовете му. Размаза гела по гърдите на актьора, наплеска обилно вълнистата му руса коса, не пропусна

брадичката. Миризмата беше толкова силна, че Уокър се закашля и задави.

— Какво правиш? Моля те, спри! — изкрещя той.

Сега цялата публика бе на крака. Отвсякъде се разнасяха викове.

— Спрете го! Някой да се качи там! Къде е охраната?

Гласът на доктора отново се извиси над сцената:

— Всеки, който дойде тук, ще бъде мъртъв. Благодаря ви за вниманието и търпението. А сега, моля ви, гледайте още по-внимателно! Предстои невероятно зрелище, което никой от вас никога няма да забрави! Помогни ми, Господи!

Газовата горелка изпусна електрическа искра в ръката му. След това етанолът избухна в пламъци и Матю Джей Уокър заприлича на горяща факла. Лицето на актьора сякаш се разтопи, докато от устата му ехтяха нечовешки крясъци. Нещастникът се завъртя в кръг, опитвайки се да избяга от пламъците, които поглъщаха кожата му.

— В момента наблюдавате скоростно разпадане на човешка плът — поясни доктор Суифт. — Случва се постоянно във военните зони. Ирак, Палестина и други отдалечени места. Там е обикновено ежедневие. Нищо необичайно, уверявам ви.

После той претича бързо през сцената, по-далеч от пищящия актьор, който се търкаляше по земята. Използва горелката, за да запали черните драперии, които висяха отзад. Пламъците мигновено ги погълнаха със зловещо съскане.

— Задръжте ръкоплясканията си! Моля ви, изчакайте! — извика той към публиката. А тя вече беше *негова*. — Благодаря ви много! Благодаря ви! Страхотни сте!

И с елегантен поклон изчезна от сцената. В следващия миг направо полетя надолу, по стръмните метални стълби към пожарния изход, и се озова на алеята зад театъра. Зад гърба му се извиси пронизителният вой на алармата.

Доктор Суифт отмести един празен кашон на алеята и извади от него найлоновата торба, която бе оставил там по-рано през деня. Напъха вътре пистолета, горелката и сакото. Сетне очилата с дебелите тъмни стъкла, контактните лещи, брадата, изпъкналото чело... Накрая метна отгоре прошарената перука, която носеше за ролята.

Възвърнал истинската си самоличност, убиецът излезе от алеята на улицата, където тъкмо се появи първата пожарна кола.

Всичко бе свършено, мисията му бе изпълнена, а изпълнението му бе съвсем близо до съвършенството. Сега доктор Зандер Суифт можеше да изчезне завинаги, също като иракския войник след убийството на писателката на криминални романи, извършено пред всички онези многобройни фенове.

„Господи, аз съм добър“ — помисли си той и гърдите му се издуха от искрена гордост. — „След всички тези години аз съм велик“.

На няколко пресечки от центъра „Кенеди“ една жена го чакаше в синя спортна кола.

— Ти беше *прекрасен*! — засия тя насреща му и целуна убицеца по бузата. — Толкова се гордея с двама ни.

28.

— Алекс, ела и погледни това. Невероятно е. Всъщност е налудничаво. Ще го погледнеш ли?

Бри държеше нещо в прозрачен плик за доказателства, когато я открих заедно със Сампсън на главната сцена на театъра в центъра „Кенеди“. Едната страна на театралния декор беше овъглена. Друга черна пътека по пода показваше къде бе издъхнал актьорът Матю Джей Уокър пред почти хилядната публика.

Още преди да пристигна, предположих, че това е същият луд убиец от „Ривъруолк“. Защо иначе Бри щеше да ме извика?

— Покажи ми картичката — рече Сампсън. — Намерихме я под капака на трапа, откъдето е излязъл. Явно този откачен е гледал твърде много телевизия през 90-те години.

Бри ми подаде торбичката с доказателството и аз я поех неохотно.

Вътре имаше ръчно изработена поздравителна картичка на „Холмарк“. Едната ѝ страна беше черна, върху нея се мъдреше голяма, светлозелена буква „З“, написана навярно на стара пишеща машина, чиято лента бе избеляла. От другата страна имаше букви, изрязани от списания, в различен шрифт, изписващи фразата: *Истината е някъде там.*

— „Досиетата Х“ — изрече на глас Бри това, което вече ми бе хрумнало. — Мотото на шоуто. „Истината е някъде там“. Не сме сигурни дали убиецът е използвал конкретен епизод, но навярно е така.

— Същият убиец — кимнах аз. — Трябва да е той.

— Очевидно този тип е бял. По-възрастен, около петдесет или може би шестдесет годишен — додаде Сампсън.

Махнах с ръка, посочвайки сцената.

— Разполагаме с най-малко десетина свидетели експерти. Кой, ако не актьор, може да разпознае театрален грим. Макар че двете убийства са основани на специфични източници. И при двете са оставени картички, които да намерим.

— Методите са различни — обади се Бри. — Би могло да е съвпадение. Не го твърдя, но би могло. Може би имаме повече от един убиец? Възможно ли е?

— Почеркът и при двете убийства е един и същ, Бри. Екзекуция на обществено място, пред публика. Може би трябва да го наречем Публичния убиец. Това го характеризира най-точно.

— Публичния убиец ли? Туй да не е цитат от „Диагностичен и статистически справочник по психични болести“, том IV? — Усмивката на Сампсън беше мрачна. Хуморът му помагаше да се справи. Отнасяше се за много полицаи, разследващи убийства, включително и за мен.

Бри замислено прокара ръка през косата си.

— Съгласна съм с теб, но...

— Но какво?

— Рихтер. Тор Досадника няма да ми позволи да изключая която и да е работна хипотеза без твърдо основание.

— А какво ще кажеш за онези, които е разумно да бъдат изключени?

Това бе типична бюрократична безизходица, в която бях попадал, докато работех за ФБР, не за вашингтонската полиция. Явно откакто ме нямаше, нещата доста се бяха променили. Или може би просто аз се бях променил.

Въздъгнах и плъзнах поглед по сцената.

— С какво друго разполагаме?

29.

През онази ужасна нощ си занесох работа за вкъщи, а това дори не беше моят случай. Все още.

Беше два сутринта и материалите по последния профил на убиеца бяха пръснати по кухненската маса пред мен. Не можех да избия от главата си Публичния убиец, както вече мислех за него. Или Кайл Крейг. *Какво, по дяволите, искаше той от мен? Защо сега установяваше контакт с мен?*

Когато видях светлината под вратата на Нана, обърнах листовете, за да не може да ги съзре. Сякаш купчината хартия нямаше да ѝ се стори подозрителна, нито пък щях да излъжа и за секунда старата нощна птица.

— Гладен ли си? — бе първото, което каза тя. Мина доста време, откакто ме бе питала какво правя посред нощ.

Няколко минути по-късно вече бе изпекла два сандвича със сирене „Чедър“ и резен ябълка — половин за нея и един и половина за мен. Отворих една бира и ѝ налях малко в чаша за сок.

— Какви са тези листове, които не искаш да видя? — попита ме Нана все още с гръб към мен. — Да не би да е последното ти завещание?

— Това шега ли беше?

— Не, синко, съвсем не. Просто е тъжно, много тъжно.

Тя остави чиниите и седна срещу мен, до кухненската маса. Както някога.

— Не мисля, че ще ти хареса това, което ще ти кажа — подех аз.

— И кога това те е спирало?

— От известно време съм на частна практика. Промяната ми се отрази добре. През повечето дни работата ми харесва.

Нана наклони глава и уморените ѝ очи сякаш ме погълнаха.

— О, Алекс. Това наистина никак няма да ми хареса. Може би трябва да се прибера в стаята си и да си легна.

— Нещо ми липсваше... — признах ѝ съвсем чистосърдечно.

— Аха... Обзалагам се. Да стрелят по теб и да не те улучат. Да стрелят и да те улучат.

Не зная какво би трябвало тя да стори, за да улесни разговора, но дори не се и опитваше.

— Напуснах силите на реда поради няколко основателни причини.

— Да, направи го, Алекс. И те всички спят на горния етаж.

— Нана, никога не съм бил от тези, които работят за пари. Моята работа — за добро или за лошо — е част от мен. А напоследък тази част липсва. Това е.

— Не бих казала, че не съм го забелязала. Но ще изтъкна и нещо друго. Напоследък има доста неща, които ни липсват. Такива неща като например полицейски обаждания посред нощ. Неща, като да се чудим кога ще се прибереш у дома — ако изобщо се прибереш.

Продължихме в този дух още час. Това, което ме изненада, беше, че колкото повече време минаваше, толкова по-силно се затвърждаваше в мен увереността в това, което исках да направя.

Накрая станах от стола и избърсах ръцете си с книжна кърпа.

— Знаеш ли какво, Нана? Много те обичам. Опитах се да живеем в мир. Опитах се да правя нещата по твоя начин. Независимо дали си е проличало, или не, но не се получи. Смятам да живея живота си така, както аз го разбирам.

— О, за Бога, какво означава това? — попита тя и вдигна ръце във въздуха.

Аз стоях до масата и усещах как сърцето ми препускаше.

— Каквото и да означава, ще те уведомя, когато реша окончателно. Съжалявам, но това е всичко, което мога да ти кажа в момента. Лека нощ. — Събрах листовите, обърнах се и закрачих към вратата.

Смехът ѝ ме спря. Отначало беше кратък кикот — от този тип, с който обаче могат да те съборят. Обърнах се отново към нея и нещо в изражението ми я накара да избухне в гръмогласен смях.

— *Какво?* — едва успях да попитам накрая.

Нана се овладя и изведнъж плесна с ръце върху кухненската маса.

— Я виж ти кой се е завърнал от мъртвите! Алекс Крос!

30.

На следващия ден бях зает с оперативна работа. Както обикновено... Вече можех да го кажа. Същия следобед двамата със Сампсън обикаляхме квартала около центъра „Кенеди“, когато Бри се обади.

— Няма да съжалявате, ако зарежете това, с което се занимавате в момента, и се върнете тук. — Затвори, без да каже дори „дочуване“.

— Какво е станало? — Сампсън навярно бе забелязал смутената ми физиономия.

— Нещо. Това е всичко, което зная. Да вървим.

Когато пристигнахме в кабинета ѝ, открихме Бри пред компютъра.

— Моля те, кажи ни, че не си ни извикала, за да поиграем на „Пасианс“ — подхвърли Сампсън.

— Познайте кой си има блог! — подмина опита му за шега Бри. — Всъщност обади ми се една репортерка, за да ме пита за това. Дори не подозираше, че за пръв път го научавам от нея.

Тя се облегна назад, за да ни направи място, а ние се надвесихме към монитора. Началната страница, която ни показваше, беше едновременно семпла и впечатляваща. Черен фон с бели букви. В горния ляв ъгъл имаше анимационна графика на телевизор, върху чийто екран премигваха снежинки като от статично електричество. Надписът „Моята реалност“ с бели релефни букви избледняваше, сетне пак се появяваше като имената на участниците в някое телевизионно шоу. Под него имаше меню с опции за „Канал 1“, „Канал 2“ и така до „Канал 8“.

Посетителите на блога заемаха цяла страница, като последният беше най-отгоре. Влизането беше от 12,30 след полунощ, само преди четиринадесет часа. Заглавието беше само „Благодаря“.

Смъртта е по-универсална от живота;
всички умират, но не всички живеят.

А. Сакс

Благодаря за всички коментари. Наистина се радвам да чуя мнението на хора, които оценяват това, което правя. Прочетох също и отрицателните коментари — само дете не ми харесаха особено (усмивка). Но на повечето от вас ще кажа: продължавайте да ми пишете. А на останалите — гледайте си живота.

Някои от вас ме попитаха защо правя това. Правя го заради себе си. Позволете да го повторя. Правя го заради себе си. Всеки, който твърди, че знае какъв ще е следващият ми ход, е пълен тъпанар, защото дори аз не зная какво ще сторя. Не се оставяйте полицията да ви заблуди! Те нямат представа как да действат с мен, защото никога досега не са се сблъскали с такъв тип. Те не могат да контролират положението. Не им вярвайте.

Ето какво ще ви обещаю: ще има още. Ако това ще ви зарадва, мога да ви кажа само: няма да останете разочаровани.

Живуркайте си, шибаняци.

Бри спусна надолу плъзгача по страницата.

— Не всичките му влизания са толкова директни. Понякога пише как е минал денят му. Какво е обядвал. Има от всичко по малко.

— Говори ли за убийствата? — попитах аз.

— Само индиректно. Всички влизания от онези дни са от рода: „Забавлявайте се тази вечер“ и „Гледахте ли новините?“.

— Ами тези? — Сампсън докосна екрана, където беше менюто с останалите номера на каналите.

— О, това ще ви хареса.

Бри кликна с мишката върху „Канал 1“. Снежинките от статичното електричество изчезнаха и върху малкия телевизионен екран в ъгъла се появи зърнеста снимка. Познах я — беше една от снимките на убийството на Матю Джей Уокър, направена с мобилен телефон от човек от публиката и показана по няколко новинарски емисии.

— А, вижте и това. — Тя кликна върху друг канал и се отвори аудиофайл. Сега върху малкия екран се виждаше хоризонтална зелена линия, която подскачаше и описваше пикове едновременно със записаните писъци на жената. Тутакси разпознах гласа на Тес Олсен.

— Това е тя — казах.

— Сигурен ли си? — попита Сампсън.

— Напълно — отвърнахме едновременно двамата с Бри. Бяхме гледали толкова много пъти видеото с убийството ѝ, че модулациите на гласа ѝ вече ни бяха познати, като някоя лоша мелодия, запечатала се в главите ни.

Скоро осъзнахме, че записът, който звучеше в момента, трябва да е бил направен отделно, след като касетата е била оставена в апартамента. Фактът може би щеше да улесни разкриването на автора на сайта.

— Малко джобно записващо устройство? Съвсем лесно. — В гласа на Сампсън прозвуча неохотна нотка на възхищение. — Явно този тип си изпипва нещата до съвършенство. Като голяма, ефективна машина.

— В противен случай вече щяхме да сме го закопчали — процеди Бри. — Той отлично знае колко е добър — изръмжа с отвращение тя.

Играта беше на етап възхищение, примесено с омраза. Методите му бяха неоспоримо дръзки и добре приложени. От друга страна, започваш да мразиш убиеца, дори донякъде себе си, задето все още е на свобода. Мисля, че и тримата се чувствахме точно така.

— Е, добрата новина е, че той обича вниманието — заключи Бри.

— Аз пък мислех, че това е лошата новина — отбеляза Сампсън.

— И двете. — Двамата ме погледнаха. — Това означава, че ще продължава да иска да е център на внимание, което пък, от своя страна, ще съкрати времето му на реактивация. Но все някога самоувереността му ще изпревари уменията му. Тогава ще се издъни. Трябва да се случи.

— Защото ти го казваш? — ухили ми се Сампсън.

— Точно така — кимнах и затворих сайта. — Защото аз го казвам.

ВТОРА ЧАСТ
БИВШИЯТ ЗАТВОРНИК

31.

Адвокатът Мейсън Уейнрайт пристигна, както винаги, за срещата си с Кайл Крейг точно в четири часа. Кайл настояваше да е точен. Ала посещенията нямаше да е като предишните. Щеше да е последната му среща с Кайл Крейг и това донякъде бе повод за тъга, но и за празнуване.

Както обикновено, адвокатът носеше каубойски ботуши, дълго сако от еленова кожа, очила с големи рогови рамки, колан от змийска кожа — аксесоари, които му придаваха вид на персона от Дивия запад. Още щом влезе в помещението за свиждане, двамата с Кайл се прегърнаха.

— Красотата на ритуалите — промърмори Кайл.

— Всичко е готово — прошепна адвокатът в ухото на затворника. — Няма камери. Тук сме сами. Както знаеш, нещата във Вашингтон са задвижени.

— Тогава да задвижим и тези тук. Никой няма да повярва на това... Никой. Това е върхът, Мейсън.

Двамата мъже се разделиха и тутакси започнаха да събличат дрехите си, докато останаха по шорти. На Кайл бяха затворнически, избелели, с пожълтели петна.

— Не са от урина. Това са петна от пералнята — поясни той на адвоката.

— Е, а тези са от урина — засмя се Уейнрайт и посочи своите шорти. — Показват колко съм изплашен.

— Не те обвинявам — сви снизходително рамене затворникът.

След това адвокатът отвори куфарчето си. Надникна и извади нещо, което беше най-отгоре и приличаше на моделирана плът. Всъщност беше специално изработена лицева маска, която обикновено се използваше при големи лицеви изгаряния или жертви на ракови заболявания на кожата, а понякога и в холивудски продукции, например във филми като „Мисията невъзможна“. Маската бе от силиконова гума и всеки детайл по нея бе изрисуван от известен художник по костюмите в Лос Анджелис.

В куфарчето имаше две такива маски: едната на Мейсън Уейнрайт, а другата на Кайл Крейг.

След като ги надянаха, Кайл заговори на адвоката:

— Твоята изглежда идеална. Наистина е много добра. А моята? Как изглеждам?

— Приличаш ми — усмихна се адвокатът малко накриво. — Мисля, че на мен се падна по-добрата.

— Има ли някакви особености, характерни за маските? — беше следващият въпрос на Кайл, който, както винаги, оставаше перфекционист до най-малките подробности.

— От това, което са ми казали, тези маски имат само един недостатък. Приликата е почти идеална. Това не е проблем. Но клепачите не мигат.

— Важно е да се знае. Да приключим с обличането.

Кайл надяна бързо дрехите на адвоката, в случай че пазачът намине. Това понякога се случваше, макар и не по време на официалното посещение, когато Кайл и адвокатът му можеха да бъдат сами съгласно закона.

През този ден Мейсън Уейнрайт носеше дрехи с два размера по-малки, включително характерната му каубойска шапка. Когато Кайл стигна до ботушите, пъкна вътре петсантиметровите стелки, които бяха в куфарчето.

Сега беше висок малко над метър и осемдесет и осем, приблизително колкото адвоката.

Облечен в затворнически комбинезон, Уейнрайт все още беше по-висок от Кайл, но обичайната затворническа походка с приведени рамене почти щеше да заличи разликата. Вече бяха готови, ала планът изискваше да останат заедно цял час. Както винаги. Всичко трябваше да бъде точно същото. Ритуалите трябва да се спазват.

— Искаш ли да зададеш осемте си въпроса? — попита адвокатът. — Или аз да ги задам?

Кайл изрече обичайните въпроси. До края на свиждането нито един от двамата не заговори. Кайл Крейг сякаш бе изпаднал в транс. Но всъщност мислеше, планираше следващия ход.

Накрая, когато бяха останали една или две минути, Кайл се изправи пръв. Разбира се, сега изглеждаше като адвоката.

След него се надигна и адвокатът с лицето на Кайл Крейг.

Кайл протегна ръце, а Мейсън Уейнрайт потъна в прегръдката му.

— В твоя чест — прошепна адвокатът. — Извинявам се, че отне толкова дълго време да се уреди.

— Шефьоврите изискват време — отвърна Кайл Крейг.

32.

Когато пазачът отвори вратата на малката стая за свиждане, леко прегърбеният Мейсън Уейнрайт бе забил поглед в пода.

— Да вървим, Крейг — подкани го пазачът. — Забавлението свърши. Време е да се връщаш обратно в покоите си.

Уейнрайт промърмори нещо в знак на съгласие, сетне пое надолу по коридора пред раздражителния тъмничар. Беше се навел и тътреше крака като „жив мъртвец“, какъвто трябваше да бъде. „Само не позволявай да види дали премигваш“, повтаряше си той.

Това бе моментът, когато целият план можеше да отиде по дяволите. Всичко можеше да бъде изгубено през следващите няколко минути. Макар че неговата роля бе по-лесна — да остане спокоен, кротък, с наведена глава, — освен ако пазачът не забележи някаква промяна, нещо странно в поведението му. Адвокатът с месеци бе изучавал походката, стойката и маниерите на Кайл Крейг и вярваше, че го имитира доста добре. Все пак не можеше да е сигурен, докато всичко не приключи.

Внезапно палката на пазача го ръгна в гърба. *Какво беше това? По дяволите, не!*

Явно бе направил грешка и се чудеше каква. Дали бе оплескал нещо и не бе провалил бягството на Кайл Крейг, което той планираше, откакто бе дошъл в строго охранявания затвор?

— Оттук, Мислителю. Да не би да си забравил пътя към килията си, а, гений? — засмя се пазачът подигравателно. — Хайде, движение, че бързам да се върна при телевизора!

Адвокатът не погледна към тъмничаря, не го удостои нито с дума, нито с жест, само зави надолу по посочения коридор и продължи да се тътри с приведени рамене.

За щастие нищо повече не се обърка по пътя към килията на Кайл Крейг. Накрая пазачът затръшна вратата и Уейнрайт остана сам. *Беше успял!*

Чак тогава той вдигна очи и се огледа. Значи тук и *така* бе живял Мислителя през последните няколко години. Какъв срам, подобен

велик ум да бъде затворен в такова тясно пространство, където няма нищо, което да стимулира интелекта му. Какво унижение за него да бъде подложен на прищевките и заповедите на отвратителните затворнически пазачи и тъпоумни администратори.

— В твоя чест — прошепна адвокатът отново, сетне се подготви да изпълни инструкциите на Кайл Крейг.

Мъжът огледа малката бетонна килия. Леглото, масата, столът и нощното шкафче бяха завинтени за пода като допълнителна мярка за сигурност. Капакът на тоалетната чиния се затваряше автоматично, за да не се наводни килията. Кайл Крейг си бе „извоювал“ черно-бял телевизор, но по него вървяха само програми за това как да си помогнем сами и религиозни предавания, така че кой би искал да ги гледа?

Адвокатът изпита силен пристъп на клаустрофобия и си помисли ужасено, че би било много трудно човек да не загуби разсъдъка си в този ад. След малко Мейсън Уейнрайт се засмя. Повечето хора щяха да решат, че самият той много отдавна е загубил ума си, дори още преди да стане един от учениците и последователите на Мислителя.

Когато същата вечер, в шест часа, малко преди вечеря, пазачът дойде да провери затворника, не можа да повярва на очите си. Мигновено натисна паникбутон на колана си. Сетне зачака да му се притекат на помощ. Не можеше да откъсне поглед от килията.

Кайл Крейг се беше обесил!

33.

Слънцето блестеше в очите на Кайл Крейг и това бе най-прекрасното усещане. *Слънцето! Невероятно, но факт!* Носеше се с ягуара на Мейсън Уейнрайт със скорост няколко километра над позволената към търговския център в покрайнините на Денвър, където го очакваше един мерцедес. Е, тази кола му харесваше много повече — съчетание между мощност и комфорт. А и освен това никой нямаше да търси мерцедес.

Тези, които се съмняваха в Кайл Крейг, щяха да се объркат и притеснят.

Последователите му щяха да са във възторг.

Трябваше да спазва обещанията, написани с кръв и публикувани в августовските броеве на „Уошингтън Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“.

Да, той отново ще види слънцето и още много повече.

Беше се запътил към Вашингтон, но реши да заобиколи, да посети неколцина врагове, може би дори да ги убие в собствените им домове.

Щеше отново да бъде прочут и имаше план как да го постигне.

Нито дума не бе записана на хартия — всичко беше в главата му.

— Мили Боже, само какво слънце! — възкликна той.

34.

Бях у дома, на Пета улица, и тъкмо бяхме привършили късната си вечеря с Нана и децата, когато телефонът зазвъня. Повечето от нас бяха в кухнята и довършваха с разтребването. Деймън, Джени и аз работехме, Али ни наглеждаше, а Нана четеше любимите си вестници в дневната — „Уошингтън Поуст“ и „Ю Ес Ей Тудей“.

Тази вечер щяха да дават и любимия й сериал — „Анатомията на Грей“. Нана обичаше сериите, защото бяха оптимистични и имаше три много умни и правдиви персонажа, изпълнявани от чернокожи актьори, което според нея се случваше за пръв път в телевизионните сериали. „Анатомията на Грей“ беше едно от нещата, за които няхахме противоречия. И двамата бяхме пристрастени към медицинската драма и нашето внимание и отдаденост рядко биваха разочаровани.

Джени се намръщи, когато вдигна слушалката, и установи — за нейно изумление, — че не търсят нея.

— За теб е, татко.

— Каква изненада — промърморих аз. — Огромно разочарование.

— Не е жена — върна ми го Джени, — така че не се радвай. Не е Бри.

Не зная какво очаквах, но във всеки случай не и това, което чух по телефона през последвалите няколко смущаващи секунди.

— Алекс, обажда се Хал Брейди. — В последно време Брейди беше шефът на детективите във вашингтонската полиция, стар приятел, началник на Тор Рихтер и на всички нас.

— Здравсти, шефе. — Успях да промърморя няколко думи, но бях изпълнен с напрегнато очакване. Фактът, че Брейди се обаждаше у дома, не беше добър знак.

— Не се отнася за Бри, нали? — Внезапно ме прониза лошо предчувствие.

— Не, не. Бри е добре. Всъщност в момента е тук, в кабинета, с мен. След минута ще ти дам да поговориш с нея — успокои ме Брейди, сетне продължи: — Алекс, причината да ти се обадя е, че по някое

време днес Кайл Крейг е избягал от строго охранявания затвор във Флорънс. Все още разследват подробностите как го е направил, но това не е добре. Нито за теб, нито за когото и да е от нас. Няма представа къде е отишъл.

Не се поколебах нито секунда.

— Нуждая се от услуга. И то голяма — казах на шефа.

35.

Два пъти съм посещавал строго охранявания затвор във Флорънс, след като Кайл Крейг бе въдворен там. По време на полета си направих няколко бележки за него от всички материали, които бях събирал през годините. Докато драсках бележките си, си припомних определени инциденти, случили се между нас. Някога Кайл ми беше приятел или поне аз го смятах за такъв. Той беше заблудил много хора, а аз винаги съм бил наивен с онези, които даваха вид, че водят праведен живот.

Ето какво записах в бележника си:

Очаква да бъде признат за всемогъщ; притежава огромно чувство за собствена значимост; невероятно нарцистичен.

Впечатляващо изследователски ум; мисли сложно и многостранно.

Външен чар. Използва го умело при желание.

Остро чувство за съперничество с близки хора (вероятно е убил един от братята си).

Жестоко малтретиран — физически и емоционално — от баща си. Или поне той твърди така.

Завършил е университета „Дюк“ и правен факултет. Първенец в курса. Всичко му се удава с лекота.

Коефициент на интелигентност: 145–155.

Няма съвест.

Баща: Уилям Хайлгънд Крейг, бивш генерал от армията, председател на две компании „Форчън 500“, понастоящем покойник.

Майка: Мириам, все още живее в Шарлот.

Бивш агент на ФБР и директор на отдел във ФБР, обучен в Куонтико, където също бе обучавал нови агенти.

Изострено чувство за конкурентност, особено към мен.

Пристигнах във Флорънс, Колорадо, към обед, един ден след бягството на Кайл. Много малко се бе променило в този строго охраняван затвор. Прекарах първия час в разговори с двама от пазачите, които познаваха особено добре Кайл Крейг. След това поговорих с главния пазач Ричард Крок. Пазачът изглеждаше шокиран от всеки от нас, че Кайл или който и да било друг може да избяга от затвора във Флорънс. Никой досега не го бе правил. Дори не се бе и опитвал.

— Както вече знаете — каза ми Крок, — адвокатът се е върнал в килията на Крейг с гумена маска, наподобяваща лицето на затворника, а след това се е обесил. Това, което не знаете, е, че сме записали някои от първите му посещения при клиента му. Искате ли да ги видите?

Със сигурност исках.

36.

През следващите няколко часа гледах видеозаписите с някои от ранните срещи между Кайл и Мейсън Уейнрайт. Адвокатът не бе настоял да се възползва от привилегията за срещи насаме с клиента си до третата седмица от посещенията си при затворника. *Защо? Защото Кайл е искал да видим нещо? Или защото адвокатът е искал?*

Но какво? Първото посещение бе фактически съвсем същото, както и останалите, които бяха записани.

Уейнрайт влизаше в стаята за свиждания, облечен в ексцентричното си облекло, което без съмнение бе помогнало накрая при бягството: каубойска шапка и ботуши, сако от еленова кожа, очила с големи рогови рамки, които никак не си пасваха с останалите атрибути.

Двамата с Кайл се прегръщат. Кайл казва нещо, което не е уловено на записа. Следваше серия от осем въпроса — винаги едни и същи.

Някакъв вид код? Или Кайл въртеше игрички? Или просто беше луд — и той, и адвокатът му? На този етап нямах мнение. Както впрочем и за всичко останало. Знаех единствено, че Кайл Крейг е първият, избягал от най-строгото охранявания затвор във Флорънс. Мислителя бе извършил немислимото.

Накрая Кайл и адвокатът му отново се прегръщаха. Уейнрайт казваше нещо на Кайл, което също не бе уловено на записа. *Дали по този начин са си обменяли информация — независимо дали ги записваха, или не?*

Не беше изключено. Със сигурност щяхме да се опитаме да разберем.

След това отидох в килията на Кайл, но там нямаше кой знае какво да се види. В строго охранявания затвор във Флорънс на осъдените не бяха разрешени много лични вещи. Малката стая беше чиста и подредена, както и самият Кайл.

Тогава видях посланието, което бе оставил.

Поздравителната картичка на „Холмарк“ бе подпряна на закрепеното с винтове към пода нощно шкафче до леглото.

Не беше подписана също както двете в апартамента на Тес Олсен.

Минути по-късно се върнах обратно в офиса на главния пазач Крок. Искях да получа някои отговори на въпросите, хрумнали ми през изминалите няколко часа.

— Имал ли е посетители? — попитах. — Знаем за адвокатата, макар че нямаме представа какви всъщност са били истинските му отношения с Крейг. Имал ли е други посетители? Някой, който е идвал повече от един път?

Крок нямаше нужда да се консултира с папките, за да ми отговори.

— През първата година имаше един доста настоятелен репортер от „Лос Анджелис Таймс“ на име Джоузеф Уизън, но Крейг отказа да се срещне с него. Няколко пъти. Още няколко се свързаха с Крейг чрез кабинета ми, но той дори не си направи труда да дойде тук, защото не пожела да ги види. Единственият му посетител беше преди няколко месеца — писателката Тес Олсен. Нали се сещате, жената, която наскоро бе убита във Вашингтон. Кайл ни изненада. Съгласи се да се срещне с нея. Тя идва три пъти. Възнамеряваше да пише книга за Крейг. Ако я слушате как приказва, романът щял да бъде нещо като второ „Хладнокръвно“.

— Значи сте говорили с нея? — попитах.

— Да. И трите пъти. Първия път някъде около половин час.

— Как ви се стори тя? Какво беше впечатлението ви?

Главният пазач поклати глава, сякаш претегляше отговора си. Накрая заговори:

— Приличаше на негов почитател. Честно казано, питах се дали дамата и Крейг не са били близки, преди да го заловят.

37.

Рано на следващата сутрин се върнах във Вашингтон. Вече бях обмислил новината за Тес Олсен, за поздравителната картичка в килията на Крейг, както и за вероятността Кайл да е имал връзка с Олсен или дори с убиеца от Вашингтон. Но най-вече се чудех какво е замислил Кайл.

Бри бе събрала малък екип от криминалисти, съсредоточили се върху линковете между блоговете, които тя искаше да проследи. Брайън Кицмилър, агент от компютърния отдел към ФБР, бе включен в екипа ни. Гореше от желание за работа, тъй като случаят с Публичния убиец вече бе привлякъл вниманието му.

Бри бе помолила Кицмилър да се срещнем веднага щом успее да разбере нещо за блога. Кицмилър ѝ бе дал срок от четири часа, което означаваше, че е доста бърз. Другият добър знак беше, че бяхме привлекли вниманието на всички към случая.

Около три следобед се появихме в „Хувър Билдинг“. Обстановката ми бе позната, макар че никога преди не бях работил с компютърния отдел и не се бях срещал с Кицмилър — разбира се, бях чувал за него и знаех, че има репутация на спец по загадките.

— Влизайте. — Въпреки че седеше пред терминала, си личеше, че е много висок. Беше тромав на вид, с най-яркооранжевата коса, която бях виждал през живота си.

Помещението с нисък таван бе разположено на втория етаж — няколко етажа по-долу от предишния ми кабинет. Всички служители седяха в отделни кабинети с гърбове към центъра, където имаше голяма осмоъгълна маса, по която бяха пръснати листове, папки и лаптопи. *Явно тук хората работеха здраво — добър знак.*

Стъклена стена отделяше помещението от оживения коридор отвън.

Бри, Сампсън и аз грабнахме по един стол и се настанихме в кабината на Кицмилър. Той беше приблизително на моите години, в добра физическа форма и с ослепителна коса.

— Не можах да установя източника на аудиото — поде, — но сравних виковете от онзи блог в сайта и тези, записани на видеокасетата от местопрестъплението. Определено съвпадат. Но това не означава непременно, че има криминална връзка между блога и убиеца. Теоретично всеки би могъл да ги качи в сайта.

— Искаш да кажеш, ако някой друг има достъп до записа — обадих се аз. — Но всички сме съгласни, че аудиозаписът е оригинален, нали?

— Определено — кимна той. — Така че е дело или на вашия заподозрян, или на някой, който има достъп до него. Но още е трудно да се каже със сигурност.

— Нека вървим стъпка по стъпка — предложи Бри. — Ти ми каза по телефона, че блогът е качен от университета „Джорджтаун“? Така ли е?

— О, да, или поне през „Джорджтаун“. В случая това е основният проблем, Бри. Който е качил блога, знае отлично как да прикрие следите си.

— Прокси сървър? — попита Сампсън. Осведомеността му в най-различни области винаги ме е изненадвала.

Кицмилър се усмихна одобрително към него, ала сетне поклати глава.

— Не. Всъщност е по-лошо. Той е използвал отворен прокси сървър. Пословично е, че университетите са най-лесните мишени за подобни неща. Всеки тъпак може дистанционно да прикачи IP адреса си, откъдето си иска, и готово! Ще разполага със сайт, който не може да бъде проследен. Мога единствено да ви кажа мястото, но нищо за идентичността.

— Имаш ли някакви предположения? — попита Бри. — Наистина се нуждаем от помощта ти.

— Разбира се. Наясно съм с притесненията ви, детектив. Предлагам да отделите повече време за тази работа и да скочите в дълбокото с мен. Ние тук ще продължим да търсим, но не е зле и вие да се поразровите. Повярвайте ми, много боклуци могат да изскочат, когато си онлайн. Ще се изненадате какво ще откриете.

— Честно, не разбирам нищо от киберкриминалистика — поклати глава Бри.

— И не е нужно. Не говоря за такива неща като код за достъп. Имам предвид една огромна общност, която трябва да се проучи. Цялата блогосфера.

— Блогосфера?

Кицмилър започна да отваря по няколко нови прозореца едновременно и да ги наслагва един върху друг на екрана, за да ни покаже какво има предвид.

— На първо място са тези, които публикуват отговори на оригиналния блог. Например сайтът „Моята реалност“. Той вече е спрял, но има повече от тридесетина екрана с псевдоними на хора, които са му отговорили поне веднъж. Това е добро начало. Спомняш ли си старите реклами за шампоани: „Кажете на двама приятели, те ще кажат на техни двама приятели и така нататък, и така нататък“? Същото е и тук. Определен брой хора ще го прочетат, после ще го коментират на техните блогове и тъй броят на коментарите рязко нараства. Както е всъщност при всеки чатрум. Сега да добавим към това и факта, че си имате работа с убиец, който очевидно обича да бъде център на внимание. Съществува голяма вероятност той по някакъв начин да остане част от общността. Хората си общуват. Ако напипате върната следа, можете да решите случая, да откриете убиеца и да се покриете със слава.

— В цялата работа има много условности — рече Бри.

— Не обичам думи като *ако* и *може би*.

От години се говори за киберпространството като за ново предизвикателство пред силите на закона. Изглежда и на мен ми предстоеше за пръв път да изпитам тръпката му.

За да илюстрира думите си, Кицмилър направи търсене на обикновен блог в Гугъл. Въведе „Публичен убиец“ и получи пълен екран с отговори.

— Леле! — възкликна Бри. — Впечатлена съм. Или по-скоро би трябвало да кажа *депресирана*. Май има доста боклук.

— Мамка му! — присъедини се Сампсън. — Прилича ми на епидемия.

— Забелязвате, че той никога не използва върху сайта си пълната титла „Публичен убиец“. Може би тъкмо заради това не сте го открили по-рано. Въпреки всичко, дори и тук има повече от осемдесет линка,

където се споменава, както и два, специално посветени на темата. А се предполага, че още не е извършил три убийства.

— Дали фактът, че той толкова жадно търси внимание, не подклажда този интерес? — попитах аз.

— Със сигурност е така. В Интернет има голям брой откачалки, зажаднели за подобни неща. Повечето хора твърдят, че ненавиждат убийството, и не се съмнявам, че за голяма част от тях това е истина. И така, да обобщим с какво разполагаме. На първо място това е смесица от хора със съвсем законен интерес към криминалистиката. Следват тия, които искат да научат повече, но навярно от погрешен човек. И накрая типовете, които изпадат в екстаз от всичко това. Този е като тяхна сбъдната мечта. Досега никой убиец не е бил толкова достъпен особено когато е действащ и на свобода.

— И така — заговори Бри тихо, — излиза, че той използва хората, за да му помогнат да се превърне в това, което иска.

Кицмилър кимна и отвори нов прозорец — „официалния“ фен клуб на Джефри Дамър^[1].

— Изберете си от множеството мръсници. Може да иска да бъде Дамър. Или Тед Бънди^[2]. Или Зодиакалния убиец^[3].

— Не. Той иска да бъде много по-голяма звезда — възразих аз. — Мисля, че му се ще да надмине всички останали.

„Включително и Кайл Крейг? — запитах се. — Как, по дяволите, Кайл Крейг се вписваше във всичко това?“

[1] Известен американски сериен убиец и канибал (1960–1994 г.), убил и изнасилвил 17 момчета и младежи в периода 1978–1991 г. Убит в затвора. — Б.пр. ↑

[2] Американски сериен убиец (1946–1989 г.), активен между 1973 и 1978 г., избягал два пъти от щатски затвор. Признал си за повече от 30 убийства, макар че точният брой на жертвите му е неизвестен и досега. — Б.пр. ↑

[3] Псевдоним на неразкрит убиец, действал в Северна Каролина и в Сан Франциско в края на 60-те и началото на 70-те години. Назовава се така в язвителни писма, изпратени до пресата, в които си признава за 37 убийства, но следователите са установили седем смъртни случая, свързани с него. — Б.пр. ↑

38.

Бях достатъчно объркан от случая, а освен това много страдах от заетостта на Бри, която ме лишаваше от компанията си. Толкова бях обзет от безпокойство, че през тази седмица ми бе трудно да се съсредоточа върху работата си, затова реших да запиша сеансите си. За всеки случай, за по-голяма сигурност.

Антъни Демао, ветеранът от „Пустинна буря“, направи нещо необичайно за себе си — отпусна се да говори за преживяванията си през войната. По време на обяда седях зад бюрото си и отново прослушвах касетата. Докато го правех, си представях Антъни. Мъжът притежаваше донякъде груба и недодялана хубост, беше в добра форма, но иначе тих и кротък.

— Нямахме достатъчно подкрепа на земята. На командира изобщо не му пукаше. Ние имахме мисия. Само това го интересуваше — каза той.

— Колко дълго бяхте в това положение?

Той изведнъж млъкна.

— Сухопътната атака започна в края на месеца — заговори най-сетне мъжът, — така че, предполагам, са изминали около две седмици.

Все повече се убеждавах, че нещо наистина много лошо му се бе случило по време на операцията „Пустинна буря“, което навярно бе ключът към проблемите на Антъни. Може би някакъв инцидент, който той е потиснал. Балансът в този случай беше желанието ми да не го притискам твърде много и шестото чувство, което имах, че той няма да продължи терапията още дълго особено след като не смяташе, че сме постигнали достатъчно напредък.

— Направих някои проучвания — прозвуча гласът ми от касетата. — Ти си бил в двадесет и четвърта пехотна дивизия, нали? Това е било точно преди да потеглите към Басра.

— Откъде знаете?

— Това е част от историята. Ти самият си част от историята. Не е трудно да се намери тази информация, Антъни. Има ли нещо, което се

е случило тогава, за което не искаш да говориш? На мен или на който и да било друг?

— Може би има. Вероятно някои неща, в които не желая да се задълбочавам. Макар че не обвинявам никого за случилото се там.

— Да го обвиняваш за какво? — попитах.

— За цялата дивотия, която се случи. Знаете ли, аз се записах доброволец. Исках да отида.

Зачаках, но той не продължи.

— Това е засега — рече Антъни накрая. — Още е твърде пресен споменът, така че ми идва малко в повече. Следващия път. Трябва да свикна с всичко това, докторе. Съжалявам.

Изключих касетофона и се облегнах назад в стола си. Мислех. Знаех, че напоследък той губеше почва под краката си, макар че правителството му плащаше квартирата. Още месец или два и работата щеше да се превърне в истински проблем за него. Хора като Антъни Демао постоянно биваха пренебрегвани от системата.

Разтрих силно очите си и си налях още една чаша кафе. Тук се налагаше доста да се мисли, може би прекалено много. Днес имах час с още един пациент, а след това — късно следобед — насрочена среща в главната квартира.

Много важна среща.

39.

Време беше да се възползвам от репутацията и лаврите си по начин, по който не бях действал никога досега. Знаех, че шефът на полицията, Терънс Хувър, ще ме приеме, ако помолех за среща, особено след като първо я съгласувам с началника на детективите. Не бях толкова сигурен дали Хувър ще се съгласи на това, което възнамерявах да му предложа. Скоро щях да разбера.

— Алекс, влизай. Седни — покани ме той, когато се появих на прага на кабинета му. Снимка от колежа на стената показваше помладия Хувър в схватка със съперник по борба от университета в Мериленд, която обясняваше смазващото му ръкостискане. — От доста време не съм чувал нищо за теб.

— Благодаря, че се съгласихте да ме приемете, шефе. Не е нужно да казвам, че имам нещо наум.

Хувър се усмихна.

— Явно ще прескочим любезностите. Добре. Какво си намислил, Алекс?

— Нищо особено. Става дума за работа.

Хувър примигна и наведе двойната си брадичка.

— Работа? Е, мамка му, Алекс, това вече е изненада. Реших, че си дошъл да ме молиш за нещо. А вместо това ти си тук, за да ми предложиш нещо.

В гласа му прозвуча облекчение.

— Благодаря, че го казахте, шефе. В такъв случай предполагам, че мога да продължа с предложението.

— Давай. Ти си на ход. Искам да чуя останалото.

И така, започнах:

— Някои ченгета може би ще го нарекат нужда за промяна. Предполагам, че бих могъл да помогна повече, отколкото да навредя, и смятам, че е съвсем оправдано като цел. Бих искал да се върна в полицията, но при някои условия. Желая да работя в отдела за криминални разследвания, но извън обичайния график. Само по специфични случаи. Вече бях консултант по убийствата в центъра

„Кенеди“ и на Кънектикът авеню и, ако нямате нищо против, за мен това ще е най-безболезненият начин да се завърна. Познавам хората, които са ангажирани с разследванията, и смятам, че ще мога да им бъда полезен.

Хувър се засмя гръмко.

— В този кабинет съм чувал доста добри речи, но тази е начело в класацията. — Размаха пръст към мен. — Знаеш отлично, че можеш да си позволиш тази самонадеяност, защото си дяволски сигурен, че ще се съглася.

— Просто реших, че мога да бъда откровен.

Хувър се изправи, аз също.

— Е, отговорът ми е „да“. Ще кажа на Арлин да се обади в отдел „Кадри“, а аз лично ще говоря с директора. Ще измислим нещо.

Знаех, че началникът на детективите, Рамон Дейвис, щеше да ми бъде шеф в отдела за криминални разследвания. По длъжност Дейвис беше над Тор Рихтер, така че ако успеех да измъкна това разследване от контрола му, щяхме да имаме повече свобода на действие.

— Мисля, че този път получих всичко и без излишни любезности — рекох и отново стиснах ръката на Терънс Хувър.

— Радвам се, че ще работим заедно по този случай — кимна Терънс. — Чух, че са го нарекли Публичния убиец.

След като аз бях измислил името, се изкуших да се усмихна, но не го направих.

— Публичния убиец, а? Предполагам, че пасва доста добре.

40.

Същата вечер се срещнах с Бри и Сампсън в „Дейли Билдинг“. Вече ми бяха дали офис там и се бе оформил нещо като спешен център за случая с Публичния убиец. С трима ни, натъпкани в малката стая, имах чувството, че отново съм в общежитието в колежа и дяля стая със съквартирантите си.

Досега никога не съм работил по този начин — в толкова тясно сътрудничество. Помежду ни нямаше напрежение, нито спорове как да работим. Само случаят, който разследвахме. И, разбира се, близостта на дългите крака на Бри и други нейни части, страхотният ѝ външен вид и така нататък...

Когато влязох, тя търсеше нещо из чекмеджетата. Застанал зад нея, Сампсън четеше през рамото ѝ някаква папка върху бюрото.

— Виж това. — Той ми подаде снимка от полицейско досие при арест. — Запознай се с Аштън Кули.

— За какво става дума? — попитах, като погледнах снимката от мястото си.

— Аштън е сценичното му име — отвърна Сампсън. — Явил се е на прослушване, но не е получил ролята на Матю Джей Уокър в онази научнофантастична пиеса в центъра „Кенеди“. Продуцентите са предпочели голямото холивудско име пред местния талант. Типично, нали?

— Това дяволски би го вбесило — вметна Бри. — Не мислиш ли? Защото аз съм уверена.

Взех снимката и я погледнах. Актьорът беше някъде към двадесет и пет годишен, от бялата раса, с тъмна коса и леко нацупено изражение.

— Предполагам, че много актьори са искали ролята. Пиесата е можело да стигне до „Бродуей“ — отбелязах.

— Със сигурност — съгласи се Сампсън. — Но колко от тях са били заподозрени в *предишно* убийство?

41.

Сампсън работеше по друг случай на убийство, затова двамата с Бри отидохме да посетим актьора. Минахме по Масачузетс авеню, после по Шестнадесета улица до адреса на Кули в Маунт Плезънт. Кварталът още помнеше бунтовете през 1991 година, избухнали заради уличното убийство при арест на един латиноамериканец от ченге от вашингтонската полиция.

По пътя дотам прочетох, че Кули е бил — и технически все още беше — главният заподозрян за убийството на приятелката си Аманда Диас, станало преди две години. Прокурорът е бил принуден да оттегли обвинението поради липса на доказателства, но беше ясно, че заподозреният едва се е отървал.

Кули все още живееше в апартамента, където бе станало убийството. Предполагам, че не беше от сантименталните.

Апартаментът се намираше на втория етаж, над магазин за хранителни стоки, в сграда, явно забравена в градоустройствения план на общината. Двамата с Бри се качихме по стълбите и се озовахме в усоеен коридор с прозорец в другия край.

Апартаментът на Кули се намираше зад средната от трите метални врати. Почукахме и зачакахме.

— Да, кой е? Зает съм.

— Господин Кули, аз съм детектив Крос. С мен е и детектив Стоун от вашингтонската полиция.

За моя изненада вратата се отвори и той ни пусна вътре.

— Влизайте де, влизайте.

Бри се подвоуми и ме погледна косо.

— Притеснявате ли се, че някой може да види полицаи пред вратата ви? — попита.

— Искате да кажете, че няма нищо лошо в това? — рече той. — Доколкото знам, полицаи пред вратата не носят добри новини.

Влязохме в тесен коридор с две затворени врати от лявата страна. Върху напуканата отсрещна стена с олющена боя се виждаше редица от фотографии в рамки — вероятно на актьори, приятели на Кули.

— Може ли да седнем някъде? — попита Бри.

Той не помръдна.

— Не съвсем. Какво искате? Както вече казах, зает съм.

Кули беше на крачка да разбере какво се случва, когато изгубя търпение.

— Искаме да ви зададем няколко въпроса за по-предишната събота. Като за начало ще ви помолим да ни кажете къде сте били? — Мъжът се запъти към задната стая.

— Да седнем. Онази събота си бях тук. Не съм напуснал апартамента.

Когато се озовахме в дневната, Бри остана права. Аз се настаних срещу Кули, върху висок, паянтов стол. В стаята имаше стар, протъркан фотьойл, масичка за кафе, почти приличен кът с домашно кино и още един стол за баланс на мебелировката.

— Откога живеете тук? — попитах аз.

— Откакто спечелих от лотарията — със сериозна физиономия ми отвърна актьорът. Маниерите му бяха самонадеяни и дръзки, гледаше ме право в очите.

— Господин Кули, може ли някой да потвърди, че сте били тук през въпросната вечер? — внесе своя принос в разпита Бри.

Той се облегна назад в креслото.

— Да, милите дами от апартамент 1-900-МАЙНАТА ВИ могат да го направят.

С две бързи крачки тя се озова до него. С ловко движение издърпа Ленивото момче настрани и го просна на пода. Сетне се наведе над него.

— Това не е забавно, задник. *Ти* не си забавен. А сега отговаряй на въпросите ни, при това точно и кратко. Напоследък сме изгубили чувството си за хумор.

Тя бе отишла по-далеч, отколкото бих направил аз, но се получи.

Актьорът вдигна ръце в подигравателен жест, че се предава.

— Просто се майтапех. По дяволите, успокой се, момиче.

Бри се изправи, ала остана близо до него.

— Говори. Нямам настроение за празни приказки, тъпако.

— Взех назаем филм от видеотеката, поръчах си китайска храна от ресторанта на „Хунан“. Някой ми я достави. Можете да говорите с тях.

— По кое време я донесоха? — попитах аз.

Той сви рамене.

— Седем-осем часа май беше... Някъде там. По дяволите, не зная!

Бри направи малка крачка към него и той трепна, сетне се овладя.

— Говоря сериозно, не си спомням по кое време беше. Но това няма значение. Бях тук през цялата нощ.

Не го казах на глас, но бях склонен да му повярвам. Въпреки демонстрацията на самочувствие, всичко у него издаваше *слабохарактерност* — начинът, по който се движеше, по който говореше. И по това, че омекна набързо, когато Бри демонстрира малко агресия.

Търсехме някой, който се владееше много по-добре от този тип; който беше много по-силен във всяко едно отношение.

И вероятно много по-добър актьор.

Бри сигурно също го е почувствала.

— Да вървим, Алекс — рече. После се обърна към актьора и се усмихна. — Съжалявам, но не ставаш за ролята. Обзалагам се, че си го чувал неведнъж, умнико.

42.

В девет и половина в неделя сутринта — ден за църква, — Дейвид Хайнсуигъл, тип с приятни обноски и не особено добър счетоводител, гледаше надолу, към оживения трафик по платната на „Джордж Вашингтон Мемориъл Паркуей“. И северното, и южното платно изглеждаха натоварени, но не чак толкова, че колите да не карат с деветдесет, че някои и със сто и тридесет километра в час.

От време на време някой автомобил, пътуващ в северна посока, надуваше клаксона, когато приближаваше пустия мост за пешеходци над магистралата. Съвсем разумно според Хайнсуигъл.

Хората, минаващи с колите си под него, навярно се питаха какво ли правеше там, горе, съвсем сам този тип с маска на Ричард Никсън. И ако се чудеха, бяха наполовина прави.

Да, маската беше на Никсън, но той *не беше* сам. Дейвид Хайнсуигъл си имаше компания.

Третата история започваше и тя беше изключителна — плод на богато въображение, невероятна и дяволски драматична.

Още една прекрасна роля, в която да се въплъти. Счетоводителят нямаше за какво да живее, нито какво да губи. Достатъчен повод за озлобление към света. За този тип времето за разплата бе дошло отдавна.

Осемнадесетгодишно момче, гимназист, лежеше неподвижно върху асфалта, в краката му. Бедният беше мъртъв, гърлото му бе прерязано и кръвта му бе изтекла. За жалост момчето не можа да проумее, че трябва да му сътрудничи и да прави това, което му се казва. До него седеше момиче, тийнейджърка, опряла гръб на стената, която я скриваше от преминаващите долу коли.

Момичето все още беше живо. Малката ѝ ръка лежеше отпусната върху скута ѝ; другата бе вдигната високо над главата ѝ, където бе закопчана с белезници за перилото на моста. Върху горната ѝ устна, над залепващата лента, омотана около устата ѝ, бяха избили капки пот.

Дейвид Хайнсуигъл погледна към момичето, чиито очи бяха широко отворени. Цялата трепереше като наркоманка, лишена от

дозата си.

— Как си? Още ли си в час?

Тя или не му обърна внимание, или не го чу. „Няма значение какво си мисли момичето или как се държи“, каза си Дейвид Хайнсуигъл. Отново насочи поглед надолу, към трафика под моста „Джордж Вашингтон“, към колите, които ускоряваха точно в подходящия момент.

Третата история щеше да бъде нещо съвсем различно.

Всеки път когато някой от тъпаците долу надуваше клаксона на колата си, той въздъхваше.

— Не съм извратен — изрече с дрезгав глас, имитиращ гласа на Никсън. Идентифицираше се с него — друг неудачник, озлобен на света.

Когато се нагледа достатъчно, за да запомни сцената за в бъдеще, мъжът коленичи до момичето. Тя трепна и се отмести малко, доколкото ѝ позволяваше закопчаната към перилото ръка.

— Запази си силите — посъветва я той. — Сега си в безопасност, нали? Докато си закопчана за перилото. Помисли за това. Всичко е страхотно.

Подпъхна ръце под тялото на момчето, сетне клекна. Момчето не можеше да тежи повече от седемдесет килограма, но му се стори цял тон. *Тежестта на смъртта*, няма шега.

Дейвид Хайнсуигъл изпъна мускули и се приготви, без да откъсва поглед от магистралата долу. Видя мишената си. Бял микробус „Тойота“ се появи на около четиристотин метра. Големи камиони и тирове не можеха да се движат по магистралата, така че „Хамър“ или нещо като микробуса бе достатъчно голямо возило за целта. Микробусът се придържаше до осевата линия, явно притиснат от другите коли.

Отдръпна се малко надясно, престроявайки се, колкото е възможно по-добре.

Когато микробусът беше на не повече от стотина метра, мъжът стисна тялото на момчето.

Щом метрите станаха петдесет, той се изправи с едно силно движение. Тогава метна трупа през перилото и го загледа как полита надолу. Удари капака на микробуса и предното стъкло, чу се шум на пукнато стъкло, последвано от свистене на гуми. *Мамка му!*

Микробусът се отклони и поднесе под тесния мост, извъртя се и сетне се килна на една страна. Стоманата застърга в бетона, чу се шум от ударени брони, когато двете коли отзад се блъснаха в микробуса, тъй като шофьорите им не успяха да ударят спирачките навреме.

Движението почти мигновено бе блокирано.

Северното отклонение много скоро щеше да се превърне в паркинг. Южното отклонение също се напълни със спрели коли и отвсякъде се изсипа тълпа зяпачи.

Сега вече бе привлякъл вниманието им.

Най-после някой забелязваше Дейвид Хайнсуигъл.

По дяволите, беше крайно време.

43.

Дейвид Хайнсуигъл се обърна към момичето. Налагаше му се да говори високо, за да надвика шумната тълпа под тях. Направо крещеше, за да го чуе.

— Готова ли си? Готова ли си? Хей, на теб говоря. Не се дръж така, все едно не съм тук!

Ботушите на момичето застъргаха по асфалта, докато се опитваше да се отдалечи от него — от този луд, който вече бе убил приятеля ѝ. Белезниците около китката ѝ се врязаха дълбоко в плътта ѝ, но болката нямаше значение. Всичките ѝ сили бяха насочени към една цел — да се махне от този откачен с маската на Ричард Никсън.

Девојката беше хубава — типично момиче от предградията, и сигурно бе мажоретка. Лидия Рамирес, на седемнадесет години, както пишеше в шофьорската ѝ книжка. Ала той не изпитваше и капка съжаление към нея. Младежите бяха най-презряната част от човешката раса.

— Добре, не се движи. Ей сега ще се върна при теб. Запази този поглед на подплашена кошута.

Хайнсуигъл се изправи отново и провери сцената долу. Публиката се бе събрала и явно нямаха търпение шоуто да продължи. Сега на магистралата цареше пълен хаос. Движението в северна посока бе блокирано чак до Потомак.

Заради преобърнатия микробус всички спрени коли бяха в южното платно, с лице към Хайнсуигъл. Смачканото „Волво“ изпускаше кълба пара точно под нозете му. Неколцина от зяпачите крещяха към него, но той не можеше да различи думите им. Вероятно бяха ядосани заради създаденото им неудобство. *Е, майната им.*

— Не ви чувам! — изкрещя в отговор той и това му напомни нещо.

Взе един от предметите на тротоара, които беше приготвил за шоуто: двадесет и пет ватов мегафон с обхват деветстотин метра.

Насочи го към тълпата. Неколцина от тъпаците долу бързо се наведоха.

— *Аз се върнах!* — обяви той. — *Липсвах ли ви? Разбира се, че съм ви липсвал.*

Малкото шофьори, които не бяха слезли от колите си, сега се измъкнаха навън. Жена с окървавено чело погледна замаяно нагоре към него.

— Мислехте си, че това ще бъде обикновен ден, нали? Отгатнете отново, граждани. Денят наистина е много специален, от тези, които никога няма да забравите. Ще разказвате за него на внуците си — ако този наш объркан свят продължи още да съществува. Хей, като заговорихме за съществуването на света, колко от вас гласуваха за Ал Гор?

Остави мегафона и извади нещо от джоба си, което блесна на слънцето. После се наведе над момичето, закривайки я от погледите на събралото се долу множество. След миг се изправи с момичето на ръце.

— Ето я! Аплодисменти за нашата малка звезда Лидия Рамирес. — Усмихна се широко и с небрежен жест я хвърли през края на перилото на моста. Ей така, сякаш беше боклук.

Краката на девойката полетяха нагоре във въздуха. В следващия миг се разнесе метален звук, когато белезниците издрънчаха в перилото и задържаха тялото. Тълпата отдолу ахна.

Момичето се удари обратно в моста, а краката ѝ увиснаха над магистралата.

— Малко повече възторг! — изрече Дейвид Хайнсуигъл в мегафона. — Погледнете я добре. *Нея*, ако обичате. Не мен. Казах ви, тя е нашата звезда днес. Погледнете я!

Докато хората се взираха нагоре, една тъмна извита линия се появи върху откритото гърло на момичето. Сетне се превърна в широка червена лента, която обагри врата и тениската ѝ. Насъбралите се долу най-сетне осъзнаха какво се бе случило — гърлото ѝ бе прерязано.

После тя застина неподвижно, с изключение на леките конвулсии, които разтърсваха тялото ѝ.

— Е, тя си отиде. Шоуто свърши. Поне за днес. Благодаря ви, че дойдохте. Много ви благодаря. Карайте внимателно.

Хората започнаха да надуват клаксоните на колите, разнесоха се гневни викове. Отнякъде най-после се чува полицейски сирени, но

бяха още далеч, възпирани от задръстения трафик.

Дейвид Хайнсуигъл се затича със смешна патешка походка. Взе острия завой в другия край на рампата и изчезна в храстите.

Знаеше, че няма никакво значение колко хора са видели накъде отива. По дяволите, нека го търсят, колкото си искат.

И кого всъщност щяха да търсят — Ричард Никсън ли?

44.

Това бе най-мъчителният и тъжен случай на убийство, по който бях работил през годините, докато бях във вашингтонската полиция или във ФБР. Двама младежи бяха мъртви, а убийствата бяха безсмислени и особено жестоки. Хлапетата бяха невинни жертви на всичко, което се разиграваше.

Движението по „Джордж Вашингтон Мемориъл Паркуей“ бе пренасочено, но при все това се бяха образували дълги опашки от коли, все още затапени на магистралата. Чакаха преобърнатия микробус да бъде извозен от полицията. Това изискваше подписа на Бри, която пък трябваше да изчака екипа от медицински експерти да завърши огледа на двата трупа. Мястото бе под нейна юрисдикция, но присъствието ѝ възбуди недоволството на местното полицейско управление в Арлингтън, макар че на Бри въобще не ѝ пукаше.

В небето кръжаха хеликоптери, наоколо беше пълно с полицаи и представители на медиите. Журналистите се опитваха всячески да пробият полицейския кордон. За мен бяха нагли любопитни зяпачи, но с дадени им от закона права да гледат и да снимат.

Тълпата, голяма част от която бе свидетел на убийствата, представляваше странна смесица от гневни, агресивни, уплашени и смутени хора. Първо трябваше да идентифицираме някои от тях като наши свидетели, а след това да се опитаме да накараме всички останали да разчистят мястото.

В главата ми изскочи заглавието на едно бродуейско шоу: „Спри света — искам да се махна“. И наистина исках.

Имаше много полицаи от пътната полиция във Вирджиния, както и щатски полицаи, които всячески показваха нетърпението си. Бри, Сампсън и аз си разделихме нашата част от работния участък. Тя проверяваше самото местопрестъпление за физически улики. Сампсън се бе заел да разследва появата и изчезването на убиеца, което обхващаше голям периметър от Потомак до целия път в Рослин, Вирджиния. С него работеше и екип от полицаи от Арлингтън.

Аз се бях съсредоточил върху престъпника и поведението му по време на двете убийства. За целта се нуждаех от най-добрите свидетели, които можех да открия, и то по възможно най-бързия начин. При местопрестъпление, обхващащо такъв обширен участък, трябваше да го направя, преди движението отново да бъде пуснато. Поне за момента убиецът бе спрял света и никой нямаше да тръгне, преди той да пожелае.

45.

Огледах колите, които бяха най-близо до моста, търсейки сами мъже от бялата раса. Не го разбирайте погрешно. Вярвам, че при подобни ситуации е важен профилът. *Колкото повече общо имат свидетелите с престъпника, когото са видели, толкова повече може да се вярва на показанията им* — поне според статистиката. А това потвърждаваше и опитът ми при разследванията на безбройните убийства. Затова търсех бели мъже, за предпочитане сами в колите си.

Спрях се на черна „Хонда Акорд“ на разстояние около пет коли назад от надлеза. Мъжът вътре седеше настрани, за да не гледа пред себе си, с притиснат към ухото мобилен телефон. Двигателят на колата работеше, а прозорците бяха вдигнати.

Почуках силно по стъклото.

— Вашингтонска полиция. Извинете, сър. Сър? Извинете!

Той най-после вдигна показалеца си, но без да ме поглежда. *Да почакам една минута?*

Отворих вратата на колата и му показах картата си.

— *Сега*, сър? Моля, изключете телефона.

— Трябва да затворям — каза той на този, с когото разговаряше, и излезе от колата. Доколкото видях, мъжът кипеше от яд и раздразнение.

— Полицай, може ли вие, или който и да е друг, да ми кажете докога ще висим тук?

— Няма да е дълго — отвърнах, вместо да му изнеса лекция, че две хлапета току-що бяха загинали. — Но искам да ми кажете какво видяхте да се случва горе, на моста.

Мъжът заговори бързо с дразнещ непукизъм, но разказът му потвърждаваше досегашните ни предположения. Шофьорът на „Хонда“-та спрял секунди след като младежът е бил хвърлен през перилата.

— Отначало не разбрах дали е инцидент, или нещо друго. Само видях автомобилите пред мен да спират внезапно. Сетне съзрях и мъртвото хлапе. — Посочи към моста. — И другото там, горе.

Момичето, на което преряза гърлото. Ужасяваща история. Истинска трагедия, нали? — попита, сякаш не можеше сам да си отговори.

— Да. Можете ли да опишете мъжа, който е бил горе, на моста? Убиеца?

— Не съвсем. Носеше една от онези маски за Хелоуин. Сещате ли се, онези гумените, дето се нахлузват на главата? Мисля, че беше с лицето на Ричард Никсън. Не, сигурен съм. Това говори ли ви нещо?

— Да. Благодаря ви за помощта — кимнах на мъжа. — Друг полицай ще дойде да ви разпита за допълнителни подробности.

Следващият свидетел, с когото разговарях, беше шофьор на лимузина. Той ми каза, че убиецът изглеждал по-висок и доста по-тежък от жертвата. Освен това бил облечен с дълго тъмно яке без никакви отличителни белези. После си спомни някои подробности за това, което лудият викал през мегафона.

— Кучият му син крещеше: „Върнах се!“ . Това бяха първите му думи.

— Забелязахте ли да държи камера или записващо устройство? — попитах го.

Шофьорът на лимузината поклати глава.

— Съжалявам, честно, не зная. Не съм и видял. Всичко беше толкова объркано.

— И все още е — рекох и потупах мъжа по рамото. — Спомняте ли си още нещо?

Шофьорът на лимузината отново поклати глава.

— Съжалявам.

Успях да поговоря с още няколко свидетели, преди да пуснат движението. По-късно щях да анализирам и обобщя наученото. Ала засега бях събрал достатъчно сведения за първите критични часове. Надявах се, че ще ми е от полза, но много не ми се вярваше. Като човек, който организира шоуто на живо, убиецът отлично прикриваше следите си.

Няколко минути по-късно Бри, Сампсън и аз се срещнахме отново в западния край на пешеходния мост, откъдето убиецът бе избягал, поне според някои от очевидците.

— Храстите наоколо са изпотъпкани — заяви Сампсън, като посочи високата трева от другата страна на шосето. — Доколкото

разбрахме, той се е качил на мотор, или нещо подобно, и е изчезнал. Засега не знаем нищо повече.

— Между другото няма и поздравителна картичка — вметна Бри.

— Това е малко странно — отбелязах аз. — Да не би този път да е забравил да се подпише? Откога се случват подобни неща?

— Или е променил стила си — предположи Сампсън. — И отново стигаме до въпроса: откога се случват подобни неща?

— Или това не е същият тип — изрекох на глас онова, което не ми даваше мира от известно време.

В този миг мобилният телефон на Бри зазвъня и тя веднага го допря до ухото си. Докато слушаше, лицето ѝ не би могло да има помрачно изражение.

Накрая вдигна поглед към двама ни.

— Е, отново е ударил. Имало е друго убийство.

46.

Този път нямаше да знаят какво се е стоварило върху главите им. Убиецът пристигна на „Федекс Фийлд“ в Ландовър, Мериленд, два часа преди началото на първия мач за сезона. Купи си сода и хотдог, после се помота в магазина „Хол ъв Фейм“. Нямаше намерение да купува нищо — не беше фен на „Редскинс“, — но искаше да се смеси с останалите запалянковци.

Поне засега.

А след това — щеше да излезе на сцената. Наистина да се изяви. Да се покрие с нова слава. Да изиграе ролята си в *четвъртата история*.

С крайчеца на окото си видя няколко от играчите, които заграваха — нападателите оживено подскачаха, подаваха си дълги топки, атакуваха крайната зона на противниковия отбор. Билетите бяха разпродадени — нямаше мач, в който „Редскинс“ да играе на свой терен и стадионът да не е пълен докрай. За сезонните мачове желаещите си купуваха билети с години напред.

Колко само обичаше препълнени зали и стадиони за представленията си!

Неколцина от най-разпалените фенове пееха „Да живеят «Редскинс»“ — малко фалшиво и с доста цветисти фрази, което бе странно, тъй като сред тълпата имаше доста деца. Така наречените „суперфенове“ носеха ярки перуки, блузи на точки и свински зурли. Някои от тях пушеха дълги пури, които подсилваха свинския им вид.

Той не беше стигнал чак до подобни крайности в облеклото си, но носеше шапка и фланелка на „Редскинс“ и бе изрисувал лицето си в бяло и червено — цветовете на отбора. Този път се превъплъщаваше в образа на раздразнителния фен Ал Яблонски. Хубава и интересна роля.

Деветдесет и една хиляди се бяха натъпкали на стадиона и очакваха появата на Ал Яблонски. Само дето още не го знаеха.

Малко преди началото на мача на зеления терен излязоха Първите дами на мача — развети коси, блестящи помпони, оскъдни

червени потничета и къси бели шортички. „Семейно забавление в най-типичния американски стил“, помисли си убиецът.

— Готови ли сте за малко *футбол*? — изкрещя той от мястото си. — Или футбол на маса? — Феновете около него се засмяха и подеха популярна мелодия. Ал Яблонски познаваше публиката си и умееше да я възпламени.

Контролната кабина за табло с резултатите се намираше под огромен надпис. Той знаеше пътя и пристигна навреме за националния химн, който щеше да се изпълни от гласовито сопрано от базата на морските сили в Куонтико.

Ал Яблонски почука на металната врата и каза:

— Нося две съобщения от офиса на господин Синдър. Ванеса ги изпраща.

Ванеса беше името на една от секретарките на собственика на отбора. Не беше трудно да го научи.

Вратата се отвори. Вътре имаше двамина типове — истински задръстеняци, които сигурно се мислеха за големи умници.

— Здравсти, аз съм Ал Яблонски — представи се убиецът и ги застреля. Звукът от изстрела бе напълно заглушен от шумните викове на тълпата, избухнали след края на националния химн.

И така, той се настани пред компютъра на тъпаците и пусна съобщение върху големия екран на стадиона, така че всички да го видят.

Върнах се! Искях само да превърна тази неделя в нещо незабравимо за всички.

Момчетата, които обикновено изпращат тези дразнещи съобщения и реклами, са мъртви в контролната кабина. Така че насладете се на мача без никакви понататъшни прекъсвания от управата и спонсорите. Моля, пазете си гърбовете, а и предниците. Аз съм в сградата и мога да бъда навсякъде.

Това е много по-забавно от футбола, не мислите ли? Давайте, скинари!

Кайл Крейг току-що бе чул последните добри новини от Вашингтон, когато майка му отвори бавно високата три метра и половина входна врата на вилата близо до Сноумас край Аспен. Когато видя кой стои на прага, възрастната жена припадна.

Кайл успя да прихване скъпата стара мама, преди да се строполи върху каменния под, и се усмихна. *Хубаво е да си отново у дома, нали?*

Малко по-късно съживяваше старицата в просторната сводеста кухня на къщата от хиляда и сто квадратни метра.

— Добре ли си? Мириам? Майко?

— Уилям? — простена жената, когато погледна лицето, надвесено над нея. — Ти ли си, Уилям?

— Хайде сега, що за небивалици? — попита Кайл и се намръщи. — Веднъж, поне веднъж използвай ума, който ти е даден, който би *трябвало* да ти е даден. Съпругът ти и мой баща — *Уилям* — е мъртъв от доста време. Помогнах да погребат генерала в Александрия. Не си ли спомняш какъв прекрасен ден беше? Слънчеви небеса, лек освежаващ ветрец, мирис на изгорели листа във въздуха. Мили Боже, съвсем си изгубила разсъдъка си, жено. Хората изпратиха всички онези цветя — поздравяваха те затова, че най-последно си свободна от онзи лицемерен тиранин, от онова копеле.

Кайл притисна внезапно длани към лицето си.

— О, Господи! Вината е моя! За всичко съм виновен аз, майко. *Маската!* Тези гумени маски са толкова дяволски истински. В тази изглеждам досущ като баща си, нали? Най-последно постигнах образа, който старецът желаше за мен.

Майка му се разпищя и той я остави малко да поупражнява гласните си струни. И без това нямаше кой да я чуе. Приживе баща му никога не бе позволявал в къщата да има домашна прислуга и тя все още не искаше. Типично, нали? Разполагаше с всички пари на света, а нямаше за какво да ги харчи.

Известно време той гледаше как жалката старица трепери и клати унило глава. Смешно, но лицето ѝ приличаше на маска много

повече от неговото — маската на семейната трагедия.

— Не, аз съм. Кайл. Отново съм на свобода. И, разбира се, исках да те видя, да ти дойда на гости. Но другата причина, заради която съм дошъл, са парите. Нуждая се от пари, мамо. Няма да остана повече от няколко минути. Но през това време ще трябва да ми дадеш номерата на задграничните сметки.

След като Кайл свърши с компютъра в някогашния кабинет на баща си, се почувства като нов човек. Сега беше богат. Близо четири милиона бяха прехвърлени в сметката му в Цюрих, но което беше важно — сега наистина се чувстваше свободен. Това не се случваше само защото си излязъл от килията. За някои затворници усещането за свобода никога не се връщаше, дори и да видеха слънцето.

— Но аз съм свободен, най-сетне съм свободен! — извика той към високите тавански греди на къщата в Колорадо. — И ме очакват важни неща, които трябва да свърша. Обещания, които трябва да изпълня.

48.

Когато слезе на долния етаж, за да се сбогува с майка си, бе захвърлил гумената маска. Беше я носил по целия път от Флорънс до Аспен, но навярно не биваше повече да насилва късмета си. Същото можеше да се каже и за идването му в къщата. Макар че малцина знаеха, че майка му живее тук, а и той се нуждаеше от пари за плана си, за да сбъдне всичките си кошмари.

Промъкна се безшумно към Мириам, която бе оставил здраво завързана, с омотани ръце и крака за старото кресло в семейната дневна. Точно пред четириметровата камина. Господи, с колко спомени бе изпълнено това място — баща му крещи, докато вените по челото му се издуят така, сякаш всеки миг ще се спукат. Генералът, който го бе удрял толкова много пъти, че вече им бе изгубил броя. И Мириам — никога не промълви и дума, преструвайки се, че не знае за побоищата, за годините на постоянно малтретиране, за вечните кръсъци и обидите.

— *У-у-у, мамии!* — извика Кайл иззад гърба на старото момиче. Питаше се дали тя си спомня как обичаше да го прави, когато той бе хлапе на пет или шест години. — *У-у-у, мамии! Моля те, обърни ми внимание!* Тъй, свърших най-важната част от работата си тук, в Колорадо. Аз съм издирван човек, знаеш ли, така че е най-добре да си поемам по пътя. О, Боже, та ти трепериш като листо! Слушай, скъпа, ти си в пълна безопасност в тази къща, в твоята крепост. Навсякъде е пълно с аларми. Дори на алеята отпред има система за топене на сняг.

Наведе се по-близо към нея. Усети уханието на лавандула, което съживи кошмарите от отминали неща, объркали ужасно живота му.

— *Няма да те убия, за Бога. Това ли си мислиш? Не! Не! Не!* Искам да видиш какво ще направя отсега нататък. За мен ти си много важен свидетел. Всичко, което правя, е в твоя чест и в чест на татко. Като заговорихме за него, кажи ми едно нещо — ти *знаеше* ли, че той ме удряше почти всеки ден, когато бях момче? Знаеше ли това? Кажи ми истината. Ще си остане само между двама ни. Няма да го разкажа в шоуто на Опра. Няма да споделям спомените си. Аз не съм Джеймс Фрей^[1] или Огъстен Бъроус^[2].

Беше ѝ нужна близо минута, преди да изрече думите:

— Кайл... Аз не знаех, не знаех. За какво изобщо говориш? Ти винаги си измисляш разни неща.

Той ѝ се усмихна.

— Ах, какво облекчение!

Сетне извади беретата си, едно от оръжията, които Мейсън Уейнрайт бе оставил за него в колата.

— Размислих, мамо. Отдавна исках да го направя. Копнеех да го сторя. А сега гледай. Гледай малката черна дупка в края на дулото. Виждаш ли я? Малката, безкрайна бездна. Гледай дупката, гледай дупката, гледай бездната и...

Бум!

Той застреля майка си точно между очите. Простреля я няколко пъти за всеки случай. Остави улики за следователите, които най-после щяха да довтасат в къщата.

Улика 1: В кухнята — наполовина пълно шише със сос за барбекю.

Улика 2: Подпряна на скрина в спалнята — неподписана поздравителна картичка.

Не бяха лесни за отгатване, но все пак си бяха улики. Следи, по които да поемат ловците.

Ако бяха добри в работата си.

Ако Алекс Крос е един от тези, които ще тръгнат по горещата следа.

— Хвани ме, ако можеш, детектив доктор Крос! Разгадай гатанката и убийствата ще спрат. Ала се съмнявам, че това ще стане. Може и да греша, но не мисля, че някой може да ме залови още веднъж.

[1] Американски писател (р. 1969 г.), публикувал в книги спомените си, станали бестселъри, но впоследствие се оказало, че са измислица. — Б.пр. ↑

[2] Американски писател (р. 1965 г.), написал роман за детството си, по който след това е сниман филм. — Б.пр. ↑

49.

Когато Бри Стоун пристигна на работа в понеделник сутринта, телефонът на бюрото ѝ вече звънеше. Остави празната чаша с кафе с нискомаслено мляко — беше го изпила на път към кабинета — и грабна слушалката. Мислеше за Алекс, но сега приятните мисли отлетяха набързо.

— Бри, обажда се Брайън Кицмилър. Слушай, имам да ти покажа нещо жестоко.

— Нещо жестоко ли, Киц? Някоя нова компютърна игра ли? Ама и ти си голяма работа, знаеш ли?

Преметна чантата си през рамо.

— Мога да дойда при теб след пет минути.

— Не е необходимо. Стой там, където си. Случайно да си близо до компютър?

— Разбира се. Кой в днешно време не е?

Веднага щом се включи в Интернет, Киц ѝ изпрати линка към сайт, наречен *SerialTimes.net*. Бри ококори очи, щом го видя. *Сега пък какво?* Началната страница беше претрупана с множество миниатюрни изображения, „неофициални“ обновявания и действителни новини. Наистина мръсни и извратени неща. Най-отвратителните, които бе виждала.

Последното съобщение беше със заглавие:

Ексклузивно! Не пропускайте!

Съобщение от ВПУ!^[1]

Кликнете тук.

— И трябва да вярвам, че това е истинско? — попита Бри, сетне додаде: — *Такова ли е, Киц?*

— Отвори го. После ще говорим.

Следващият прозорец представляваше черен фон с късо съобщение, написано със същия бял шрифт, както оригиналния блог на

убиеца — една от стотиците нишки, която бе проследила и не я бе довела доникъде.

Но не познатият стил на сайта отговори на въпроса на Бри. А двете изображения, поставени най-горе на екрана: малкото знаме на Ирак и яркозеленият надпис *Досиета X* — символи на първите две убийства.

„Да — сякаш казваха те, — това съм аз“.

— Тези две неща не са били публично достояние, нали? — попита Кицмилър. — Прав ли съм?

Бри поклати глава, сякаш можеше да я види, сетне промърмори:

— Не, не са, Киц. Не сме ги разгласявали. — Вече четеше съобщението отдолу. Последният разтърсващ шок.

Имитирането е най-искреното ласкателство.

Чарлс Калев Колтън

Изпращам доклад от първоизточника за тези, които се интересуват или би трябвало да се интересуват от тия неща. Онази жалка работа на „Джордж Вашингтон Мемориъл Паркуей“? Някой друг го е направил, не аз. Ще го приема като ласкателство, но не се опитвайте да го причислите тук, защото не желая. Имам предвид, че „Никсън“ само е имитирал това, което направих в „Ривъруолк“! Дори не смейте да показвате лицето му тук. Освен това изпълнението беше аматьорско. Не е достойно за мен или за онези, от които съм се учил.

„Федекс фийлд“ — това е истинско майсторство. Изисква се известен кураж да отидеш, да го направиш и да се измъкнеш. Представете си само: да извършиш убийство на такова публично място.

Не се заблуждавайте. Има само един ВПУ. И когато действам аз, вие първи ще го узнаете. Ще го узнаете, защото ще ви кажа.

Работата трябва да се свърши с въображение и усет. Покажете поне малко уважение към мен. Смятам, че съм го заслужил.

Поне сега полицията разполага с някого, когото може да залови — този имитатор! Не е ли така, детектив Бри Стоун? Защото вие само можете да си мечтаете да ме заловите, нали?

Живуркайте си, шибаняци.

ВПУ

През следващите няколко секунди Бри стоеше пред компютъра, клатейки глава. Алекс беше прав за убийствата на магистралата... А вероятно и за всичко останало.

[1] В съкращението ВПУ е скрита непреводима игра на думи. DCAK е *District Columbia Audience Killer* (едно от косвените названия за столицата Вашингтон), но съвпада с *Double Cross Audience Killer*, което се свързва с оригиналното заглавие *Double Cross*. — Б.пр. ↑

50.

Освен това ВПУ бе използвал името й.

Бри най-после се облегна назад в стола си и се опита да анализира този малък „шедьовър“ на убиеца. Не можеше да повярва колко дързък и арогантен е негодникът и колко сбъркан. И плашещ.

— Бри? Още ли си там? — попита по телефона Брайън Кицмилър.

— Да. Тук съм. Просто имах миг на полицейска депресия. Прав си — това наистина беше „жестоко“.

— Добре ли си? Искам да кажа, освен че в момента явно си разстроена.

Тя впери поглед в ръцете си, които леко трепереха.

— Да, Киц. Благодаря, че попита. Извратено е, но според мен има смисъл. Този тип очевидно е обсебен от манията да бъде известен, да пише за себе си. Разбира се, знае коя съм. И, разбира се, знае за Алекс. Той ни наблюдава, Киц.

— В известно отношение това са добри новини. Нали искахме да сме сигурни, че сме в същия комуникационен поток с убиеца. Мисля, че сме там.

— Така ли смяташ? — В главата на Бри препускаха стотици въпроси. — Кога е било изпратено това?

— В единадесет и двадесет миналата нощ. Всички чатове вече са загрели. Навсякъде е и като го казвам, наистина не преувеличавам.

— Това може да обясни тези обаждания. — Тя щракна с мишката върху розовата икона за съобщения във входящата си поща. Най-горното беше от новините по „Канал 7“. — Виж, трябва ми поне някакво име, с което да започна. Нещо определено. На кого е този сайт?

— Все още работя по въпроса. Открих IP адреса и сега проверявам главните регистри. С малко повечко късмет скоро ще имаш името. Кодовото название на операцията е *късмет*.

— Чух те. Скоро ме устройва. Благодаря ти, Киц. Наистина се нуждаем от помощта ти.

— Да, съгласен съм. Ти определено, се нуждаеш. Чудя се на кого „се оприличава“ този тип? Имаш ли някакви предположения?

— Не, но Алекс ще има.

Бри затвори, после се опита да се свърже с Алекс и Сампсън. И двата пъти попадна на гласова поща и им остави едно и също съобщение: „Здравей, аз съм. Изникна нещо. Ново съобщение от Публичния убиец, но сега е подписано със съкратеното ВПУ (Вашингтонския публичен убиец). Ще поема по следата веднага щом се сдобия с адреса. Надявам се да получиш съобщението ми преди това, а междувременно аз ще удържам фронта. Обади ми се възможно най-скоро“.

Бри знаеше, че ще работи много по-добре с партньорите си, отколкото с двамата си униформени колеги, но в секундата, в която се сдобие с името и адреса, трябваше да се *действа*.

ВПУ искаше да я опознае по-добре — е, може би желанието му щеше да се сбъдне съвсем скоро.

51.

Видях червената лампичка на телефона ми да мига, но по време на сеансите не отговарям на обаждания. Реших, че ще се обадя после.

— Коя беше тази, която видях, докато идвах насам? — попита Антъни Демао. Понякога се налагаше да правя фокуси с графика на пациентите, за да се приспособя към новия си начин на живот. — Друго куку като мен?

Усмихнах се на обичайния цинизъм на Антъни.

— Нито един от двамата ви не е „куку“. Е, може би малко.

— Тъй де, тя може и да е луда, *малко луда*, но определено изглежда добре. Усмихна ми се. *Мисля*, че беше усмивка. Тя е срамежлива, нали? Веднага се вижда.

Говореше за моята пациентка Санди Куинлан, учителката. Санди беше привлекателна, мила жена и може би наистина малко „куку“, но пък кой не беше в наши дни?

Смених темата. Антъни със сигурност не стоеше тук, за да говори за другите ми пациенти.

— Последния път започна да ми разказваш за нашествието на поделението ти към Басра — подех аз. — Искаш ли днес да поговорим за това?

— Разбира се. — Той сви рамене. — Нали затова съм тук? Вие оправяте часовниците на кукувците.

Когато Антъни Демао си тръгна, проверих гласовата си поща. *Бри*. Хванах я на мобилния телефон.

— Обаждаш се съвсем навреме — рече тя. — Аз съм в колата със Сампсън. Идваме да те вземем. Познай какво? Изглежда, че отново си прав. Вече става досадно.

— За какво съм бил прав?

— За имитацията. На магистралата с убийството на двете хлапета. Поне така твърди ВПУ. Казва, че убийството на стадиона е негово дело, но не и двете убийства на магистралата.

— Е, той би трябвало да знае.

Изчаках Бри и Сампсън на Седма улица и се качих отзад в „Хайлендър“-а.

— Къде отиваме? — попитах, когато тя бързо потегли.

Бри заобяснява, докато шофираше, но аз я прекъснах.

— Почакай малко. Той е използвал името ти? Знае и за теб? Какво ще правим?

— Нищо засега. Макар че да си призная, чувствам се много *специална*. Ами ти? Не си ли поласкан?

Сампсън ме сръга по начин, който показваше, че е водил същия разговор с нея и очевидно със същия резултат. Бри не показваше страх, поне аз никога не я бях виждал да се плаши.

— Между другото — продължи тя — той твърди, че се е учил от големи „майстори“. Имаш ли някакви идеи по въпроса?

— Кайл Крейг — отвърнах аз. Името изскочи само. — Остави ме малко да помисля за това.

Кицмилър бе стигнал до името Брейдън Томпсън — системен анализатор в някаква фирма, наречена „Каптех Енджиниъринг“. Паркирахме пред скучната, модерна сграда на „Каптех“, сетне се качихме с асансьора до четвъртия етаж.

— Брейдън Томпсън? — попита Бри рецепционистката и показа значката и картата си на полицай от вашингтонската полиция.

Жената взе телефона, без да отделя поглед от картата и значката на Бри.

— Ще проверя дали е свободен.

— Не, свободен е, повярвайте ми. Просто ни посочете пътя. Ще го открием. Ние сме *детективи*.

Прекосихме спокойно и тихо оживеното работно помещение, но не останахме незабелязани. Секретарките извъръщаха глави, отваряха се врати към други офиси и служителите ни гледаха очаквателно, сякаш бяхме доставчици на храна. Бяла пластмасова табела, върху която бе гравирано името на Томпсън, се мъдреше, върху остъклената врата на офис в северната част на сградата. Бри отвори вратата, без да чука.

— С какво мога да ви *помогна*? — Брейдън Томпсън беше точно това, което бихте очаквали от човек, работещ тук: около четиридесет и няколко годишен тип с коремче, облечен в риза с къси ръкави и вратовръзка, която се прикрепяше вероятно с клипс.

— Господин Томпсън, трябва да поговорим с вас — заговори Бри. — Ние сме от вашингтонската полиция.

Погледът му мина покрай нея и се насочи към мен и Сампсън.

— И тримата ли?

— Точно така — потвърди Бри невъзмутимо. Истината беше, че никой от нас не искаше да пропусне това интервю. — Вие сте много важна персона.

52.

— Брейди, всичко наред ли е? — раздаде се писклив женски глас зад нас.

— Наред е, госпожице Бланко. Нямам нужда от помощ. Благодаря ти, Барбара. — Той ни махна да влезем. — Моля, затворете вратата.

Веднага щом останахме сами, той повиши тон.

— Какво правите бе, хора? Това е работното ми място.

— Знаете ли защо сме тук? — попита Бри.

— Съвсем точно зная защо сте тук. Защото съм упражнил правото си за свобода на словото, гарантирано ми от Първата поправка в Конституцията. Не съм нарушил никакви закони и бих искал да си тръгнете. Сега. Спомняте ли си пътя към изхода?

Сампсън пристъпи напред.

— Брейди, така беше, нали? — Огледа нещата по бюрото на Томпсън и продължи: — Само се питам как ли ще се отнесат шефовете ти към онази твоя малка извратена уебстраница? Смяташ ли, че ще им хареса?

Томпсън размаха показалеца си към него.

— Не съм направил нищо незаконно. Много добре зная правата си.

— Да — кимна Сампсън. — Макар че аз не ти зададох въпрос. Само се питах какво ще кажат работодателите ти за *SerialTimes.net*.

— Нямате право да използвате тази информация, след като не съм нарушил закона.

— Всъщност имаме — вметнах аз. — Но предполагаме, че едва ли ще се наложи, тъй като се надяваме, че ще ни кажеш откъде е дошло онова съобщение.

— Първо, детектив, не мога да ви кажа, дори и да исках. ВПУ не е идиот, ясно ли ви е? Нима още не сте го разбрали досега? И второ — аз не съм на петнадесет години. Би трябвало да си вършите по-добре работата. Много по-добре.

— Като например да се снабдим с разрешение за обиск и да проверим домашния ви компютър? — попита Бри. — Можем да го направим.

Томпсън намести очилата си и се настани удобно на стола. Явно се наслаждаваше на ситуацията. Разбрах защо. Не бях сигурен, че ще успеем да издействаме разрешение да проверим домашния му компютър, а още по-малко да го арестуваме.

— Всъщност не можете. Предполагам, че нямате подобно разрешение със себе си — вероятно защото прекалено много сте бързали да дойдете тук. Докато стигнете до дома ми, мога да се подсигурия така, че домашният ми сървър да не съдържа нищо освен безобидни картинки. И дори няма нужда да ставам от този стол, за да го направя. — Изглеждаше съвсем спокоен. — Очевидно не знаете много за обмена на информация.

— А вие, по дяволите, знаете ли какво става там, в истинския свят? — избухнах аз. — Нямате ли желание да помогнете да се спре този сериен убиец?

— Разбира се, че имам — тросна ми се той. — Престанете да обиждате интелигентността ми и помислете за секунда. *Мащабната картина*. Конституционните права — вашите права, моите права — зависят точно от такива неща. Имам право да направя всичко, което съм сторил, и то не само в морален аспект. Ваша работа е да помагате за спазването на Конституцията, а работата на нас, гражданите, е да следим да го правите. Виждате ли как работи системата?

— А ти виждаш ли как работи *това*? — Сампсън се хвърли напред, но ние го спряхме навреме. Всичко по бюрото на Томпсън се разлетя из стаята.

Брейди се изправи, дори още по-арогантен, докато Сампсън се взираше в него.

— Мисля, че приключихте тук — процеди той.

Но Сампсън не беше.

— Ти знаеш ли какво...

— *Да* — намеси се Бри. — Приключихме тук, Брейди. Засега. Тръгваме си.

— Детективи? — заговори Брейди, когато се обърнахме, за да излезем. Този път тонът му беше по-мек. — Явно смятате, че моят малък постинг е реален, иначе сега нямаше да сте тук. Можете ли да

ми кажете дали това има нещо общо с иконографията? — Този тип беше истински фен, пълен шантавел. Не можеше да се спре.

— Не мога да коментирам това, сър. Не и този път. Но позволете да ви уверя, че няма да споменаваме вашия уебсайт *SerialTimes.net* никъде извън този офис, освен ако не е абсолютно необходимо.

Бри се усмихна на Брейди Томпсън, сетне снижи глас:

— Живуркай си, шибаняк.

53.

Бесни на света като цяло и конкретно на Брейди Томпсън, тримата влязохме в „Дейли Билдинг“. Не бяхме изминали и няколко метра, когато ни спря гласът на началника Дейвис.

— Елате тук — излая той, обърна се и отново влезе в кабинета си.

— Защо ли имам лошото предчувствие, че ще закъснея и ще изпусна футболната тренировка? — промърмори Сампсън.

— Да — рече Бри, — а аз ще пропусна тренировката на мажоретките. О, я чакай малко, та аз дори не съм била мажоретка.

Преди да влезем в кабинета, двамата с нея изтрихме усмивките от лицето си.

— Можете ли да обясните *това*? — Дейвис подхвърли вестника върху бюрото си.

Над прегънатото място на столичния „Уошингтън Поуст“ имаше статия, озаглавена „Появи се теория за съществуването на убиец, имитиращ Публичния убиец“.

Не бях толкова изненадан от заглавието, колкото от факта, че бях забравил колко бързо се разпространяват тези истории и достигат до медиите.

— Самите ние научихме за това едва тази сутрин — изяви се Бри като говорител на малката ни група. — Тъкмо сега се връщаме от...

— Не се впускайте в пространни обяснения, детектив Стоун. За мен това е само на крачка от извиненията. Просто направете нещо по въпроса. — Той разтри врата си няколко пъти, сякаш се опитваше да облекчи болка, която го измъчваше.

— Извинете, сър — заговори Бри. — Това не е информация, която можем да контролираме. Не и след като веднъж е била...

— Не се нуждая от лекция по „контрол на действията в екстремни ситуации“ — прекъсна я отново Дейвис. — Имам нужда да се погрижите за бъркотията. Това тук е отдел за криминални разследвания. Началниците ви не са спасително островче. Длъжни сте

да решавате проблемите, *преди* аз да съм ви наредил да го сторите. Ясно ли е?

— Съвсем ясно — кимна Бри. — Аз също не се нуждая от лекция по „контрол на действията в екстремни ситуации“. Очевидно нито ВПУ.

Внезапно Дейвис ни слиса с усмивката си.

— Сега разбрахте ли защо я харесвам? — обърна се към двама ни със Сампсън.

Да, бях напълно сигурен, че разбирам.

54.

За днес ВПУ нямаше нова роля, в която да се въплъти, нито планирано страховито убийство. Така че убиецът беше просто самият себе си. Реши преди вечеря отново да влезе онлайн в мрежата, не можеше да устои да чуе новините за себе си. И не остана разочарован.

Всички форуми в Интернет гъмжаха от коментари за ВПУ! В интерес на истината, повечето бяха в таблоиден стил или измислици, но това нямаше значение. Важното беше, че *те говореха*.

В сайта *SerialTimes.net* нямаше нищо ново. Нито в *Sick-net* или в *Skcentral*. Напълно логично. Феновете очакваха следващия му ход.

Сетне кликна върху няколко чата. Беше добре да е сред „хората си“ в края на дългия ден. Дори използва първото си име като „подарък“ към тях. Не че някой щеше да знае, че го е направил, но така контактът беше по-личен. Освен това трябваше да „пусне“ няколко улики.

В негова чест, естествено.

Арън-Арън: Какво става, почитатели на ВПУ?

Джинсоук: Имитация, а? Къде беше?

Арън-Арън: Без майтап. Какво друго? Някой? Нещо?

Редръмс: Покрил се е. Зает уикенд. Той заслужава малко почивка, нали? Обзалагам се, че ни очакват новини.

Гледайте пушека му!

ВПУ-фен: Откъде знаеш толкова много?

Редръмс: Не зная. Само моя теория. Просто мнение.

Доволен ли си?

Арън-Арън: Може би днес вече е бил много зает.

ВПУ-фен: Зает с какво?

Убиецът отпи от бялото вино, което си бе налял — отлично „Шардоне“. Заслужи си го. Не искаше да се хвали, но пък и в крайна

сметка не беше хвалба. По-скоро като излизане на светло. Или на бис след отлично представление.

Арън-Арън: Добре, ами ако той имитира себе си? Помисли малко за това.

Джинсоук: Искаш да кажеш, че той е извършил онова на магистралата и на стадиона, а после казва, че не е?

Арън-Арън: Да, точно. Какво, ако е така?

Джинсоук: Мамка му, брилянтно е.

АдамЕва: И аз тъй мисля.

Редърмс: Няма начин. Четохте ли публикуваното му съобщение? Някой от вас?

Арън-Арън: И какво от това? От него всичко може да се очаква. Този пич е абсолютно непредсказуем. Сигурен съм, че никой от нас не може да отгатне какво ще последва. Хей, между другото, какво мислите за онзи пич Кайл Крейг, който пак е в действие?

ВПУ-фен: К. К. е минало, човече. На кого му пука за него?

Убиецът отклони поглед от компютъра си. Викаха го.

— Вечерята е готова! Идвай да я вземеш, иначе ще я изхвърля!

55.

Пресконференцията, насрочена за този следобед, беше първа за Бри като водещ следовател по случай с убийство от подобна величина. Досега тя бе говорила с репортерите много пъти, но не се бе изправяла в зала, пълна с всякакви представители на медиите от града и страната, каквито очаквахме днес. И това бе най-малкото.

— Ще се качиш ли на трибуната с мен? — попита тя. Работехме върху подготовката на изявлението ѝ в офиса ѝ. — Пресата те познава, а и публиката вече те е виждала. Мисля, че това ще е добър знак и всичко ще мине по-покойно.

Вдигнах глава от черновата пред мен.

— Да, разбира се. Ако това искаш.

— Да, искам. Е, добре, нервна съм — заяви Бри и ме изненада с признанието си.

— Ще се справиш чудесно — уверих я, защото вярвах в думите си. — Представи ме в началото и така след това лесно ще можеш да ми прехвърлиш топката по всяко време. Ще бъда там, за да ти пазя гърба.

Тя най-после се усмихна.

— Благодаря. Ти си най-добрият.

Правилно, но нима тъкмо това не ме забърка в тази каша?

Ала в този миг тя ме прегърна и прошепна:

— Обичам те. И с нетърпение очаквам момента, когато ще ти се издължа за услугата. *Наистина* нямам търпение.

В четири и половина влязохме в импровизираната зала за пресконференцията. Имаше достатъчно време, за да се класираме за новините в шест, което беше и основната цел на заниманието. Всички места вече бяха заети, а освен това отстрани, покрай двете редици столове, имаше правостоящи репортери и оператори с камери.

— Доктор Крос! Детектив Стоун! — извикаха фотографите, опитвайки да ни направят по-добра снимка.

— Никога не им позволявай да видят, че се потиш — посъветвах Бри.

— Малко е късно за това.

Тя излезе на подиума, представи ме и започна изявлението си, без да гледа в бележките. „Говори гладко, наистина е добра — помислих си аз, — уверена и спокойна“. Пресата също я хареса. Веднага го усетих.

Когато въпросите започнаха, стоях отстрани, достатъчно близко за да ме вижда с периферното си зрение.

Първите запитвания бяха „леки топки“ и тя се справи лесно. Без запъване, без притеснение, без грешки.

Тим Пулман от „Канал 4“ зададе първия труден въпрос.

— Детектив, ще потвърдите ли съществуването на убиец имитатор? Или това е просто предположение?

Въпросът ме накара да се запитам дали той въобще бе слушал първоначалното ѝ изявление, но Бри започна търпеливо:

— Тим, доказателствата сочат към тази хипотеза — наличието на имитатор, — но ние не сме в позицията да го твърдим или отхвърлим, тъй като продължаваме да разследваме полученото съобщение. ФБР също участва. Всички работят извънредно, повярвай ми.

— Когато казахте *съобщение*, имахте ли предвид публикуваното на сайта *SerialTimes.net*? — извика някой отзад.

— Точно така, Карл. Казах го преди минута. Не слушаше ли?

Същият репортер продължи, без да се смути от саркастичния тон на Бри. Той беше нисък, червенокос мъж, който работеше за една от кабеларките.

— Детектив, можете ли да обясните как този уебсайт не е свален от Интернет въпреки упоритите възражения от страна на семействата на жертвите? Защо е така?

Ние всъщност не бяхме обсъждали семействата, затова аз наблюдавах напрегнато Бри, готов да се включи, ако ми даде знак. Тя трябваше да реши.

— Опитваме се да оставим възможността за диалог с всички заподозрени за тези убийства. Поощряваме директната им комуникация и в името на по-скорошното разрешаване на случая решихме да не затваряме вече съществуващите канали. Включително и уебсайтове.

— *И защо не, по дяволите? Защо не го затворите веднага?* — разнесе се гневен вик от дъното на залата. Всички присъстващи и камерите тутакси се извърнаха натам. Видях мъжа — Алберто

Рамирес. *О, Господи!* Именно неговата дъщеря Лидия бе убита на моста над магистралата.

56.

Гласът на опечаления баща беше напрегнат, но не трепереше.

— А какво е най-доброто за дъщеря ми Лидия? И за бедната ѝ майка? И за трите ѝ сестри? Защо трябва да бъдем предмет на подобна мръсотия след всичко, което се случи на семейството ни? Какво ви става бе, хора?

Нито един от репортерите не зададе въпрос, не и докато бащата беше в центъра на вниманието. Това бе добро за тях и лошо за вашингтонската полиция.

— Господин Рамирес... — заговори Бри. Зарадвах се, че тя позна бащата на убитото момиче и си спомни името му. — Ужасно съжаляваме за загубата ви. Бих искала да се срещна с вас по този въпрос веднага след приключването на пресконференцията...

В този миг невидимата бариера на протокола падна и купища въпроси заваляха към Бри от всички посоки.

— Политика на вашингтонската полиция ли е да не зачита мнението на обществото? — попита млад журналист от „Поуст“.

— Как възнамерявате да възпрепятствате появата на нови имитатори?

— Вашингтон безопасен град ли е в момента? А ако не е, защо?

Знаех какво ще последва. Наведох се към Бри и с леко пресилен жест посочих с пръст часовника си.

— Време е — прошепнах. — Време е този цирк да свършва.

Тя кимна в знак на съгласие и вдигна ръце, за да я чуят.

— Госпожи и господа, това бяха всички въпроси, на които засега можем да отговорим. Ще се постарая да ви информираме за развоя на разследването, колкото е възможно по-често. Благодаря ви за търпението.

— Дъщеря ми е мъртва! — изкрещя от задния ред Алберто Рамирес. — Моето малко момиче умря, докато вие гледахте безпомощно. Моята Лидия е мъртва!

Беше ужасно обвинение и аз осъзнавах, че в него има истина, поне за пресата. Повечето от тях знаеха, че търсим игла в купа сено,

толкова невъзможно бе подобно преследване, но нямаше да го отразят по този начин. Предпочитаха да пишат за сензации и скандали в лицемерния си и глупав стил.

Кайл Крейг отново беше на път. Изгаряше от възбуда да се движи бързо през времето, пространството и фантазията. За малко, докато шофираше на изток, се остави на еднообразието на пейзажа от редуващи се ферми и полета да охлади мозъка му. Накрая пристигна в Айова Сити, заобиколен от вълнисти хълмове и гори, сред които бе разположен живописният и обичан студентски град. Тъкмо от това се нуждаеше за следващата стъпка от плана си, или за своята „възстановителна програма“, както обичаше да я нарича.

Отне му още половин час, за да открие сградата на библиотеката на университета на Айова, намиращ се на изток от Айова Ривър, на Мадисън стрийт. Показа една от личните си карти и след това си избра компютър, който щеше да използва за известно време. Приятната и тиха стая беше идеална за нуждите му.

В този момент Кайл имаше два начина, за да предаде съобщение до ВПУ. По-сложната част включваше използването на стенография, което означаваше да скрие съобщението зад снимка или аудиофайл. Никой не подозираше за връзката му с убиеца във Вашингтон. Или, доколкото му бе известно, *с убийците*.

Вместо този, той избра по-бързия и не толкова технологичен метод. От Мейсън Уейнрайт — бившия му адвокат и верен почитател — знаеше как и къде да локализира ВПУ. Извика страницата на *Myspace.com*, а след това кликна върху *Cool new People*. Детска работа.

Написа съобщението си до ВПУ, старайки се да налучка най-верния тон.

Хубаво е да си свободен отново по начин, който само ти и аз можем да разберем. Сега възможностите са безкрайни, не мислиш ли? Възхищавам се от теб и изключително сложния ти ум. Следих много внимателно всяко събитие — доколкото бе възможно при стеклите се обстоятелства. Сега, след като отново съм навън и в играта, бих искал да се срещнем лично. Остави ми съобщение, ако

и ти го желаяш толкова, колкото и аз. Вярвам, че заедно бихме могли да извършим още по-велики неща.

Това, което Кайл Крейг запази за себе си, бяха истинските му чувства към ВПУ. Думата, която искаше да напише и да изпрати на убиеца, беше *аматьор*.

Или може би *имитатор*, ако искаше да бъде любезен.

58.

Никой, който не бе пребивавал в максимално строго охраняван затвор, не можеше навярно да разбере сегашните му чувства. Тази нощ в Айова Сити Кайл Крейг скиташе наоколо с поредната гумена маска на лицето. Наслаждаваше се на околните гледки и се радваше да е там.

Разходи се из кампуса, разположен на двата бряга на реката. Университетът се вписваше чудесно в атмосферата на града. Наоколо имаше много магазинчета със старомодни дрехи, бижутерийни магазини, книжарници и невероятно уютни местенца, където човек можеше да похапне и да пийне. По някое време се озова на интересно място, наречено „Литературната алея на Айова“ — алюзия с „връзките на Айова“ с някои големи писатели като Тенеси Уилямс, Кърт Вонегът и дори Фланъри О’Конър — една от любимите му, защото беше гениално откачена.

Малко след девет той влезе в бар, наречен „Убежището“. Атмосферата вътре бе подходяща за разпускане и на възрастни, не само на студенти, така че нямаше да се отличава прекалено от останалите посетители. Стените бяха облицовани с дървена ламперия, а пейките приличаха на онези от старите църкви. И клиентите наистина бяха по-възрастни.

— Да, сър. Какво ще желаете? — чу той гласа на бармана още щом се настани на бара.

Барманът приличаше на някогашен студент, решил да остане в града, което навярно е бил мъдър избор. Русата му, прошарена коса бе подстригана късо с малък щръкнал перчем. Вероятно около двадесет и пет годишен. Потискащо скучен, съдейки по погледа в очите и широката дружелюбна усмивка.

— Как си, братче? — подхвърли Крейг обичайния сърдечен поздрав. Попита за вината, а след това си поръча бутилка „Брунело ди Монталчино“, което изглеждаше върхът на качеството сред останалите червени вина, предлагани в заведението.

— „Брунело“-то се сервира само в бутилка. Не зная дали ме разбрахте, сър.

— Няма проблем. Няма да шофирам, след като изляза оттук — махна с ръка Кайл Крейг и се засмя несприно. — Ще взема бутилка. Отвори я и остави виното да подиша, ако обичаш. Бих искал мезе от ябълкови резени и сирене „Бри“. Може ли да нарежеш прясна ябълка?

— Аз бих могла да ви помогна с виното. Ако се нуждаете от помощ?

Гласът на жена се разнесе от дясната страна на Кайл. Той се обърна и видя една дама, седнала на няколко стола през него. Беше сама и му се усмихваше мило. „Полиция? — запита се той. — Не, едва ли. Освен ако не е много добра в работата си“.

— Аз съм Камила Поджи — представи се жената и му се усмихна по начин, който беше едновременно и срамежлив, и лукав. Тъмна коса, миньонче, вероятно не повече от метър и петдесет и два по чорапи. В средата или към края на тридесетте, предположи Кайл. Очевидно беше сама, макар че не би трябвало, имайки предвид външния ѝ вид, което донякъде го заинтригува. Привличаха го хора, които изглеждаха малко сложни и тайнствени, поне докато не ги разгадаеше.

— Мисля, че ще се радвам да ми правите компания — отвърна Кайл галантно и ѝ хвърли усмивка. Нищо прекалено агресивно. — Аз съм Алекс... Крос. Приятно ми е да се запознаем.

— Здравей, Алекс.

Кайл се премести, за да седне до Камила, и през следващия половин час разговаряха несприно. Тя се оказа умна и умерено невротична особа. Преподавала история на изкуството в университета, специалност Италиански ренесанс. Живяла в Рим, Флоренция и Венеция, а неотдавна се завърнала в Щатите, но не била сигурна дали иска да остане — имаше предвид в Америка, а не конкретно в Айова Сити.

— Защото страната не е такава, каквато я помниш, или защото е тъкмо такава? — попита Кайл.

Тя се засмя.

— Мисля, че по малко и от двете, Алекс. Политическата наивност и равнодушие в Америка понякога ме влудяват. Ала това, което най-много ме притеснява, е всеобщото съгласие. Изглежда всички се боят да изразят собственото си мнение.

Кайл кимна.

— Би могла да ме обвиниш в същото, Камила, но в случая съм напълно съгласен с теб.

Жената се наведе по-близо към него, но в жеста ѝ нямаше нищо натрапчиво или заплашително.

— Значи ти си различен, Алекс? — попита.

— Да, мисля, че съм различен. Не, сигурен съм, че е така. Естествено, в добрия смисъл.

— Разбира се.

След като изпиха бутилката вино, двамата се разходиха из площада. След това тя го заведе у тях — приятна къща, изградена от сиви и бели тухли в колониален стил, от другата страна на „Клинтън“. По прозорците имаше сандъчета с красиви пъстри цветя. Домът на преподавателката заемаше целия приземен етаж. Обзаведен с европейски мебели и предмети на изкуството, той бе просторен и приветлив. Разкриваше още една страна от личността ѝ, при това приятна. *Домошарка ли беше?*

— Ял ли си, Алекс? Искам да кажа, нещо друго освен сиренето и резените ябълка? Прясно нарязаната ябълка? — попита тя и се извърна към него. Сега, на своя територия, се държеше малко по-свободно. Имаше меки гърди, но останалото ѝ тяло изглеждаше твърдо и стегнато. Беше много хубава и желана жена и внезапно Кайл разбра точно какво искаше от нея. Всъщност почувства невероятен прилив на възбуда...

Но първо смъкна маската си — и очите ѝ се разшириха от удивление и страх.

— О, не! — прошепна тя.

Не желаейки да губи повече време, Кайл се хвърли напред с шилото за лед, което стискаше в дясната си ръка. Острието се заби в средата на гърлото на Камила и излезе отзад. Сините ѝ очи придобиха размерите на сребърни долари, после сякаш отхвъркнаха на челото ѝ. След това се отпусна безволна и послушна в очакващите я му ръце.

— Това ще свърши работа. А сега да се любим, какво ще кажеш? — попита Кайл мъртвата преподавателка. — Казах ти, че съм различен, нали?

Преди да излезе от апартамента на Камила Поджи, той остави още една улика за тези, които щяха да приберат трупа. Уликата беше

малка фигурка, представяща прочутата статуя от Средния запад, наречена „Скаутът“. Не беше на място в апартамента на професорката по история на изкуството, но той се съмняваше, че някой ще разбере.

Кайл нямаше нищо против — *той* разбираше. Като Кевин Бейкър, дето толкова често казваше във великолепия филм „Вечеря“, това беше „усмивка“.

59.

На следващия ден ме очакваха две много лоши изненади, както често ставаше. Първата новина беше, че Кайл Крейг е убил майка си в Колорадо. И е оставил поздравителна картичка на „Холмарк“ — неподписана, — за да я намерим. Това означаваше, че или получаваше поверителна информация от източник във вашингтонската полиция, или по някакъв начин общуваше с убиеца, с ВПУ.

Дали бе възможно? И ако бе така, каква, по дяволите, беше връзката между двамата?

Знаех, че това не е първият път, когато Кайл се свързва с други убийци. Случаят с Казанова и Джентълмена, вероятно господин Смит. *А сега ВПУ? Може би дори адвокатът в Колорадо е бил убиец? Или просто последовател? Почитател?*

По-късно през деня получих втория удар и той дойде от Брайън Кицмилър, който ми се обади и ми каза да проверя нещо в Интернет. Прати ми линк към въпросния сайт. Страхотни новини — някой беше открил блог за мен. Започнах да го чета и стомахът ми се сви от лошо предчувствие.

Ти се наричаш Ловеца на дракони, нали? Защо? Обичаш да си фантазираш разни игри? Играч ли си, Крос? Какво те възбужда? Какво може да те развълнува? Ти събуди любопитството ми. В крайна сметка ти беше този, който залови великия Кайл Крейг.

Да го кажем така — напоследък постоянно наблюдавам теб и семейството ти. И забелязах, че прекарваш много „време сам“ в спалнята на малкия Али през нощта. Или греша? Не мисля така, но имаш право да се защитиш срещу всички обвинения и слухове.

А и Бри Стоун — какво да мислим за нея? Коя беше последната жена, с която си излизал за по-дълго време?

Ти страдаш от безсъние, нали? Разбира се, че съм прав. Е, почакай само да видиш какво ще последва в най-

скоро време. И на следващия ден. И на по-следващия.
Сладки сънища, детектив Крос.

Освен това имаше и снимки.

На нашата къща на Пета улица.

На колата, паркирана на алеята отпред.

На мама Нана, която излиза с Али.

На Бри, Сампсън и мен на стадиона „Федекс Фийлд“, след като
ни извикаха там.

Той ни следеше — *ние бяхме под наблюдение.*

60.

Никой не можеше да разбере защо двамата със Сампсън харесвахме заведението „При Зини“, дори самите ние, което навярно бе една от причините да е любимото ни място. Намира се в Саутийст и прилича на дълга черна кутия с прегради — бар с няколко сепарета и под, който никога не е бил чист. Сампсън, Бри и аз заведохме там Брайън Кицмилър късно същата вечер — нещо като малко запознаване със Саутийст, но най-вече защото нито един от нас не можеше да спре да работи по случая.

Нещата бяха по-налудничави отвсякога. Съществуваше вероятност Кайл Крейг да е замесен по някакъв странен начин и навярно ВПУ ни наблюдаваше. *Може би дори тази вечер?*

Някои парчета от мозайката започнаха да се наместват. Тес Олсен е пишела книга за Кайл Крейг със заглавие „Мислителят“. *Дали Кайл стоеше зад някое от убийствата? Или зад всички?* Вписваше се в неговия стил. И преди бе контактувал с убийци и ги бе използвал. *Ако той беше мозъкът, тогава какви бяха ролите на ВПУ и на адвокатата Мейсън Уейнрайт в тази игра?*

Бри донесе първите питиета.

— Аз черпя, момчета. Благодаря ви за всичко. Задължена съм ви. На *теб* специално — додаде тя и ме целуна по челото. Нямах представа защо, но тъкмо това ме възбуди. Искаше ми се в момента двамата да сме сами. В нейния апартамент, в колата ми, където и да е, все ме устройваше.

Тя седна до мен и вдигна високо чашата си.

— Пия за най-ужасните два дни в живота ми. Може би трябваше да се прибера у дома, но лицето, на господин Рамирес сигурно ще ме преследва в сънищата ми. Както и на мъртвата му дъщеря... И на трите й сестри. И на госпожа Олсен.

— Наоколо вилнее луд. Може би дори са двама. Случва се — заговори Сампсън. — Вината не е твоя, Бри. Съчувствам на човека, но господин Рамирес не беше прав.

— Чуйте — обади се Киц, — хрумна ми една идея. Може би е малко шантава. А това ще рече, че вероятно е добра, нали? Чували ли сте за „Щурата обиколка“?

Оставих чашата си с бира.

— Виждам съм да се споменава няколко пъти в мрежата. Какво представлява? Като говорим за шантави...

— Това е едно от пътуващите шоуто за серийни убийци. Но по-важното е, че след два дни ще бъде в *Балтимор*.

— Шоу? — попита Сампсън. — На сцена?

— По-скоро е нещо като сбирка — осведоми го Киц. — Те го наричат „събиране на хора, които се интересуват от съдебна психология“.

— Което ще рече ексцентрици, които си падат по серийни убийци. И чакай да позная — сигурно и манияци на комикси? — рече Сампсън.

Киц кимна, усмихна се и отпи от бирата си.

— Прав си. Това е демо обиколка на шоуто — продължи — и ще се наложи малко да поизопачим нещата. Ала не мисля, че те ще отхвърлят предложение за лекция, съдържаща основното, което се отнася до текущо разследване на сериен убиец, особено този случай. Ако има желание, доктор Алекс Крос може да е главната звезда на шоуто. Най-малкото залата ще се напълни с идеални очевидци. А само това ще ни предостави по-широко поле на действие при разследването. Може дори да ни отвори нови пътища.

Бри избухна в смях.

— Ти си луд, Киц, макар че едва ли би могло да навреди. А ако имаме късмет, ама наистина голям късмет, може да привлечем дори самия ВПУ. Нали каза, че обича да ни наблюдава.

Киц кимна, сетне се ухили дяволито.

— Кой, по дяволите, може да знае как работи мозъкът му? Нещо като това би могло да е неустойимо за тип като него. Или за неговия имитатор. Е, какво ще кажете?

Ние се спогледахме, опитвайки се да измислим доводи против идеята на Киц.

— Това не е точно *кибер занимание*, нали? — попита Бри накрая. — Откъде знаеш толкова много?

— О, ами подобни неща се разчуват — отвърна Киц почти безгрижно.

Лицето на Сампсън светна. Удари с ръка по масата и посочи към нашия компютърен гений.

— И ти се занимаваш с тази шантавелщина, нали? *През свободното си време.*

— Не, не. — Киц взе отново чашата с бира, сетне додаде тихо: — Вече не.

Тримата се засмяхме, което беше хубаво — необходимото изпускане на парата.

Бри се наведе към него и измърка:

— О, Киц, ти си пълна откачалка, нали?

— И добре се прикрива — подметнах аз.

— Ами вие? — парира Киц. — Някой напомнял ли ви е напоследък с какво си изкарвате хляба? Само защото не посещавате публични шоута, не означава, че и вие не сте от същия дол дренки като тези, които го правят.

Отпуснахме му пет секунди уважително мълчание, след което отново се разсмяхме.

— Е, май ще трябва да се подготвим за шоуто — добавих след малко.

— Но не тази вечер — заяви Бри, улови ме под ръка и ме поведе към изхода на бара. — Всички тези шантави приказки — прошепна — ме възбудиха. А и освен това, както вече казах, съм ти задължена.

— Смятам да си събера дължимото.

— При това, надявам се, с лихвите.

Едва изтраяхме, докато стигнем до дома й. После в спалнята се отприщихме.

61.

Поредният удар! Шокът от моята сравнително нова частна практика се стовари върху мен рано на следващата сутрин. При това преди първия ми сеанс за деня. Заради отменен по-рано час пристигнах в кабинета си малко по-късно от обичайното. Беше след седем и половина, когато влязох през предната врата, докато отпивах кафето си от „Старбъкс“. Все още си мислех за Бри и миналата нощ, като се надявах да има още много такива нощи.

В осем имах час със Санди Куинлан; после с ветерана от „Пустинна буря“ Антъни Демао; Таня Питс — служителка в Пентагона, която имаше постоянно повтарящи се мисли за самоубийство и която трябваше да ме посещава шест пъти седмично, ала можеше да си позволи само един, затова всяка седмица ѝ записвах допълнителен час.

Завих по външния коридор и влязох в чакалнята. Изненадах се, като видях, че Санди Куинлан вече е там.

Както и Антъни. Беше облечен с черна тениска, а върху скута му лежеше риза с дълги ръкави.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

Няколко секунди преди да осъзнаят, че съм там, ръката на Санди си играеше под ризата, в скута на Антъни.

Правеше му чекия, и то в чакалнята!

— Хей — прекъснах заниманието им аз. — Хей, хей. Достатъчно. Какво си мислите, че вършите?

— О, Господи! — Санди скочи и закри очи с длани. — Съжалявам. Толкова се срамувам. Трябва да вървя. Трябва да вървя, доктор Крос.

— Не, остани на мястото си — спрях я аз. — Ти също, Антъни. Никой няма да си ходи. Трябва да поговорим.

Изражението на Антъни беше нещо средно между неутрално и, поради липса на по-подходяща дума, като на някой, когото са прекъснали точно в най-неподходящия момент. Но той всъщност не ме погледна.

— Съжалявам — промърмори.

— Санди, ще дойдеш ли в кабинета ми? — попитах жената, сетне се обърнах към Антъни. — С теб ще се видим, когато свърша със Санди.

— Да де — смотолеви той, — разбрах.

Когато влязохме в кабинета, и на двамата ни беше нужно известно време, за да се възстановим от случката.

— Санди, дори не зная какво да ти кажа — рекох накрая. — Ти знаеше, че ще дойда и ще ви хвана, нали?

— Знаех. Разбира се. Съжалявам, доктор Крос. — Гласът ѝ трепереше, докато едва изричаше думите. Почти изпитах съжаление към нея, но се овладях.

— Защо мислиш, че се случи онова там? — продължих. — Това не е типично за теб, нали?

— Абсолютно нетипично е за мен. — Жената завъртя очи, явно ядосана на себе си. — Зная как ще прозвучи това, доктор Крос, но той е сладък. Казах ви, че съм сексуално объркана. О, Боже! — Очите ѝ се наляха със сълзи. — Голяма съм идиотка. Всъщност това е характерно за мен. Да търся внимание. Ето че пак стигнахме дотук.

Реших да опитам нещо друго и се надигнах, за да сваля капачката на втората чаша кафе, която носех в плика.

— Нека те попитам нещо. Какво беше това за теб?

— За мен ли? — учуди се тя.

— Мисля, че зная какво е получил Антъни от случилото се. — Седнах отново зад бюрото. — Но ти какво получи?

Санди сведе глава и в същото време погледна настрани. Може би въпросът беше прекалено интимен за нея. Заинтригувах се от факта, че тя съвсем свободно правеше онова нещо на Антъни в чакалнята, а сега се срамуваше да говори за това.

— Не е нужно да отговаряш на въпроса ми, но и няма защо да се срамуваш — казах ѝ.

— Не — поклати глава тя, — всичко е наред. Просто ми предоставихте тема за размисъл. Беше толкова очевидно, когато го казахте, но... Предполагам, че не съм мислила за това по този начин. — Изправи се малко и почти ми се усмихна.

„Странно“, помислих си. Не приличаше особено на тази Санди, която познавах.

По-голямата ми тревога беше докъде ще стигнат нещата помежду им отсега нататък. Имах чувството, че Санди и Антъни въобще не бяха подходящи един за друг, но това не означаваше, че бих могъл да попреча да се случи нещо.

Беше едва осем и десет сутринта, а се очертаваше лош ден.

Който в девет се влоши още повече.

Антъни не беше в чакалнята. Беше си тръгнал. Питам се дали ще го видя отново.

62.

Малко след девет Санди Куинлан и Антъни Демао се срещнаха в едно кафене на Шеста улица. Срещата бе уредена по-рано. И двамата знаеха, че доктор Крос ще ги залови, защото бяха планирали цялата работа.

Антъни си поръча кафе лате и руло с пълнеж, докато чакаше Санди, която облиза топинга със сметана, преди да заговори.

— Той дори не ми предложи кафе — измърмори и се намръщи, — а имаше две.

— Бил е ядосан, че си осквернила работното му място. И така, разкажи ми всичко. Какво ти каза? Искам да чуя всичките жалки подробности.

Преди да отговори, Санди премлясна и облиза устните си.

— Е, както винаги, доктор Крос беше много съпричастен, може би дори изпълнен със симпатия. Към мен, не към теб, простако. И честно казано, ти си го заслужаваш. Той най-после призна, че много си пада по мен. И кой не би? Но сега следва голямата изненада. Той иска да смуче пениса ти!

И двамата избухнаха в смях, отпиха от димящите си кафета, сетне пак се закикотиха. Накрая Антъни се наведе към Санди.

— И не е само той е желаещият, нали? Хей, мислиш ли, че има представа какво става? За какво е цялата тази работа?

Санди поклати глава.

— Не, *ни най-малка*. Сигурна съм.

— Така ли? И това е, защото...

— Защото сме страшно добри. Ние просто сме брилянтни актьори — ти и аз. Разбира се, ти вече го знаеш. И аз го зная. Освен това *сценарият* беше фантастичен.

Антъни се усмихна.

— Много сме добри, нали? Бихме могли да заблудим всеки.

— Да ги накараме да повярват във всичко, което искаме. Само ни гледай!

Санди стана и седна в скута на Антъни с лице към него. Двамата започнаха да се целуват, пъхайки езици дълбоко в устите си. Ръцете им се опипваха трескаво, а Санди се въртеше и търкаше в скута му.

— Я по-добре си вземете стая в някой хотел — обади се през няколко маси жена на средна възраст, седнала пред компютъра си. — Моля ви. Точно тази сутрин най-малко ми е до подобни сцени.

— Съгласен съм — присъедини се към нея друг клиент. — За Бога, дръжте се подобаващо за възрастта си.

— Виждаш ли? — прошепна Санди в ухото на Антъни. — Те си мислят, че все още сме любовници.

После се изправи и надигна и Антъни.

— Я по-кратко и без долни намеци! — изрече на висок глас. — За Бога — той е *мой брат!*

Когато излязоха от кафенето, двамата продължаваха да се смеят.

— Това беше жестоко, толкова се забавлявахме! — извика Санди и направи няколко триумфиращи танцови стъпки. После махна на хората вътре, които все още ги зяпаха през прозорците.

— Наистина беше готино — съгласи се той, сетне стана сериозен. — Получих съобщение от Кайл Крейг. Искане да се срещне с ВПУ.

— Е — рече Санди, — нямам търпение да се запозная с майстора на злото.

Двамата отново избухнаха в смях и споделиха още една страстна целувка за забавление на публиката в кафенето.

— Толкова сме *лоши* — изкиска се Санди.

63.

Може би тази вечер най-после щяхме да направим някакъв пробив, защото Бог ни беше свидетел, че наистина се нуждаехме от това. Точно както Киц бе предрекъл, хората от „Щурата обиколка“ бяха повече от ентузиазирани да вметят в графика си профайлъра и психиатъра доктор Алекс Крос. Това, което не бях предвидил, бе посрещането, което ми устройха, когато се появих.

Събитието щеше да се състои в стар хотел на веригата „Бест Уестърн“, в югоизточната част на Балтимор, малко след отбивката от магистрала I-95 и, доста подходящо, съвсем близо до гробището. Паркирахме отзад, близо до входа за конферентната зала на хотела, после влязохме заедно вътре.

На рецепцията бе претъпкано и оживено, сякаш се бе насъбрала карнавална тълпа. *По-голямата част обаче изглеждаха доста обикновено, може би малко приличаха на бедни земеделски работници от Южните щати.* Другите, в тъмни костюми и изрисувани тела, бяха като участници в шоуто, които останалите бяха дошли да гледат.

Продавачите покрай стените предлагаха всичко — от чаши за кафе с полицейски снимки на престъпници, автентични доказателства от различни местопрестъпления, до дискове на траш метъл бандата „Мъртвият ангел“.

Бри, Сампсън и аз тъкмо бяхме минали през предната врата, когато някой ме потупа по рамото. Ръката ми се плъзна надолу към глока.

Когато се обърнах, типът зад мен — целият в рошави бакенбарди и татуировки — ми се ухили и сръга приятелката си.

— Видя ли? Казах ти, че е той.

Двамата бяха свързани един с друг с тежка верига, която висеше около вратовете им, между черните кожени яки.

— Алекс Крос, нали? — Мъжът протегна ръка и стисна моята, а аз вече предусещах как Бри и Сампсън ще ми се подиграват. — Видях твоя снимка на плаката...

— На плаката ли? — попитах.

— Обаче съм чел книгата ти два пъти, човече. И вече знаех как изглеждаш.

— Само дето е по-стар — додаде момичето. — Но пак си приличаш със снимката.

Чух как Сампсън се закашля, сподавяйки смеха си.

— Приятно ми е да се запознаем — кимнах. — И с двамата. — Опитах се да се измъкна, но мъжът задържа ръката ми.

— *Алекс!* — подвикна той към някого в залата. — Знаете ли кой е тоя? — Сетне отново се обърна към мен. — Той също се казва Алекс. Не е ли наистина шантаво?

— Шантаво е — съгласих се.

Другият Алекс, облечен в тениска с лика на Джон Уейн Гейси^[1], в пълно клоунско снаряжение, се приближи, за да ме огледа поотблизо. След малко около нас, или по-скоро около мен, започна да се образува малка тълпа. Всичко стана невероятно бързо и аз определено никак не се радвах на новия си статус на знаменитост.

— Ти си знаменитият профайлър, нали? Жестоко. Нека ти задам няколко сериозни въпроса...

— Ние ще влезем вътре, за да огледаме — прошепна Бри в ухото ми. — Оставяме те на твоите почитатели.

— Като например коя е най-невероятната сцена на престъпление, по която някога си работил? — попита ме другият Алекс.

— Не, почакайте... — Протегнах се, за да сграбча Бри за лакътя, но нечии пръсти с дълъг черен маникюр се обвиха около китката ми и ме задържаха. Принадлежаха на крехка на вид жена, чиято ръка приличаше на потопена в бледожълт восък.

— Алекс Крос, нали? Ти си, нали? Мога ли да те снимам? Мама ще бъде на седмото небе от радост.

[1] Американски сериен убиец (1942–1994 г.), убил и изнасиллил 33 млади мъже и момчета, носещ прозвището Клоуна убиец заради купоните, които устройвал в дома си, маскиран като клоун, забавлявайки съседи и приятели. — Б.пр. ↑

64.

Най-сетне успях да се присъединя към Бри и Сампсън в уютно местенце, наречено Главна бална зала 1. Там щях да говоря тази вечер, около седем и половина. Всички се съгласихме, че името ми може би ще привлече мнозина, и затова пуснахме новината в Мрежата. Предполагам, че най-после се оказахме прави за нещо.

Киц и хората свършиха тази работа — пуснаха въдицата, образно казано. Сега въпросът беше дали ВПУ ще захапне стръвта. Много други откачалки и маниаци със сигурност вече го бяха направили.

Балната зала представляваше дълго правоъгълно помещение, което можеше да се раздели на три по-малки с подвижни стени, нагънати като акордеон. Сцената и подиумът бяха разположени в единия край, а няколко редици столове бяха подредени в средата.

Бри и Сампсън стояха близо до сцената заедно с нисък мъж с коремче, облечен в обикновен тъмен костюм, но носеше очила с червени рамки, с което напомняше на Елтън Джон. На тила му висеше дълга и тънка плетка, но иначе прошарената му коса беше късо подстригана, а върху плътно закопчаната риза с дълги ръкави бе облякъл тениска на „Щурата обиколка“. Явно бе издокаран по последната мода на маниаците, реших аз.

— Алекс, това е Уоли Валеvски — усмихна ми се Бри дяволито, докато го представяше. — Той тъкмо ни даваше пълен преглед на тазвечерното събитие. Почакай да го чуеш.

— Изключително се радвам да се запозная с вас — заяви Уоли Валеvски, забил поглед в рамото ми. — И така, получихме вашите слайдове — в готовност. Ще има кликър — в готовност. Както и лазерен указател към подиума — в готовност. И чаша с вода? Нещо друго? Кажете какво желаете и незабавно ще се погрижа. Разчитайте на мен.

— Колко души побира залата? — попита Бри.

— Двеста и осемдесет, ако се запълни докрай. А ние със сигурност ще продадем всички места.

— Определено — рече Сампсън така, че само аз да го чуя.

Изчакахме Уоли Валевски и плитката му да изчезнат от полезрението ни, преди да обсъдим нашия план. *В готовност.*

— Къде са в момента нашите хора? — попитах Бри. Това, което хората на „Щурата обиколка“ не знаеха, беше, че екип под прикритие щеше да присъства на събитието. От полицията в Балтимор ни бяха предоставили четирима местни детективи, които щяха да се маскират като публика. Двама наши колеги от полицията във Вашингтон също бяха внедрени сред служителите на хотела.

Бри погледна програмата.

— В момента момчетата от Балтимор или са на семинара по пръстови отпечатащи, или... Я да видя — на „кратка сесия за серийните убийци“, каквото, по дяволите, и да означава това. По-късно довечера ще бъдат *тук и тук...*

Тя посочи към двете страни на мястото за публиката.

— Винс Чесни ще са в движение. Сампсън, мисля, че ние двамата трябва да останем заедно. Става ли?

— Звучи ми добре. Както и да е, не бих искал да се мотая тук сам.

Останалата част от полицията в Балтимор беше готова за действие и поне една допълнителна полицейска кола щеше през цялото време да патрулира в района около хотела. Охраната на хотела също бе осведомена, но нямаше да предприеме нищо и, ако имахме късмет, нямаше да ни се пречка, когато настъпи критичният момент.

Тази операция, определено донякъде отчаяна, трябваше да се проведе кротко и тихо. В резултат може би нямаше да получим нищо друго освен известна информация. Но ако убиецът се покажеше, ние бяхме готови да го заловим. Бяха се случвали и по-странни неща. По дяволите, доста по-странни неща ми се бяха случвали.

Освен това вече знаехме, че ВПУ ни наблюдава.

65.

— Ето, това се казва публика! — започнах аз и с лекота разсмях множеството чудаци, събрали се в залата. Продължих да говоря за познатите убийства на ВПУ, но споделих само информация, която вече бяхме предоставили на пресата. После поговорих за необходимостта да се провери обстойно теорията за убиеца имитатор и показах няколко снимки от местопрестъплението, които публиката изглежда оцени. Представих им още това, което хората от „Щурата обиколка“ обявиха за „вътрешен поглед“ върху нещата, или профила на предполагаемия убиец. Беше нещо, което вече можех да направя дори и на сън и вероятно го правех. Ако не друго, подробности от лекцията ми щяха да се разпространят в Интернет. И навярно щяха да стигнат до *някой*, който знаеше *нещо* за убиеца.

— Това е мъж психопат с дълбоко вкоренена нужда за всеобщо одобрение — заявих пред пълната зала. — Изразяването на тази нужда затъмнява всичко в неговия свят до изключително висока степен, превръщайки го в социопат. Когато той се събужда сутринта, ако изобщо спи, няма друг избор, освен да потърси друга публика, и, обсебен от тази необходимост, да планира друго убийство. Според мен този ежедневен ритуал ще ескалира.

Наведох се напред, проверявайки с поглед, колкото бе възможно повече лица сред публиката. Смаях се колко прехласнати и съсредоточени бяха.

— Това, което този маниак все още не е осъзнал — това, което смятам, че не може да си позволи да признае, — е, че той никога няма да открие това, което търси. И тъкмо това ще го провали. Ако ние не го хванем първи, той сам ще се издъни. Той се движи към саморазрушение, с действията си подпомага собственото си залавяне и поведението му не зависи от него.

Всичко, което казах, в основата си беше истина — само че малко тенденциозно изкривена. Ако убиецът беше сред публиката, исках да го накарам да се почувства неудобно. Всъщност исках да го принудя да се поти, като че ли го въртят на шиш.

Зърнах сред тълпата неколцина, които имаха физическа прилика с ВПУ, базираща се на това, което знаехме: висок мъж със силно и здраво телосложение. Но никой от тях не ми даде каквото и да било основание да предприема нещо или да дам сигнал на Бри и Сампсън.

Опасявах се, че малкият ни план щеше да се издъни, макар че не бях много изненадан. Вече бях изчерпал всичко, което имах да кажа на публиката, ала никой не се опита да привлече вниманието на слушателите ми, да ме измести от подиума на това „събрание по криминалистика“.

Наблюдаваш ли ме, копеле?

Вероятно не.

Ти си прекалено умен, нали? Ти си много по-умен от всички нас.

66.

След речта ми имаше кратки въпроси. Отговорите ми бяха последвани от неочаквано топли аплодисменти. А после Уоли Валевски ме настави зад една клатеща се маса за игра на карти на рецепцията. *В готовност.*

Всички, които искаха, можеха да се срещнат с мен там, да получат книгата ми с автограф... През първите пет минути аз се ръкувах, бъбрех любезно и подписвах всичко — от книги до дланта на една жена. Почти всички бяха много мили. И любезни. Доколкото можех да преценя, сред множеството не се навърташе сериен убиец.

Отказах единствено да се подпиша върху тениска, на която отпред се мъдреше надпис „ВПУ“, а по целия гръб се ширеше призивът: „Живуркайте си, шибаняци“.

— Как вървят нещата там? — чух накрая в слушалката си.

Погледнах надолу, към опашката, където Бри бе застанала сред десетина почитатели и продължаваше да чака търпеливо, като си бъбреше с този или с онзи.

— Засега е спокойно — отвърнах. — Странни, но мили хора. За съжаление.

Бри се извърна с гръб към опашката и заговори с тих глас:

— Това не е хубаво. Добре тогава... Сампсън, ще се помотая малко из тълпата. Ще се срещнем на изхода. Надявам се, че някой тук не е чак толкова мил.

Чух Джон да отговаря в ухото ми:

— Звучи ми добре. Алекс, с нас ли ще се прибереш? Или се надяваш да извадиш късмет с някоя от фенките си?

Аз само се усмихнах на следващия поред в опашката.

— Скоро ще се върна — рече Бри и изчезна в тълпата. — Дръж се прилично.

— Ще се опитам.

Няколко минути по-късно, докато подписвах една книга, усетих зад гърба си нечие присъствие.

Когато вдигнах глава и се огледах, не видях никого. Но бях сигурен, че имаше някой.

— Тя ви остави бележка.

Жената на масата срещу мен ми посочи листа до лакътя ми. Разгърнах го и видях, че е разпечатка от уебстраница.

Черен фон с удебелени бели букви. Прочетох съобщението.

Напъни се и отгатни пак, умнико. Аз не съм психопат! Не съм тъпак!

Ще се видим отново във Вашингтон, където всичко това се случва.

Всъщност пропускаш шоуто.

Какво шоу пропусках? Скочих от стола с разтуптяно сърце.

— Кой остави това? — попитах хората на опашката. — Някой видя ли кой остави бележката?

Жената, чиято книга току-що бях подписал, посочи към тълпата.

— Тя отиде натам, шерифе!

— Как изглеждаше? — продължих да разпитвам. — Сигурна ли сте, че беше жена?

— Хъм... Имаше права черна коса. Черна риза. Джинси. Поне така ми се струва. Като всички останали тук. Изглеждаше женствена.

— С очила! — обади се някой. — И имаше синя раница!

— Алекс... — разнесе се гласът на Бри в ухото ми, — какво става там? Случи ли се нещо? Какво, по дяволите, става?

— Бри, *търсим* жена. Определено. Черна риза, джинси, очила, синя раница. Дватама със Сампсън трябва незабавно да покриете изходите. Съобщи на балтиморската полиция какво става. Тя ми остави бележка от ВПУ.

— Действаме!

Вълна на оживление премина през тълпата, когато започнах да си проправям път през гъстото множество от хора. Обаче не всички искаха да ме пуснат. Неколцина души се скупчиха около мен, опитвайки се да разберат какво става, къде отивам, задаваха въпроси, на които в момента няха време да отговарям.

Опитах се да ги укротя.

— Това вече не е игра! Някой виждал ли е жена с очила, облечена в черна риза, да отива някъде?

Едно хлапе, което вонеше на марихуана, се изкиска в отговор:

— Човече, на това описание отговарят половината от хората тук.

Тълпата отново се размърда и ми се стори, че я видях — в другия край на фойето. Отместих хлапето от пътя си.

— Позволете ми да мина! Бри! — Вече тичах. — Виждам я! Висока е. Бяла. Носи синя раница.

— Сигурен ли си, че е жена?

— Така мисля, макар че може и да е маскировка.

Когато стигнах следващия ъгъл, заподозряната вече бе изминала по-голямата част от дългия коридор и тичаше към изхода в дъното.

— Полиция! Спри! *Спри веднага!* — изкрещях след нея и извадих пистолета си.

Непознатата дори не се обърна, когато изхвърча навън, блъскайки вратата, която се затръшна зад нея. Стъклото се напука от силния удар.

— Източния паркинг! — извиках на Бри и Сампсън. — Навън е! Бяга! Жена е!

68.

При това доста силна жена! За малко да потроши вратата. *Що за жена бе това? Много ядосана? Луда? Съучастничка на ВПУ или друг имитатор?*

Парчета стъкло се разхвърчаха около мен, когато минах през входа. *Къде, по дяволите, беше тя сега?* Не я видях отвън. Никой не тичаше.

Няколкото улични лампи над главата ми хвърляха разпокъсани сенки върху тесния паркинг. Но не се виждаше никакво движение около редицата спрени коли срещу мен.

От дясната ми страна тротоарът свършваше, нататък се простираше поляна.

В този миг чух рева на мотора на спортна кола. Звукът идваше някъде откъм дясната ми страна. Взрях се напрегнато в полумрака.

Примигнаха фарове, сетне две заслепяващи светлини се насочиха право към мен. *Бързо!*

Глокът все още беше в ръката ми и реших, че имам време поне за един изстрел. Натиснах спусъка. Куршумът удари предното стъкло на колата с *тъп* звук. Автомобилът се носеше към мен. Право към мен! Аз се свих, отскочих към стената на хотела, сетне се претърколих върху асфалта. Одрах рамото и брадичката си.

Стрелях отново. Лампите на стоповете избухнаха. Видях, че беше малка кола. Синя „Миата“. Една моя съседка имаше такава и аз разпознах размера и формата.

Бързо движещият се автомобил се качи върху тротоара, сетне подскочи и се насочи към улицата.

След това спря рязко! Гумите на едно такси изсвириха върху асфалта. Колата за малко не удари „Миата“-та. *На сантиметри от сблъсъка. И залавянето!*

Когато отново се изправих на нозе и се затичах, синята спортна кола отново бе подкарала.

Извадих значката си, отворих вратата на таксито и извиках:

— Полиция! Колата ми трябва!

Шофьорът видя само пистолета ми, но предполагам, че това му беше напълно достатъчно. Излезе тутакси и вдигна ръце.

— Вземи я!

Таксито беше шестцилиндров автомобил. Изключих радиото и автоматичното управление — за по-голяма мощност.

— Алекс? Къде, по дяволите, си? — прозвуча гласът на Бри в ухото ми, слаб заради рева на двигателя.

— Преследвам престъпника или поне се надявам. На запад по „О’Донъл“! — извиках. — По следите съм на тъмносиня „Миата“. С мерилендски номера. Единият стоп не работи. Шофьорът е жена — макар че е достатъчно висока, за да бъде и мъж. Както и достатъчно силна.

— Може би е мъж в женски дрехи. Той обича да играе роли.

— Да, така е. Но мисля, че е жена. Трябва да я заловим!

Двуместната кола мина покрай рампата за I-95 и пое направо по другата пресечка. Шофьорът караше най-малко със сто километра в час и ускоряваше.

— Бри, ако ме чуваш, и двамата се движим на запад по „О’Донъл“. Разбра ли?

— Добре, Алекс. Все още те чувам. Ние сме на път. От какво друго имаш нужда?

— *Мамка му!* — изкрещях.

— Какво? — извика Бри в отговор.

Извих рязко, за да избегна един „Фолксваген Костенурка“, докато той се опитваше да се промуши в лявото платно.

— Имам нужда от полицейска сирена. Или от подкрепление — осведомих Бри.

— Медальон 5B742, къде се намирате? — По радиостанцията изведнъж се разнесе пращящият глас на диспечерката на таксито. На път за друг окръг, помислих си. — Обади се. Чуваш ли ме?

— Алекс, какво става сега? — попита Бри. — Добре ли си? *Алекс?*

Спортната кола намали малко, докато задминаваше един пощенски товарен камион, и се вля право в насрещното движение. Колите се отклониха настрани, когато автомобилът се понесе с пълна скорост към тях. Аз настъпих педала на газта на таксито и се промуших зад „Миата“-та.

— Мериленд 451JZW — съобщих на Бри номера на колата. — Аз съм добре. Поне засега. Все още преследвам жената.

Продължих да натискам педала на газта и успях да ударя задната броня на „Миата“-та. Спортната кола подскочи, но после отново полетя напред.

— Бри? Разбра ли кой е регистрационният номер на колата? Бри? Бри, къде си?

Но от нея нямаше отговор. Може би бях излязъл извън обхват. Сега единственото, което чувах, беше ревът на двигателя. А единственото, което усещах — ударите на собственото ми сърце.

69.

Знаех, че спортната кола може да ме изпревари на равен участък, но това бе единственото предимство, което в случая имаше. Всъщност бих могъл да се закълна, че жената намали скоростта, за да скъси дистанцията помежду ни. *Какво наистина ставаше? Дали това не е капан? Затова ли бе всичко? Да ме подмамат и отделят от останалите, а след това да ме заловят? Аз ли бях мишената? Кайл Крейг би измислил нещо подобно. Дали Кайл е тук? Замесен ли беше?*

Тогава видях какво ставаше в действителност. Без никакво предупреждение, без да светне с мигача, двуместният автомобил се отклони наляво, по тясна странична улица, разтrese се леко и продължи между сградите.

Аз пропуснах пресечката. Нямах начин да завия. Показа се друга пресечка и моментално свих по нея, надявайки се някъде напред улиците да се пресекат.

И от двете страни на пътя се издигаха високи жилищни сгради, така че нямах видимост до следващата пресечка. Право напред шосето излизаше на кръстовище, пресичайки главен път. Улица „Бостън“, помислих си. Знаех, че зад нея е пристанището. Това автоматично отрязваше някои възможности. Правеше ситуацията малко по-лесна. *Или поне се надявах.*

Мога да я настигна, да я заловя. И това ще бъде най-големият пробив в случая досега.

Спортната кола профуча покрай мен, когато наближих пресечката, и аз минах с бясна скорост покрай ъгъла. *Ето я възможността! Да успея или да се проваля.*

Намирахме се в двете съседни платна на улицата. „Миата“-та маневрираше ловко между останалите коли, като ги заобикаляше от двете страни, но не можеше да ми се изплъзне. Отново извадих глока.

Когато шофьорът се опита да завие рязко надясно, вече бях готов. Външните гуми на колата едва докоснаха паважа, но успях да взема завоя само на косъм.

Отпред се появи жилищен квартал с дървета по улиците. Видях пешеходци.

Гърдите ми се стегнаха. В такава топла вечер навън можеше да има деца. Двуместният автомобил не намали скоростта. Летеше право напред, дори ускори.

Натиснах клаксона! Може би щях да успея да предпазя хората. „Миата“-та продължи да се носи с устремна скорост още няколко пресечки, а аз я следвах от близко разстояние. *Ако не си пръв, си последен.* Така пееше Рики Боби в комедията „Ноци в Таладега“.

Когато шофьорът на „Миата“-та се опита да направи следващия завой, улицата се оказа твърде тясна за високата скорост. Колата забави рязко и аз направо връхлетях върху нея.

Отново се ударих в задната броня, но този път не беше нарочно. Досега таксито здравата си беше изпатило от лудешкото преследване.

Спортният автомобил поднесе, качи се върху тротоара, сетне продължи по нечия ливада. Чух в тъмнината женски писъци. Двама души отскочиха настрани.

Присвих очи и се втренчих напрегнато. Видях пред себе си сградата на „Бест Уестърн“. *Какво ставаше, по дяволите?* За капак на всичко, като участник в това бясно преследване, току-що бях направил огромен кръг около Балтимор и пристанището.

Чак когато видях магистралата, разбрах какво става. Жената в колата бе измислила как да ме надхитри.

А аз не можех да ѝ го позволя!

70.

— *Завардете всички изходи. Повтарям, завардете всички изходи!* — прозвуча отново гласът на Бри в слушалката ми. Очевидно владееше положението. Искаше ми се и аз да можех да кажа същото. — *Алекс? Алекс? Чуваш ли ме? Алекс?*

— Бри! Аз съм тук!

— Какво става? Говори! Къде е това *тук!* Добре ли си?

Двуместната кола взе същия завой, за който си мислех, и продължи да се движи успоредно на I-95. Сега бяхме само на една пресечка от хотела, или там, откъдето тръгнахме. *Цялата тази обиколка е била поредната игра, нали? Така ли беше?*

— Който и да е в колата, се насочва към магистралата! „Миата“-та се движи към I-95! Все още мога да я настигна.

— Къде, Алекс? При кой вход на магистралата?

— Точно пред проклетия хотел!

Стиснах волана, готов да продължа по рампата, но в този миг „Миата“-та прелетя покрай нея! Секунда по-късно и аз последвах примера ѝ.

Сега какво?

Почти в същото време светнаха стоповете. Чух хлъзгането на гумите и видях как колата се обърна почти на 180 градуса.

Докато и аз натисках спирачките, „Миата“-та ускори и се понесе в моята посока. Отклони се, за да не ме удари, и преди да се усетя, вече се носеше по рампата, изчезвайки сред облаци прах.

— *На север по I-95!* — изкрещях на Бри. — Все още съм по петите ѝ! Засега.

Продължих да летя към магистралата, преминавайки покрай два изхода с максимално позволената скорост от сто километра в час. Накрая свалих крака си от педала на газта и таксито почти спря. Ударих с юмрук по седалката до мен.

На следващия изход обърнах.

Когато пристигнах обратно в хотела, Бри и Сампсън ме чакаха отпред заедно с десетина полицейски коли, чиито лампи на покрива

проблясваха в тъмното. Повечето от участниците в „Щурата обиколка“ също се бяха изсипали навън, наслаждавайки се на всяка секунда от хаоса сред всеобщата полуда.

Един моторист, тежач поне сто и тридесет килограма, с бяла брада, приближи към мен на паркинга.

— Хей, човече, какво стана там?

— Махай се! — отвърнах, без да спирам. Мотористът отново препречи пътя ми. Носеше стогодишна тениска на рок бандата от 60-те „Грейтфул Дед“.

— Само ми кажи...

Сега бях лице в лице с досадника и изгарях от желание да цапардосам някого. И сигурно щях да го сторя, ако Сампсън не ме сграбчи отзад.

— Хей, хей, хей! — изкрещя той — *На мен.*

В този миг видях Бри да тича към нас.

— Господи, добре ли си? — попита тя.

— Добре съм — отвърнах, опитвайки се да успокоя дишането си. — Слушай, може да съм преследвал ВПУ. Поредната от неговите...

— *Не е бил* той — прекъсна ме Бри и поклати глава. — Трябва да тръгваме веднага.

— За какво говориш? — избъбрих, докато тя ме буташе по-далеч от тълпата, която продължаваше да ме засипва с откачените си въпроси.

— Току-що ми се обади Дейвис. Някой е бил убит в Националния музей по въздухоплаването и космоса във Вашингтон. Промушен пред цяла тълпа от посетители. Той ни е измамил, Алекс. Този път наистина здравата ни натри носа. Всичко е било планирано.

ТРЕТА ЧАСТ
ПУБЛИКАТА СЛУША

71.

Много пъти бях посещавал с децата си Националния музей по въздухоплаването и космоса, но никога не бях виждал подобно нещо. Когато пристигнахме, отвън сградата изглеждаше заплашителна и тъмна, с изключение на остъкленото преддверие на кафенето.

Ала след като влязохме вътре, заварихме около десетина души с шокирани изражения да седят край масите. Чакаха да им разрешат да се приберат у дома. „Очевидците“, досетих се аз. Бяха преживели ужасна вечер. Ала по-лошото беше, че половината от тях бяха деца, някои от които съвсем малки хлапета.

Цяла армия от репортери и фотографи се бе скупчила покрай полицейския кордон по Седемдесета улица, близо до Музея на съвременното изкуство „Хършхорн“. Така поне по-лесно щяхме да избегнем лешоядите.

Сампсън, Бри и аз влязохме директно откъм Индипендънс авеню. На входа на кафенето ни посрещна Гил Кук, един от детективите от екипа ни. Затича се към Бри, като трескаво махаше с ръка над главата си.

— Детектив Стоун, директорът на музея иска да говори с вас, преди...

— След — сряза го Бри и продължи напред. Беше делова и съсредоточена и нямаше да позволи да ѝ губят времето напразно. Харесваше ми как работи, как моментално пое контрола над мястото на престъплението.

Гил Кук я последва като смирено пале, дошло да търси остатъци от трапезата.

— Той каза да ви уведомя, че ще говори с пресата.

Бри спря и се извърна към детектива.

— О, за Бога, Гил! Къде е той?

Кук посочи надясно и закричи редом със Сампсън и мен. Тримата минахме покрай тъмната изложбена зала с експонати на първите машини, изиграли особено важна роля в историята на космонавтиката, които висяха от тавана като гигантски играчки. Много

кинематографично — точно в стила на убиеца. Работата му все повече и повече ми напомняше на Кайл Крейг. Театралниченето, жестокостта. *Дали бе изучавал престъпленията на Кайл Крейг?*

— Името на жертвата е Аби Курльове. На тридесет и две години. Бяла жена, туристка от Франция. Най-лошото е, че е била пети или шести месец бременна — осведоми ни Кук.

Убийството е било извършено в киносалона „Аймакс Локхийд Мартин“, където през деня се прожектираха филми за музея, но понякога през нощта даваха нашумели холивудски хитове. Същинското убийство е станало точно по средата на лекцията ми в хотела в Балтимор. А след това бях получил бележката:

Напъни се и отгатни пак, умнико. Аз не съм психопат! Не съм тъпак!

Ще се видим във Вашингтон, където всичко това се случва...

Той наистина променяше стила си, само и само да ни се подиграе — и го постигаше със завидна лекота. Явно убиецът с всяко следващо свое действие надминаваше себе си. *Коя беше жената в Балтимор? Шофьорът, който ме бе подмамил на онова безсмислено преследване само за да изчезне по I-95?*

Бременна жена, гост от друга страна — при това „поцивилизована“, — щеше по нов начин да привлече вниманието на медиите и това не беше всичко. Убиецът току-що бе извършил поредната си публична екзекуция, при това в национален музей. В света след 11 септември 2001 г. това щеше да възбуди духовете до краен предел — широко отразяване от пресата, масова параноя, натиск върху полицията да вземе нещата под контрол, да приключи разследването и да залови убиеца, преди още някой да загине. На никого не му пукаше, че това е почти невъзможна задача. Колко години им бе отнело да се доберат до убиеца от Зелената река^[1]? Или до Зодиакалния убиец?

Колкото до това каква щеше да е следващата стъпка на ВПУ, отсега нататък не се наемах да прогнозирам.

В момента ме очакваше оглед на труп.

Всъщност на два трупа.
Майка и дете.

[1] Гари Леон Риджуей (р. 1949 г.), американски сериен убиец, убил много жени във Вашингтон през 80-те и 90-те, излежаваш доживотна присъда. — Б.пр. ↑

— Да се продъни в ада дано! — възкликна Сампсън с едва сдържан гняв в гласа. — Тоя кучи син! Този нещастен шибаняк!

Всички досегашни убийства бяха ужасни, но това бе най-противното и обезпокоителното. Това бе място за семейно забавление. Киносалонът в музея беше с високи стени с насочващо осветление. Редиците от кресла с високи облегалки бяха разположени амфитеатрално под сводестия таван и залата приличаше на модерна версия на някогашните медицински зали, където професорите изнасяха лекциите си — *всички гледаха право надолу, към трупа.*

Жертвата явно е била убита близо до основата на високия екран. Това ми се струваше странно, но така ни осведоми Гил Кук и никой не оспори информацията. А сигурно и аз нямаше защо да го правя. Поне засега.

Трупът на нещастната жена лежеше по гръб. Ръцете ѝ бяха завързани отзад и дори от разстояние виждах сребрилата залепваща лента през устата ѝ. *Също като при жертвата от „Ривъруолк“.* Забелязах и брачната халка на пръста ѝ.

Когато приближих, видях, че лентата е изцапана с кръв около устните ѝ, където кръвта не е могла да изтече. Вероятно вследствие на вътрешните рани. Бялата рокля на госпожа Курльове беше станала ръждивокафява. Очевидно е била намушкана няколко пъти.

До обезобразения труп лежеше голяма брезентова торба. Най-отгоре имаше метален уплътнителен пръстен, около който се стягаше дебела връв, за да се затвори плътно.

Поредният подарък от ВПУ? Още една следа, която нямаше да ни отведе доникъде?

Кървавите петна и дупките по брезента потвърдиха това, което вече инстинктивно знаех — жертвата е била пронизана *вътре* в торбата. Жестокият убиец бе оставил Аби Курльове там или мъртва, или умираща. Екипът на „Бърза помощ“ се бе опитал да я съживи, но очевидно е било прекалено късно.

Когато вдигнах празната торба, за да я огледам за някакви отличителни белези, видях клеймо на американските пощенски услуги и дълга редица избелели черни цифри, написани отстрани с шаблон.

Това ли е новата поздравителна картичка? Навярно. Но какво означаваше? Какво искаше да ни каже ВПУ този път? И дали убийството е било извършено от него, или от имитатора му?

Според очевидците убиецът е носил синя униформа и кепе. Може би това беше някаква вътрешна шега, че е изпаднал в „пощенски гняв“ спрямо нас — термин, получил публичност след буйствата сред пощенските служители през 90-те. И освен това за пореден път ни е „направил на глупаци“.

Отидох до другия край на помещението, близо до входа, откъдето навярно е влязъл убиецът. Оттам се опитах да си представя сцената, както ни я описа детектив Кук. Убиецът навярно е трябвало да изненада госпожа Курльове — достатъчно дълго за да завърже ръцете и устата ѝ — и да нахлузи брезентовата торба върху главата ѝ. Сплъстените кичури със засъхнала кръв по косата ѝ свидетелстваха, че е била ударена с тъп предмет, но не толкова силно, че да изгуби съзнание. По-добре е било жертвата да е в съзнание. Много по-ефективно за целите на ВПУ, за спектакъла.

И наистина, според свидетелите торбата се е движила, когато я довлякъл в салона.

Отново приближих до трупа на жената и огледах празната зала. Този път публиката е била по-близо до него, отколкото при другите случаи, затова се е налагало да действа бързо. Не е имало време за дълги речи или обичайните му извратени изяви. Тази вечер не е успял да блесне с цялото си великолепие на звезда. *Така че какво е било толкова привлекателно за него в това конкретно местопрестъпление, с тази публика, с тази францужойка?*

Въздействието трябва да е било най-вече визуално. Той е изкрещял: „Специална доставка!“, а след това е направил няколко ожесточени размаха с острието, достатъчно голямо за да бъде видно от зрителите от задната редица в салона.

Погледнах надолу, към трупа на госпожа Курльове и празната торба до нея.

Внезапно ми хрумна нещо. *Какво друго е имало в пощенската торба?*

Отворих торбата, ужасен от това, което можех да намеря. Накрая ръката ми докосна някакво плоско парче пластмаса. *Вътре определено имаше нещо. Какво?*

Извадих предмета. *Какво е това, по дяволите?* Беше карта на пощенски служител. Върху оригиналната снимка бе залепена друга. Името също бе сменено. Гласеше Стенли Чейсън.

Лицето отговаряше на предварителните описания на убиеца, с които разполагахме: възрастен бял мъж, вероятно около седемдесетте, със сребриста коса, подобен на луковица нос, очила с рогови рамки. Висок, с едро и яко телосложение.

— Кой е Стенли Чейсън? — попита Сампсън.

— Навярно никой — отвърнах аз. Тогава изведнъж ме осени едно прозрение. Знаех какво правеше той — мислех като него и усещането никак не ми хареса. — Това е част от въображението на това копеле с болен мозък. Той създава характери, след това ги изиграва, един по един. И всички те са убийци.

И... какво? Искате от нас да заловим всичките?

73.

Не можах да изляза от Националния музей по въздухоплаването и космоса до пет сутринта, *а работният ни ден дори още не бе приключил*. Дватамата с Бри изпратихме Сампсън да се прибере у дома, при жена си и малкото си дете, след това подкарахме обратно към Балтимор, където все още ни очакваше купчина бумащина. И ситуация, която трябваше да осмислим, ако изобщо бе възможно.

По пътя разговаряхме за жената, която беше съучастничка на ВПУ в „Бест Уестърн“ — шофьора на спортната кола. *Дали я бе наел за една вечер? Или през цялото време му е помагала в убийствата?* Още не можеше да се каже, но сценарият водеше до доста хипотези за лудешкото преследване по I-95, някои от които изглеждаха свързани с Кайл Крейг и бягството му от затвора във Флорънс.

Щом най-после пристигнахме пред „Бест Уестърн“, двамата с Бри се прегръцахме около минута в колата, но това беше всичко — прегръдка и целувки. После трябваше да влезем вътре. Още беше рано, за да се обадя у дома, затова изчаках до по-късно сутринта. Когато най-сетне го направих, попаднах на телефонния секретар.

Опитах се съобщението ми да прозвучи безгрижно — точно противоположното на това, което изпитвах.

— Хей, пиленца, татко е. Вижте, цяла сутрин ще работя, но късно следобед ще се прибера. Обещавам. Струва ми се подходяща вечер да отидем на кино. Ако успея да убедя някой от вас да ме придружи. — *И ако успееш да остана буден.*

Бри вдигна уморените си очи от някакви книжа и ми се усмихна.

— Сигурно си много уморен. Ти наистина си много добър баща, Алекс.

— Опитвам се. Но със сигурност съм един виновен баща.

— Не — поклати глава Бри. — Ти си добър баща. Повярвай ми. Моят беше лош.

Както се оказа, минаваше три часът, когато най-после се довлякох до къщата ни на Пета улица. Един душ и нещо за хапване и

отново щях да съм готов за излизане. Може би ми трябваше само час или два да подремна.

Тъкмо излизах от колата, когато зърнах посивялото лице на Джени. Стоеше на предната веранда и ме гледаше как вървя по алеята. Очите ѝ бяха застинали и когато погледите ни се срещнаха, тя не помръдна, нито ми заговори.

— Какво става? — попитах, докато се изкачвах с отпуснати рамене по стълбите. — Да не би нещо да се е случило?

— Да, татко, определено се е случило. Деймън избяга.

Усетих, че нозете ми се подкосяват. *Какво?* Може би бях толкова уморен, че не бях чул правилно какво ми каза Джени.

— Избягал? За какво говориш? Къде е той?

— Излезе от къщи преди пет часа и още не се е върнал. Не е казал на никого къде отива. Нищо. Нана е откачила.

Това не се връзваше. Не и с Деймън. Това просто не беше в негов стил.

— Пет часа? Джени, какво става? Какво пропускам?

Дъщеря ми се втренчи в мен.

— Баскетболният треньор от „Кушинг Академия“ идва днес тук — да говори с теб. Пропусна срещата. С онзи треньор от колежа в Масачузетс, не помниш ли?

— Отлично знам какво е „Кушинг“, Джанеле — отвърнах аз.

В този момент Нана излезе на верандата, следвана по петите от малкия Али.

— Говорих с приятелите му и родителите им, с които успях да се свържа. Никой не го е виждал — осведоми ме Нана.

Извадих мобилния си телефон.

— Ще се обадя на Сампсън. Можем да...

— Вече говорих с Джон — прекъсна ме Нана. — Той претърсва квартала.

Тогава телефонът в ръката ми изжужа. Бях забравил, че от часове звукът му е изключен. Върху дисплея се изписа името на Сампсън.

— Джон? — казах в слушалката.

— Алекс, открих Деймън.

— Къде е той? Къде си ти? — попитах аз, докато страхът обземаше тялото ми. Кайл Крейг бе заплашил семейството ми. ВПУ също ни наблюдаваше.

— Ние сме в „Съджърнър Трут“. Дей е обикалял града и е дошъл тук да постреля малко топки. Поговорихме си. Вече е готов да се прибере у дома. Ще бъдем при вас след около няколко минути.

— Не. Аз идвам при вас — казах, макар да не бях сигурен защо. Просто усещах, че така е по-правилно. Искях аз да отида при Деймън, а не обратното.

— Мога ли да дойда с теб, татко? — Али ме погледна, протегнал малките си ръчички, а любопитните му кафяви очи бяха изпълнени с очакване на следващото приключение.

— Не и този път, мъниче. Скоро ще се върна.

— Винаги така казваш.

— Да. И винаги се връщам.

Така е, *накрая винаги го правех.*

Подкарах колата към училището, същото, в което ходеха Деймън и Джени и където Али щеше да постъпи още преди да се усетя.

Дей и Сампсън играеха под коша, а ударите на топката отекваха по асфалта. Деймън все още беше в спортни светлокафяви панталони и хубава синя риза, които навярно бе облякъл за срещата си с треньора. От задния му джоб се подаваше връзка на червени и черни райета. Докато приближавах игрището, той с лекота спечели точка срещу Сампсън.

Доближих до оградата.

— Хубаво движение — отбелязах. — Разбира се, трябваше само да преодолееш един възрастен мъж, за да се добереш до коша.

Деймън го даваше хладнокръвно, дори не погледна към мен.

Сампсън се наведе и се облегна на коленете си. Потта се стичаше по лицето му, но не заради близо тридесетградусовата жегата. Деймън беше добър и ставаше все по-добър. По-голям и по-добър и много по-

бърз, отколкото някога е бил. Изведнъж ме осени болезнената мисъл, че отдавна не го бях виждал как играе.

— Аз съм следващият! — подвикнах на Сампсън.

Той вдигна показалец в жест, който красноречиво казваше: „Аз съм дотук“.

— Всичко е наред. Играта свърши — рече Деймън. Излезе през портата, която се намираще близо до колата ми, и аз улових ръката му. Искях да го накарам да ме погледне и той го стори. Очите му приличаха на два остри кинжала. От най-острите, които режеха най-надълбоко.

— Деймън, съжалявам за случилото се днес. Наистина нямах възможност.

— Ако вие, момчета, сте добре, аз ще потеглям — заяви Сампсън.

Тупна сина ми по гърба и се отдалечи. Големият мъж винаги знаеше кога да остане и кога да си тръгне.

— Да седнем. — Посочих към каменните стъпала на училището. Деймън се отпусна неохотно до мен. Виждах, че е ядосан, но в същото време и малко смутен. Никога досега не го бях виждал толкова гневен. Деймън беше добро хлапе — всъщност страхотно хлапе — и през повечето време аз бях много горд с него.

— Искаш ли да започнеш? — попитах.

— Добре. Къде, по дяволите, беше? — Избих топката от ръката му и я задържах върху стъпалото.

— Няма да ми говориш по този начин, независимо какво се е случило, Дей. Ще поговорим, но при взаимно уважение.

Лицето ми запази каменно изражение. Дей никога нямаше да разбере колко много ме бяха наранили думите му. Навярно искаше да си го върне. Разбирах го. Но все пак болеше.

— Извинявай — смънка синът ми. Прозвуча почти искрено.

— Деймън, наистина бях изцяло погълнат от този случай. Миналата нощ и тази сутрин. Изобщо не съм спал — един човек е убит. Това не е нещо, за което ти трябва да се тревожиш, но се случва. Във Вашингтон постоянно загиват хора и моята работа е да спра това. Съжалявам, но това е проблем, с който и двамата трябва да се справим.

— За мен беше важно. Както твоята работа е важна за теб — отвърна Деймън.

— Зная. И ще направя всичко, което е по силите ми, за да ти се реванширам. Ако трябва да отидем до колежа за кушинга, ще го направим. Става ли?

Имаше още толкова много неща, които исках да му кажа. Като започнем с факта, че за мен нямаше нищо по-важно от неговото щастие, независимо как може да му се струва понякога. Но реших да не задълбавам. Да не усложнявам нещата. Деймън бе забил поглед в земята, докато тупаше топката с длан.

Накрая вдигна глава.

— Добре. Става.

Двамата се изправихме едновременно и отидохме при колата. Докато влизахме, му казах последното, което трябваше.

— Деймън? Изчезването ти от къщи, несъобразяването ти с домашните правила, страхотно разтревожи баба ти...

— Да, съжалявам за това.

— Е, аз също, защото си наказан да не излизаш.

— Зная — отвърна Деймън и се качи в колата.

— Забрави за наказанието — рекох, преди да стигнем до къщи.
— Само се извини на баба си.

75.

Ето това беше улика, която ченгетата трябваше да имат — малко късче от грубата реалност, за която никога нямаше да разберат. *Ако го направеха, какво пък, по дяволите, той вече щеше да е мъртъв, нали?*

На път към Вирджиния ВПУ използва платен телефон, за да осъществи обаждане, както правеше всяка неделя. Сега, след като вече напълно можеше да бъде квалифициран като беглец от закона, не беше разумно да предприема ненужни рискове, като говори по мобилния си телефон. Особено точно на този номер, което някое умно или с повече късмет ченге можеше евентуално да проследи, макар че това беше доста съмнително. *Имаше ли въобще такова нещо като умно ченге?*

Чу познат глас, който само го накара да стисне зъби.

— Прекрасен ден в Медоу Гроув. Къде да насоча разговора ви?

— Стая шестдесет и две, ако обичате.

— Няма проблем.

По линията се чу прищракване, сетне прозвуча сигналът за свободно. Само веднъж, след което някой вдигна.

— Ало. Кой се обажда?

— Здравей, мамо. Познай.

— О, Господи, не мога да повярвам, че си ти. Откъде се обаждаш? Още ли си в Калифорния?

Така започваше разговорът всеки път, когато позвънеше. В известно отношение това правеше нещата по-лесни, по-удобни и за двамата, напълно изкуствени.

— Да. Всъщност в момента съм застанал на ъгъла на „Холивуд“ и „Вайн“.

— Обзалагам се, че там е прекрасно. Чудесно е, нали? Времето, кинозвездите, Тихият океан, всичко.

— Така е. Истински рай. В някой от близките дни ще те кача на самолета и ще те доведе тук. Иначе как са нещата при теб? Имаш ли нужда от нещо?

Гласът ѝ се снижи до шепот.

— Сещаш ли се за онова цветнокожо момиче, което идва да чисти? Мисля, че ми краде бижутата. — Това беше малко вероятно. Той бе продал последните бижута на майка си много отдавна. Оттам бяха дошли парите за началото на актьорската му кариера, а след това и за да я продължи още известно време.

— Но не се тревожи за мен. Разкажи ми за себе си. Всичко. Обичам, когато ми се обаждаш. Брат ти и сестра ти почти никога не го правят.

Акцентът ѝ дразнеше нервите му, дори и само заради това, че бе работил дълго и упорито, за да се отърве от своя изговор. За разлика от двамата си родители той винаги се бе отличавал с амбицията да стане „нещо“, да надрасне жалкото си обкръжение. И ето че сега бе на върха на света и нямаше друг като него — едно уникално създание.

— Ами, казах ли ти, че много скоро ще пуснат страхотния филм, който снимам? Всички ще го гледат. Поне така смятат от студиото. „Парамаунт Пикчърс“.

Чу как в другия край на линията тя пое дълбоко дъх.

— Не може да бъде!

— Може, мамо. В главните роли сме аз, Том Ханкс и Анджелина Джоли...

— О, много я обичам. Как изглежда в действителност? Мила ли е, или надута?

— Тя наистина е много мила. Обича децата си, мамо. Показах ѝ твоя снимка и ѝ разказах всичко за теб. Всъщност тъкмо тя настоя да ти се обадя.

— Ооох! Шегуваш ли се? Направо настръгнах. Анджелина Джоли! И Том Ханкс! Знаех си, че ще успееш. Винаги си бил толкова решителен.

Телефонният разговор беше представление, елементарно за изпълнение. Това беше най-малкото, което можеше да направи. Или може би най-много. Не смяташе някога да посети майка си. Не и както Кайл Крейг наскоро бе направил в Колорадо.

— Почакай само да разкажа на баща ти за всичко това. Не си забравил, че рожденият му ден е съвсем скоро, нали?

Лудостта наистина беше семейна черта, нали? Тя си спомняше рождения ден на мъжа си, но не и факта, че се бе застрелял преди

повече от двадесет години. Разговорът започваше да го задушаваше. Време беше да върви.

— Слушай, вече трябва да се връщам на снимачната площадка, затова ти казвам довиждане...

— Добре, скъпи, разбирам. Толкова беше хубаво да чуя гласа ти. Направо ще ги убиеш всички там с таланта си, нали?

Това го накара да се засмее.

— Да. Точно това правя. В твоя чест, мамо. Ще им дам да се разберат.

В четвъртък, около обяд, ми се обади Бри. Не точно това очаквах да чуя, всъщност изобщо не исках да го изрича.

— Алекс, не ми се сърди, но няма начин да се измъкна този уикенд. Съжалявам. Наистина...

Надявахме се да продължим нашата екскурзия, толкова драматично прекъсната, но тя, разбира се, беше права. Времето не беше подходящо. Всъщност едва ли би могло да е по-неподходящо, имайки предвид шума, вдигнал се около ВПУ. Да не споменавам, че Кайл Крейг отново бе на свобода и никой все още не знаеше къде би могъл да се намира.

— Какво ще кажеш да те компенсирам поне малко с няколко питиета довечера? — попита тя. — Да се видим, да кажем, около девет в хотел „Шератон“ в Стария град. Знаеш ли къде е? Спомняш ли си?

— Разбира се, че си спомням, ще бъда там. „Шератон“. В девет.

До този момент всички бяха объркани и обезсърчени, особено ние двамата. Работехме по-упорито от всякога върху случая с ВПУ и всичко, което бяхме постигнали, бяха много въпроси без отговор и няколко особено жестоки убийства. *Как бе успял той да разиграе постановката в Балтимор и в същото време да осъществи удара в „Смитсониън“? Коя беше мистериозната жена, която му бе помогнала в Балтимор? Какво означаваша онези цифри върху пощенската торба?*

И какво ще се случи, ако отново се опита да надмине себе си?

Всичко това висеше над главите ни като дамоклев меч, който всеки момент щеше да се стовари отгоре ни. И навярно въпросът беше не дали, а кога.

За двама ни с Бри „Шератон“ в Александрия щеше да бъде приятна разходка в миналото. Точно там веднъж имахме много специална вечер. „Шератон“ се намираще по средата на историческия Стар град и недалеч от брега на Потомак. Беше хубаво място, където да завършиш деня, и аз няхах търпение да видя Бри.

Малко преди девет приседнах на високия стол в бара на хотела и поръчах халба студена наливна бира. Барманът, едър и дружелюбен мъжага с големи мустаци, ме погледна.

— Вие ли сте Алекс?

Сърцето ми леко се сви. Непознатите почти никога не предават добри новини на ченгетата.

— Точно така — кимнах.

— Тогава предполагам, че това е за вас.

Подаде ми плик с логото на хотела. Разпознах почерка на Бри и отворих писмото. Прочетох следното:

Алекс, промяна на плановете. Б.

Вътре в плика намерих и хотелска електронна карта за стая.

— Приятна нощ, Алекс — пожела ми барманът с усмивка, която означаваше, че Бри лично му е дала плика.

— Сигурен съм, че ще е такава.

Взех асансьора до третия етаж на хотел „Шератон“ и почуках на врата 3Б. Всичко беше точно така, както го помнех. За начало във въздуха се носеше нежно ухание. Макар че малко се изненадах, когато Бри ми отвори вратата по джинси и блуза. Всъщност очаквах да я видя с по-малко дрехи.

— Надявам се, че нямаш нищо против изненадата — рече тя и ми подаде чаша червено вино. Дъхаше на подправки... Макар че не ми пукаше какво е виното, нито каква марка е.

Започнах да целувам Бри и ръката ми мигом се плъзна по гърба ѝ. Внезапно ръцете ѝ ме обгърнаха. Чух как вратата щракна зад нас и двамата бяхме погълнати от меките сини и пастелни тонове на хотелския апартамент. *Добра идея. Щяхме да забравим за външния свят, колкото е възможно по-дълго.*

Завесите бяха спуснати, а леглото оправено — всичко си беше на мястото.

— Това легло изглежда подканващо. Идеално за спане. Спомням си.

— Съблечи се — заповяда ми с усмивка Бри. — И дори и не помисляй да спиш, Алекс.

Погледнах я над ръба на чашата си.

— Бързаш ли, или какво?

— Ни най-малко.

Бри се отпусна сред възглавничките на дълбокото меко кресло, за да *гледа*. Очите ѝ блестяха.

— Не бързай, ако желаеш. Моля те. Просто си свали нещо, Алекс. Аз също не бързам за никъде.

Така че направих това, което ми казаха. Разкопчах едно копче — една целувка; панталон — две целувки; ей такива ми ти неща.

Сетне Бри се изправи. Пристъпи напред и протегна ръце.

— Не ме разбирай погрешно — все още не бързам.

Най-накрая се строполихме върху леглото, което наистина беше много удобно.

— Ами ти? — попитах я.

Тя все още не бе свалила никаква дреха.

— О, ще те настигна. Накрая. Ти да не би да бързаш?

Бри се изтегна върху мен, протегна се и отвори чекмеджето на нощното шкафче. *Какво имаше там?*

Извади последното, което очаквах да видя: *две възженца.*

Хмм, интересно развитие. Сърцето ми запрепуска.

— Това за теб ли е, или за мен? — попитах.

— Да кажем, и за двама ни.

Аз вярвах на Бри, нали? Без съмнения, без подозрения? Е, може би имах само няколко въпроса. С няколко движения тя завърза лявата ми ръка за леглото — здраво, но не беше неудобно. Сетне ме целуна. Успокояваща целувка по устата, последвана от втора, по-страстна. *Наистина ли познавах Бри?*

— Тук стана доста горещо или само на мен така ми се струва? — попитах.

— Надявам се, че е горещо — прошепна тя.

След това завърза и дясната ми ръка. Бри знаеше как да прави възли.

— Затова ли си станала ченге? — поинтересувах се. — Май сме манияци по контрола, а, детектив Стоун?

— Възможно е, доктор Крос. Скоро ще разберем, нали? Изглеждаш страшно съблазнителен.

— Твой ред — подканих я. — Да свалиш дрехите.

Тя ме погледна с големите си кафяви очи и трябва да призная, че действително започвах да се наслаждавам на това — каквото и да беше.

— Кажете „моля те“.

— Моля те. Но не може ли малко да ускорим нещата?

— Значи все пак *ти* бързаш?

— Малко.

— Малко, а? Не съм сигурна, ако е „малко“, дали ще свърши работа в момента.

Първо се свлече блузата ѝ — бавно, — последваха я джинсите и тя остана по син дантелен сутиен и гащички, които досега не бях виждал. Идеално подходеше на обзавеждането на апартамента.

Опитах се да достигна Бри, но възетата ми пречеха.

— Ела тук, Бри. Целуни ме. *Моля те*, целуни ме. Само една целувка.

— Само една целувка, а? И нима трябва да ти вярвам?

Най-после ме целуна — но не и преди да си достави насладата да ме подразни още. Извих и преплетох крака с нейните. Само това можех да направя. По мен се разля вълна на надигащо се удоволствие и известно раздражение, че не можех да се движа. Определено вече изгарях от желание към детектив Бри Стоун. И естествено, ставах все по-нетърпелив.

— Леле — промърмори тя и се усмихна. — Има много по-голям резултат, отколкото очаквах. Би трябвало по-често да идваме тук.

— Съгласен съм. Какво ще кажеш за всяка нощ?

Най-накрая тя се отпусна върху мен. Устните на Бри бяха на сантиметри от моите, усетих топлите ѝ гърди. Очите ѝ бяха божествено красиви, втречени в мен.

— Искаш ли да развържа противните въжета? — попита тя.

Аз кимнах задъхано.

— Да. Ноктите ѝ одраскаха нежно гърдите ми, сетне се спуснаха надолу към краката ми и между тях. Докосването ме накара да потръпна, не можах да се сдържа.

— Да, моля! Всичко това демонстрация на контрол ли е? — попитах отново.

— Не, доктор Крос. На доверие. Вярваш ли ми?

— А трябва ли?

— Не отговаряй на въпроса с въпрос.

— Да, вярвам ти. Дали е разумно?

— Много разумно. Това е единственият начин да бъдем заедно.

Засмях се.

— Е, аз искам да сме заедно. Всъщност в момента точно това е единственото ми желание.

— Искаш, а?

— Виждам, че желаеш да ме измъчваш.

Тогава най-после Бри се протегна и с две ловки движения освободи ръцете ми. Щях да бъда впечатлен от майсторството ѝ, ако в момента умът ми не беше другаде. Претърколих я, целунах я и проникнах в нея. Дълбоко, много дълбоко.

— По-бавно — прошепна тя. — Нека да продължи по-дълго.

Малко по-късно ми хрумна, че от самото начало Бри правеше точно това. Удължаваше времето.

Дотук със ситуацията, в която всички печелят. Дотук с нощта, далеч от лудостта. А може би вече бяхме готови за това, което навярно щеше да последва... Ала точно в този миг нищо от това нямаше значение.

— Стаята е снабдена с високоскоростен безжичен интернет. Всички удобства, за които може да си мечтае човек. Искаш ли да проверим как го кара светът? — попита Бри, след като се любихме първия път.

— Ние определено... Не бива да проверяваме нищо...

78.

Рано на следващата сутрин великият Кайл Крейг мина през вратите на университета в Чикаго. Беше облечен, както смяташе, че трябва да се облича за работа един професор в днешно време: светлокафяви панталони и маратонки, синя джинсова риза, сив плетен пуловер и плетена вратовръзка. Крейг намираше облеклото си задоволително по някакъв комичен начин. *Самата идея да обучава младостта на нацията. Господи!* Поне той се забавляваше, ако не някой друг.

Вече бе проучил учебните заведения в Интернет, така че се запъти право към голямата библиотека „Риджънстейн“. Направи няколко справки и след минути беше в читалнята в сградата на дипломантите към университета, за да остави друго съобщение за ВПУ. Този път реши да е по-предпазлив, като скри съобщение зад снимка. Беше научил стенография в затвора, докато планираше бягството си.

Скоро ще се срещнем, друже. Надявам се в близките дни да бъда в твоя район. За мен ще е приятна разходка в миналото. Плюс уникалния шанс да стана свидетел на работата ти малко по-отблизо. В крайна сметка ти твориш история. И двамата го правим. Всичко се нарежда прекрасно. Ако искаш да се срещнем лично, ще бъда на мястото, белязано с „X“, в полунощ, във втората събота от днес.

Ако не си там, напълно ще те разбере. В крайна сметка си много заета пчеличка. И толкова талантлив артист. Изпитвам искрено възхищение от работата ти и очаквам с нетърпение следващата ти изява.

Кайл Крейг спря да пише, препрочете написаното и натисна бутона „Изпрати“.

— Ако не може да отгатне какво означава мястото, *белязано с „X“*, значи не заслужава да се срещне с мен — прошепна си той.

79.

Кайл смени няколко пъти такситата по обратния път към хотела си, намиращ се близо до Мичиган авеню. В момента се вълнуваше от толкова много неща, дори от факта, че е в Чикаго, който винаги е бил любимият му град — толкова по-чист и по-приятен за живеене от Ню Йорк или Лос Анджелис, дори от Вашингтон.

„Свободата е велико нещо“, мислеше си той, докато пътуваше из града в третото и последно такси, по оживеното Мичиган авеню. Особено след времето, прекарано в дупката два на три и половина метра в максимално строго охранявания затвор във Флорънс. Животът в килията беше жестоко и нечовешко наказание, все едно няколко години да бъдеш душен до смърт — много бавно и болезнено. Затворът във Флорънс буквално смазваше до смърт, ако за него можеше да се говори като за живо същество.

Но сега *той беше на свобода.*

Имаше да върши важни неща, сред които на първо място беше вълнуващият план за отмъщение срещу всички, които го бяха наранили в миналото. *Всички!* За него отмъщението винаги е било на първо място, идеята да наранява — понякога да измъчва — хората, които го бяха обидили и засегнали, и това със сигурност не се бе променило. Щяха да са нужни години, за да се изпълни този план. Нали в крайна сметка това беше неговият шедьовър.

За момент се замисли за ВПУ. Всъщност Кайл бе попаднал за пръв път на убиеца още докато беше във ФБР. Убиецът живееше и работеше на Западния бряг. Актьор, който играеше малки роли и от време на време извършваше по някое убийство. Кайл го бе свързал с убийствата в Сакраменто, Сиатъл и Лос Анджелис. Осъществи два пъти контакт с него по имейла. Но тъкмо тогава самият Кайл бе заловен — нещо, което никога не бе очаквал. Странна ирония на съдбата, но тъкмо в затвора той откри колко много почитатели има... И имитатори. Но в това имаше смисъл. След като беше в килията, те вече знаеха къде да се свържат с Мислителя и неколцина умни глави се досетиха как да го направят.

Но достатъчно история за момента. Това бе такава досада. „Само погледни тези зомбита, които се мотаят наоколо!“, мислеше си той, докато пътуваше в бързо движещото се такси. Искаше му се да ги убие всичките, но уви, трябваше да изпълнява график, макар и направен от самия него.

Когато влезе в хотела, никой не му обърна внимание. Представете си само! Нито уважение, нито неуважение — което беше добре. *Или не беше?* Кайл Крейг беше остригал късо косата си и както обикновено носеше една от половин дузината гумени маски, които държеше в куфара си.

Приблужи до стаята си — замислен за ВПУ и за това, което планираше за него, — пхна електронната карта в процепа и чу, че вътре има някой.

Какво беше това? Посетител? Беше оставил на вратата табелката „Не безпокой“.

Извади пистолета си — малка берета, която се криеше лесно под широките му дрехи.

Да, определено вътре имаше някой. Интересно развитие. Кой беше? Алекс Крос? Не, това бе невъзможно. ВПУ? Тук, в Чикаго? Съмняваше се. Чикагската полиция? Това би било по-вероятно.

Зави зад ъгъла и видя камериерка — млада, чернокожа жена. Слушаше айпода си. Нехаеща за света — и кой ли би я обвинил? Всъщност не изглеждаше никак зле. Хубави гърди, дълги боси слаби крака. Гладка кожа. Косата ѝ бе вързана на опашка. Господи, как му липсваше това — копнееше за него по няколко пъти на ден в затвора.

— Съ-ъжалявам — изрече с провлачен глас девойчето, когато го видя да стои там, скрил пистолета зад гърба си. Нямахше нужда да плаши бедното момиче до смърт.

— О, няма проблем. Просто си свърши работата — успокой я Кайл и пхна пистолета в кобура под пуловера.

Вместо това измъкна шиша за лед. Стисна го в дланта си като капитан Куийг, героя на Херман Уоук, с онези метални топки.

— Ти си прекалено хубава, за да чистиш стаите. Извини ме, не исках да те обидя. Май напоследък съм позабравил добрите обноски...

— Щ-ще дойда по-късно — смънка момичето, без да го поглежда.

— Не — поклати глава Кайл. — Всъщност няма да можеш. Няма живот след смъртта.

Сетне прошепна: „В моя чест“ и прониза гърдите на прислужницата с шиша. Веднъж и още веднъж — за симетрия, в името на изкуството, заради радостта от акта. „Напомня ми на едно от гаджетата на Алекс Крос“, помисли си Кайл Крейг. И отново я прониза.

Преди да напусне стаята, дори остави още една следа — фигурка с клатеца се глава на великия бунтовник от Дивия запад Джеси Джеймс.

*Джеси Джеймс! Дали някой щеше да го разгадае?
Някой умник?*

80.

Нана се кълне, че хубавите неща се случвали по два и три пъти подред, макар че аз не си спомням с мен да е било така. Напоследък дори едно-единствено хубаво нещо не ми се е случвало.

Сутринта говорих с редактора на Тес Олсен от издателството ѝ в Ню Йорк, след това с личната секретарка на писателката в Мериленд и успях да се сдобия с копие от предложението за книгата, която Олсен е планирала да пише за Кайл Крейг. Заинтригуваха ме няколко реда от страница тридесет и втора на черновата ѝ. Откъсът определено беше интересен.

Олсен бе написала:

Много е важно да спечеля доверието на Кайл Крейг, за да повярва той, че смятам да напиша книга, в която ще го лаская, ще възхвалявам брилянтния му ум, ловкостта и хитростта му.

Основавайки се на срещите ни в затвора във Флорънс, аз определено съм сигурна, че ще успея да го постигна. Кайл Крейг ме харесва. Вече мога определено да го заявя. Познавам ума на престъпника по-добре от всички там, нали?

По мое мнение Кайл Крейг вярва, че някой ден ще излезе от затвора. Дори прави планове за бъдещето си.

Дори стигна дотам да ми заяви, че е невинен. Възможно ли е?

Ясно беше, че Кайл я бе заблудил. И после какво? *Дали е планирал убийството ѝ? Сигурно убиецът — или убийците — във Вашингтон е затрил Тес Олсен като един вид изразжение на почитта си към Крейг? Възможно ли бе това?*

И в двата случая трябваше да има връзка и това бе една от малкото следи, с които разполагахме, за да заловим ВПУ. Или Кайл

Крейг.

Второто положително нещо ми се случи, докато за пореден път преглеждах документацията по случая. Внезапно разгадах фрагмент от загадката, който се връзваше с предишните ми открития за Тес Олсен.

Поздравителната картичка на „Холмарк“ — най-последно се сетих! Хрумна ми, че седалището на компанията се намира в Канзас Сити — КС.

КС — Кайл Крейг^[1].

След това много бързо се изясниха още две други улики.

Фигурката на статуята „Скаутът“, която бе оставена в апартамента на убитата жена в Айова Сити. Кайл Крейг бе заподозрян за убийството. „Скаутът“ бе прочута статуя, която се намирал в Канзас Сити.

Шише със сос за барбекю на „Артър Брайнънт“ бе извадено в кухнята на майка му. „Артър Брайнънт“ беше известен ресторант в Канзас Сити.

Най-последно направихме известен пробив, независимо че бе свързан със следите, които убиецът ни бе оставил.

Какво означаваше това? Дали доказвахме, че ни бива? Дали доказвах, че съм способен да спечеля в това преследване?

Способен ли съм?

[1] Уловката тук е, че на английски абривиатурата КС, или инициалите на Кайл Крейг (Kyle Craig), съвпада с инициалите на Канзас Сити (Kansas City). — Б.пр. ↑

81.

След по-малко от три дни разбрахме за следващия ход на ВПУ. След като приех пациентите си по списъка за сутринта — включително и ветерана Антъни Демао, който се бе върнал и дори постигнахме известен напредък по време на сеанса, — аз се свързах с Бри в „Дейли Билдинг“. Бюрото ми беше затрупано с материали по случая „ВПУ“. За съжаление обаче повечето от тях водеха към задънени улици. Планът ни за този ден беше да разчистим излишното и да архивираме всичко полезно за настройката на радарите ни, за да можем да фокусираме усилията си там, където би имало полза.

Което така и не се случи.

Телефонът на бюрото ми звънна към два и половина. Грабнах слушалката и чух глас, който разпознах.

— Детектив Крос? Обажда се Джейн Филипс от „Поуст“. Тъкмо се питах дали си видял последния имейл и би ли го коментирал?

— Не зная какъв имейл имаш предвид, Джейн — отвърнах. В миналото тя ми беше подавала доста ценни сведения и затова не прекъснах разговора.

— Повярвай ми, ще *искаш* да го прочетеш. Какво ще кажеш да те изчакам на линията, докато си провериш електронната поща?

Внезапно осъзнах, че за каквото и да ставаше дума, не желяех на телефона да ме чака репортер от „Уошингтън Поуст“.

— След малко ще ти звънна — обещах й.

Това, което видях след броени секунди, бе поредната смайваща изненада. Съобщението беше от ВПУ, изпратено до моя имейл адрес, до този на Бри и май че още до всички новинарски агенции, ТВ канали и радиостанции във Вашингтон и околностите му. Той се бе представил по обичайния си маниер — в съобщението имаше сканирано изображение от последната му СИМ карта. Беше снимка от личната карта на пощенски служител, използвана в Смитсъниън, за която не бяхме съобщили на пресата, както и при предишните убийства.

Съобщението бе изписано в познатия подигравателен стил.

Детективи,

Само на мен ли ми се струва, че не отдавате на този случай цялото внимание, което заслужава? По моите сметки засега резултатът е шест на нула за ВПУ. Точно така, много правилно казвам, че е шестият. Или може би са пет и половина, понеже този още не е мъртъв.

Направих си труда да издиря скапания си подражател и го докопах, но не получих никакви благодарности от вас. Не беше трудно — само малко да се замисли човек. Но повече, отколкото вие се замисляте. Повече, отколкото сте способни, ако изобщо мислите.

Но ето какво ще направя за вас. До един час ще получите друго съобщение с адрес в него. Там ще намерите вашия имитатор и ако извадите късмет, ще го заварите жив. Още не съм решил. Задължението е мое, разбира се. Мъртъв или жив? Ще видим.

Е, сега вече разбрахте ли защо обществото е толкова уплашено от мен? Защото в тая работа съм по-добър от вас и те го знаят. Това ви е проблемът. И винаги това ще ви бъде проблем. Отново и отново. За доста години напред, понеже възнамерявам да се занимавам още дълго с това. Междувременно можете да правите това, което най-добре умеете. Да си седите на задниците и да чакате следващия ми ход.

А дотогава...

Живуркайте си, шибаняци.

82.

Бри се погрижи почти всеки от наличните полицейски автомобили в града да са в готовност. Позвъних на Сампсън и му казах да държи телефона си свободен и да чака обаждане.

Опитах се да се свържа и с Киц, за да разбера дали можем превантивно да проследим всеки новопостъпил имейл, но попаднах на гласовата му поща. Същото се повтори, когато потърсих и асистента му. След това звъннах на началника Дейвис, в офиса на шефа, в офиса на кмета и накрая на Нана.

Историята с ВПУ вече се излъчваше по всички радиостанции и ТВ канали. Разбира се, че щеше да се излъчва. Нали затова го бе направил — за да раздуха всички възможни огънове.

По долните етажи плъзна слух, че на улицата ни очаква все по-нарастваща глутница репортери. Изглежда нищо нямаше да се развие така, както го желаеме, вероятно защото нямаше как да стане, пък и не се очертаваше скоро нещо да се промени. Засега само това можех да кажа.

Накрая Бри и аз престанаме да отговаряме на обажданията. Стояхме, окопани в офиса, и чакахме точно както копелето искаше. Вложихме цялата си енергия да проверим последния имейл, търсейки някакво скрито значение, някакъв признак за психическото му състояние, всичко, което можеше да ни бъде от полза. За да ни предпази да поемем в погрешна посока.

Същото бе при първото убийство — записаното на охранителните камери изображение на техника от поддръжката не водеше доникъде. Онлайн изявите на убиеца бяха само друг вид маскировка, ала всичко бе продукт на едно и също нарцистично съзнание. Явно това бе дълбоко емоционално и умствено разстроен човек, което обаче не означаваше, че не се наслаждава на постиженията си. Той беше организиран и умен и го знаеше.

Стана три и половина. И отмина.

След това стана четири часа.

После пет.

Той очевидно си играеше с нас, като открито ни заявяваше: „Аз контролирам играта“. Двамата с Бри накрая започнахме да се чудим дали изобщо ще има друг имейл.

Най-после в пет и половина пристигна.

Съобщението, което чакахме, се оказа всичко на всичко само от шест думи. *Не можеше да му се отрече, че е ефективен, нали?*

На Източна деветнадесета и Индипендънс авеню.
Веднага.

83.

Никога досега не ме е обливало такова страхотно напрежение. Или поне не помнех. ВПУ беше достатъчно зло, но сега бях сигурен, че и Кайл Крейг се е присъединил, за да усложни още повече цялата бъркотия, макар че не можех да си обясня защо. Нямах представа и накъде се бяхме запътили. Знаех само, че никак не ми се щеше да отида.

Пътуването до Източна деветнадесета и Индипендънс авеню беше истински папарашки кошмар от сорта на онзи, който навярно бе убил принцеса Даяна и Доди ал Файед в тъмния, ужасен тунел в Париж. Прекосихме диагонално целия град в североизточна посока, при непрекъснатия вой на сирените и следвани по целия път от невероятно многоброен антураж. По дяволите, заприличахме на гайдари, само че от Вашингтон, с влачещи се след нас плъхове, които не искаха нищо повече от това да ни щракнат снимките и да ги пуснат в „Нешънъл Инкуайър“. Ако се бяха обзаложили, че няма да се спрем пред никакви нарушения за правилата на уличното движение, сигурно щяха да спечелят баса.

Когато стигнахме до кръстовището на „Индипендънс“ и Източна деветнадесета, заварихме шест екипа на вашингтонската полиция, които своевременно бяха отцепили движението на коли и пешеходци по главните кръстовища наоколо.

Но какво точно представляваше това местопрестъпление? Какво се бе случило тук?

Нямаше очебийни улики. Кварталът наоколо беше смесица от жилищни и промишлени сгради. Две редици от наскоро ремонтирани къщи се виждаха по цялото протежение и на Източна деветнадесета, и на Индипендънс авеню, погледнато откъм североизточния ъгъл на кръстовището. Спомних си, че всъщност бях чел нещо за този проект във вестниците, най-подробно описание на основните цветове и странните, но интересни сгради. Тъкмо нужните щрихи към драматичната гледка, която нашият убиец ни беше подготвил. *Копелето правеше филм, нали? Снимаше всичко в главата си.*

В едната посока, на отсрещната страна на улицата, се виждаше новото училище „Сейнт Колета“, а в другата — сграда на Националната гвардия. Зоната, подлежаща на проверка, се оказа огромна. Да претърсваш за нечий труп тук бе равносилно да търсиш игла в купа сено. Или, дай Боже, този път да се натъкнем на жертва, която да е още жива. Но възможно ли бе това! Може би ВПУ искаше да смени ритъма.

Пристигнаха още полицейски екипи, станаха ужасно много, вече престанах да ги броя. Чудех се само кога ще се появи Киц с екипа си. За тази акция се нуждаехме от техниците на ФБР, от цялата помощ, която евентуално можехме да получим.

Първо избрахме като приоритетни жилищните сгради, като се разделихме на двойки и започнахме да чукаме на всяка врата надолу и нагоре по улицата. Всичко останало трябваше да изчака, включително и опитите за усмиряването на тълпата. И без това цялата сцена вече изглеждаше доста налудничаво — снимачните екипи ни следваха на всяка крачка, за да ни заснемат от всеки възможен ъгъл.

Не бяхме претърсили много адреси, когато един от униформените полицаи ни извика:

— Детективи, тук има нещо. *Детективи!*

Бри и аз се завтекохме, за да проверим какво не е наред. Въпросната къща беше яркожълта, с големи еднокрили прозорци, гледащи към Източна деветнадесета улица. Предната врата беше открената и силно издълбана около бравата и шпионката, като че ли някой наскоро я е разбил.

— За мен това е достатъчно — рече Бри. — Достатъчно свидетелство за проникване с взлом. Да влезем.

84.

Влязохме предпазливо, съвсем тихо, заедно с един от полицаите от квартала — изплашено хлапе със странното име Ди Лало. Другите униформени останаха отвън, за да ни пазят гърбовете, най-вече от безразсъдните репортери или от по-дръзките зяпачи.

В къщата цареше пълна тишина. Въздухът бе застоял и натежал от горещината — нямаше отворени прозорци, нито климатик. Интериорът беше модерен. Надзърнах във всекидневната отляво и видях шезлонг, имитация на прочутата марка „Иймъз“, лакирана в червено маса, както и плетени столове в трапезарията отзад. Още нищо не можеше да се каже със сигурност, но предусещах, че тук се е случило нещо.

Бри се обърна наляво — *беше се заела с всекидневната*, — после даде знак на патрулния полицаи да продължи право навътре, вероятно към кухнята.

Аз поех нагоре по стъпалата.

Те бяха със солидни дървени дъски и железен парапет. Докато се изкачвах, не изскърцаха нито веднъж. Мястото беше прекалено тихо — *мъртвешки притихнало*, не спирах да си повтарям, докато тръпнех от това, което може би щяхме да намерим тук.

Ние ли сме публиката този път? Каква ли нова изненада ни очакваше тук? Дали тази сцена е била подредена само заради нас?

Сводестият тавански прозорец над главата ми пропускаше достатъчно светлина до коридора, от който се виждаше целият партерен етаж долу. Отляво имаше затворена врата, а след нея друга, отворена, зад която се виждаше празната баня. Или поне от моя зрителен ъгъл изглеждаше безлюдна.

Все още нямаше хора — нито мъртви, нито живи.

Чух как долу се насъбраха още полицаи, за да удържат напора на тълпата. Нервен шепот и приглушени разговори по радиоканала. Както и пискливият глас на полицаия Ди Лало... Някой го нарече Ричард, докато му нареждаше: „Успокой се, Ричард“.

Бри отново се появи в долния коридор. Отправи ми поглед, подсказващ, че всичко при нея е чисто, след което ѝ кимнах да се качи при мен.

— Самотен ли се чувстваш? — попита ме тя.

— Само когато те няма...

Щом се присъедини към мен на горната площадка, ѝ посочих към вратата на спалнята.

— Само тази е затворена.

Прокраднах се предпазливо до врата, след което рязко я бутнах. Насочих моя глок в далечния ъгъл, преди да го завъртя наляво и надясно.

Не знаех дали да се чувствам разочарован, или облекчен. В стаята нямаше нищо. Нищо необичайно. Леглото върху ниската платформа в единия ъгъл беше спретнато опънато. В отворения дрешник висяха женски дрехи.

Какво, по дяволите, изпускаме? Нали сме точно на Източна деветнадесета и Индипендънс авеню?

И точно тогава и двамата чухме първото слабо бръмчене на хеликоптер, бързо приближаващ насам. След броени секунди той увисна точно над къщата.

Откъм улицата долетяха други звуци. Силен вик проряза тишината и стигна чак до нас на стълбите.

— На покрива е!

Вдигнах очи нагоре и тогава осъзнах, че таванският прозорец се повдигаше като капандура.

85.

— Донесете стълба тук, горе! — извика Бри към полицаите. — Веднага!

Видях черните следи по стената там, където при нормални обстоятелства би трябвало да е закрепена стълба за достъп до покрива. Но в момента нямаше. Някой я бе прибрал.

Без нея нямаше как да се изкача над остъкления купол, дори и да се покатерех върху нечий рамене.

Двамата с Бри изскочихме забързано навън. Вече нямаше смисъл да крием случващото се от медиите. Още два хеликоптера се присъединиха към първия, кръжейки като лешояди над главите ни. По тротоара пред къщата и по улицата наоколо се струпяха още съседни, минувачи и повече репортери, отколкото можех да преброя в тази бъркотия. Каква шибана суматоха цареше навсякъде, а дори още не бяхме стигнали до отцепващата полицейска лента.

— Очистете цялата зона — наредих на най-близкия полицай. — Не се шегувам! ВПУ е бил тук!

След това Бри и аз се разделихме, като си пробих път към първия новинарски микробус, изпречил се пред очите ми, със сателитна антена на покрива за директно излъчване в ефир. Оказа се, че е на „Канал 4“, паркиран пред базата на Националната гвардия.

Приблжих до микробуса и заварих някаква репортерка да изстрелва ожесточено фраза след фраза пред камерата. Прекъснах я наред изречението.

— Някой от тези хеликоптери да е от вашите? — изкрещях ѝ, като вдигнах ръка към небето.

Беше привлекателна, пепеляворуса, двадесет и няколко годишна. Моментално се напуши.

— А ти кой си? — тросна ми се.

Но който и да бях, операторът завъртя камерата, за да ме улови в кадър.

Не дочаках отговора ѝ, заобиколих я и плъзнах страничната врата на микробуса на „Канал 4“.

— Вашингтонска полиция! — показах значката си на телевизионния техник вътре, който се ококори стреснато, докато още отпиваше от чашата с кафето си от „Старбъкс“, оставена върху пулта му. — Трябва да видя какво точно снимат от вашия хеликоптер.

Още наред поредната глътка кафе, без да отрони дума, мъжът ми посочи към единия от екраните. Отдолу, върху яркосинята лента, течеше надпис „На живо“.

„Ето я и публиката“, осъзнах внезапно.

Допреди малко се чудех как ще се разиграе следващият план на ВПУ. Сега знаех. *Всеки, който гледаше телевизия, щеше да види това. Този кучи син бе планирал всичко.*

Погледнах часовника си — току-що бе минало шест. Точно за първата вечерна новинарска емисия. *Ето защо с изпращането на имейла убиецът бе изчакал до толкова късно.*

Кадърът от хеликоптера не беше в достатъчно близък план, за да улови всеки детайл от панорамата на покрива, но там определено имаше някакво тяло. Вероятно беше фигура на мъж... Тъмни панталони, светла риза, а от шията му се лееше нещо, приличащо на кръв. Лицето му обаче изглеждаше странно, изкривено по някакъв особен начин, който не можех да определя.

До него на покрива се виждаше сгъваема стълба.

— Кажу ми на твоя човек горе да завърти камерата наоколо — добавих. — Моля те, веднага го направи.

— Не бива да приемаш заповеди от него. — Младата репортерка бе пхнала в микробуса главата си с буйна руса грива. Тук май стана вече доста пренаселено.

— Освен ако не искаш да те арестувам — обясних на техника. — Ще те закопчая. И двама ви.

Мъжът кимна и заговори в микрофона към слушалките си:

— Брус, дай ми панорамен оглед на целия покрив, става ли? И го давай, колкото може по-отблизо. Това е полицейско изискване. Потвърди, че ме чуваш.

Като изключим тялото, на покрива нямаше нищо друго. Или поне не се забелязваше при всичките снимачни ъгли, на които се завъртя камерата в хеликоптера.

— Добре, така е добре — рекох.

— *Върни се към тялото* — излая репортерката зад гърба ми. — Това е предаване на живо.

— Алекс! — извика ми Бри от тротоара. — Намерихме стълба. Да се качваме!

Погледнах още веднъж към екрана и видях, че жертвата помръдна. Съвсем леко, но все пак различимо. Изскочих от микробуса като побеснял. Едва не съборих от високите й токчета госпожица „Канал 4“.

— Бри! Той още е жив!

Бях първият, добрал се до покрива. Бри бе следващата, догонвана по петите от двамина доста изнервени медици от „Спешна помощ“. След първия забързан оглед наоколо, за да се уверят, че е чисто, медиците се втурнаха да помагат на жертвата, за която се надявахме още да е жива.

До капандурата имаше дървена платформа. Зад нея се простираше плосък участък от асфалтирана мушама. Точно там лежеше човекът, когото се опитвахме да спасим. От слънцето през деня покривът се беше нагрял. От тялото на жертвата се надигаха изпарения, но видях нещо много по-тревожно: локвата кръв под врата му застрашително се увеличаваше.

— Никак не изглежда добре — простена Бри.

— Не, не е.

Най-дразнещото във всичко това обаче беше маската, нахлузена върху лицето на жертвата. Ето защо изглеждаше толкова странно на кадъра от камерата в хеликоптера. Оказа се още една карикатурна маска на Ричард Никсън — също като онази, която бе използвана при убийствата на „Джордж Вашингтон Мемориъл Паркуей“.

— Защо ми се струва, че това не е имитация? — изкрещях на ухото на Бри, за да ме чуе въпреки грохота на кръжащия над главите ни хеликоптер. — Или че изобщо няма имитатор?

— Подозирам, че си прав — кимна тя. Отново мислехме еднакво. Така наречените „подражателски убийства“ бяха знак на почит на ВПУ към самия него. И сега бе настъпил моментът, когато всички ние трябваше да го узнаем — докато обективите на телевизионните камери се завъртаха над главите ни. Очакваше се, че целият свят ще стане свидетел как копелето отново ни натрива носовете.

— Жив ли е? — извиках към най-близкия медик. Откакто се бяхме качили на покрива, не бях видял жертвата да помръдне.

— Не напипвам пулса му. Съвсем слаб е. Не мога да му измеря кръвното — провикна се той. Междувременно неговият колега извика

по микрофона си на медицинския екип долу, на тротоара, да донесат носилка.

— Свалете му маската! — каза Бри.

Но се оказа много по-лесно да се изрече, отколкото да се направи. Очевидно латексовата маска отзад, на главата на жертвата, се беше разтопила върху горещата асфалтова мушама на покрива. Накрая санитарите бяха принудени да срежат маската отпред, на лицето му.

И като махнаха маската, под нея се разкри познато лице.

Бри ахна. Улових ръката ѝ, отчасти заради подкрепата, от която и самият аз се нуждаех.

Беше Киц!

Експертът от ФБР, който беше допринесъл толкова много за компютърното разузнаване, беше блед като призрак, покрит с блестяща пот. Очите му бяха затворени.

Свлякох се на колене до Брайън Кицмилър. Тампоните на санитарите около шията му не можеха да преустановят кръвоизлива. Беше тъжна, ужасяваща гледка.

— Киц! — Грабнах ръката му и леко я стиснах. — Аз съм, Алекс. Помощта идва.

Пръстите му потръпнаха в моите, съвсем леко ме стиснаха. Още не ни бе напуснал.

Най-после очите му се отвориха и отначало изглеждаше крайно объркан.

Но щом ме разпозна, се опита да ми каже нещо. Подутите му изприщени устни помръднаха, ала никакъв звук не излезе от тях. Или поне аз не успях да го чуя.

— Дръж се — казах му. — Ще се погрижим за теб. Ще се справиш. Дръж се, Киц.

Той отново се опита да проговори, но не разбрах нищо от това, което се отрони от устата му.

С огромно усилие на волята си той примигна два пъти. После очите му се обърнаха в орбитите си. Медиците продължиха да му оказват първа помощ, но докато се появи носилката, всичко свърши.

Киц ни напусна. И умря пред камерите точно както го беше планирал ВПУ.

Извърнах се към Бри. Мозъкът ми продължаваше трескаво да работи.

— Киц примигна два пъти. *Двама* убийци?

87.

Преди хеликоптерите от полицията и телевизионните новинарски екипи да се появят, ВПУ успя да се оттегли през покривите на двете съседни сгради. После се спусна долу по едно зле укрепено бояджийско скеле до общинския паркинг, зад сградата, където вече беше в безопасност.

Много ходене му се насъбра днес, при това с лаптоп и камера в повесената през рамото му черна чанта... Ала нямаше нищо, с което да не може да се справи. Беше вдигнал залога в играта и определено се бе въплътил в новата си роля... И в *историята*.

Изхлузи латексовите си ръкавици, после измъкна от джоба си сребърна запалка. След секунди ръкавиците се превърнаха в снопче от стопена гума върху бетона. *Нека сега ченгетата търсят отпечатъци, да душат за следи и да му мислят как да се доберат до него.*

Всичко останало по него оставаше, както си беше: дълга руса коса, вързана отзад на опашка, леко набола брада — за да е в тон с избелените му вежди, кафяви контактни лещи, очила със стоманени рамки и обърната назад на главата му шапка с емблемата на бейзболен отбор „Уайт Сокс“.

Името му за днес беше Нийл Стивънс, фотограф от Чикаго, работещ за „Асоушиейтид Прес“. Фотоапаратът му беше „Лайка“, последен модел. Не се отличаваше от останалите репортери. Никакви проблеми в това отношение. Освен това можеше да наблюдава спокойно как вълнението наоколо достига кулминацията си. Да следи отблизо основните играчи, да проверява какви ще са реакциите им, когато са подложени на напрежение. Никой не би могъл да се справи по-добре, дори и Кайл Крейг в най-добрите си дни.

Когато се показа иззад ъгъла, сградата на Деветнадесета улица приличаше на цирка „Барнъм и Бейли“ — *в добрия смисъл на това сравнение*. Той се опря на бронята на една от паркираните там коли и направи няколко панорамни снимки с широкоъгълния обектив — на полицейските автомобили нагоре и надолу по улицата, на линейките, на камиона на специалния отряд за опасни операции в паркинга на

военните, на повече от дузина новинарски микробуси. Имаше стотици местни жители. Всички се мотаеха по улицата, като се опитваха да си представят какво, по дяволите, ставаше тук.

Дали някой вече знаеше? Дали се бяха досетили? ВПУ щеше да отличи на картата скучния им малък квартал. Скоро всички ще започнат да благодарят на Бога, че това не се е случило с тях.

Да, всичките тези дребни създания тази вечер ще бъдат дяволски разтърсени. Той беше най-добрият от всички, нали? Равен на самия Кайл Крейг.

Когато пристигнаха хеликоптерите, полицаите на улицата се заеха да разпръскват зрителите. На сцената се появи Алекс Крос, а също и Бри Стоун. „Май доста е понаедрияла за тези тесни панталони — помисли си той. — Може би е време да направи нещо по въпроса“.

Да, тъкмо това можеше да бъде следващата му история.

Нийл Стивънс от „Асоушийтид Прес“ се напъха сред другите репортери, до един увлечени в трескава надпревара да направят по-зрелищни снимки на жълтата къща, където беше намерено тялото на експерта от ФБР. Той самият, разбира се, вече бе заснел своя кадър за един милион долара — снимка на лицето на Брайън Кицмилър в близък план. С широко отворени очи, с кървяща шия като на заклано прасе.

— Каква налудничава сцена, а? — обърна се към него един от фоторепортерите наоколо. Беше с кафява кожа и нисък като пожарен кран. — Цялата тази история е невероятна, нали? От самото начало ли снимаш?

„Би могло и така да се каже“, помисли си ВПУ.

— Току-що пристигнах в града — рече той, като заваляше носово гласните. Типичен чикагски акцент. Обичаше подобни детайли. Тъкмо в това се състоеше финесът на истински изтънчената жестокост. — Снимах филм за детективите и местопрестъпленията. Затова съм тук. Народът обича да гледа местопрестъпления. А това малко събитие се оказва...

— Щастливо съвпадение ли?

Убиецът отвърна на циничната усмивка на мъжа.

— Точно така, струва ми се. Извадих късмет.

— Ето ги, идват! — провикна се някой и Нийл Стивънс от „Асоушийтид Прес“, заедно с всички останали колеги, веднага насочи фотоапарата си.

Вратата на къщата откъм улицата се отвори. Първи излязоха детективите Крос и Стоун, след което санитарите изнесоха тялото на носилка. И двамата имаха вид на изяли един и същи развален сандвич — а това изглеждаше страхотно през телеобектива.

Щрак! Хубави бързи снимки на противниците. Смазани, но все още непобедени. Все още се държат.

Крос изглеждаше по-гневен. Ръцете и ризата му бяха покрити с кръвта на Кицмилър.

Щрак!

Още един класически кадър.

Към двамата се присъедини още едно ченге — Джон Сампсън, приятел на Крос, който ги чакаше на тротоара. Стоун прошепна нещо на едрото му ухо — *щрак!*, — а Сампсън поклати глава. Очевидно не можеше да повярва на чутото. Вероятно новината, че Брайън Кицмилър е бил на покрива.

Щрак, щрак, щрак!

Тази шибана снимка ще се окаже златна.

Дребният фотограф до него не престана да бърби, докато снимаше. Истинска жива говорилня.

— Казват, че този Крос бил един от най-добрите ни детективи. Ама сега се чувства като сритан в задника.

— Така ли изглежда, а? — каза Нийл Стивънс и продължи да снима кадър след кадър, като се стараеше да улови в близък план лицата на всеки от тримата детективи, колкото бе възможно по-точно. Не беше истинско изкуство, но все пак беше добре свършено. Изглеждаше реално.

После се отдръпна малко назад и засне и тримата заедно с един майсторски изпипан кадър.

После престана да снима, а за няколко секунди продължи да наблюдава лицата им през визьора на фотоапарата. *Така ли ще ги довърши накрая? И тримата с един изстрел, който ще се чуе из целия свят? Или може би ще го направи изискано и бавно — един по един.*

Стоун.

Сампсън.

Крос.

Още не беше решил. Пък и нямаше защо да бърза... По-добре да се наслади на пътуването и да стигне до края му, когато той реши. Както и да го направи, краят ще бъде един и същ: смърт. А той ще се превърне в легенда — заедно с най-добрите.

— Значи каза, че току-що си пристигнал в града? — Дребосъкът още бърбореше глупостите си. — Предполагам, че не си говорил с някой от тях, а?

— Не — отвърна Нийл Стивънс. „Не“ прозвуча на типичния му чикагски акцент. — Но определено очаквам това с нетърпение.

89.

Надеждата и оптимизмът умират по малко всеки път, когато се случва нещо трагично и невиждано като това. Убийството на Киц сякаш отвори по-голямо пространство в сърцето ми за омразата. *Истина ли беше?* Всичко, на което засега можех да се надявам, беше утехата, че ще заловим убиеца — или убийците — и все някак си ще сложим край на всичко това.

Затова се заех с единственото позитивно нещо, което можех да правя: продължих да работя по случая, дори още по-упорито от преди. Като за начало Бри, Сампсън и аз останахме до късно през нощта в къщата на Деветнадесета улица. Търсехме дори най-дребните свидетелства от местопрестъплението, но, честно казано, нищо не открихме. Мястото беше чисто. Оказа се, че собствениците са заминали за един месец. Никой от съседите не бе видял нещо необичайно. Никой не бе забелязал ВПУ преди или след като бе убил Брайън Кицмилър.

Прибрах се у дома към три и половина след полунощ и поспях само няколко часа, след което станах и всичко започна отначало. Първо трябваше да видя пациентите си, но използвах ранната утринна разходка до кабинета, за да превъртя всичко отново в главата си. После отново. И отново.

Какво пропусках? Той се усъвършенстваше — това поне беше ясно. Точно както е при всеки сериен убиец след поредния успешен удар. Въпросът е как точно. Със сигурност методите му се подобряваха и ставаха по-сложни. Всичко от вчера беше донякъде по-мащабно: и отразяването от новинарите, и куражът му — или по-точно дързостта му, — и идеално подбраното телевизионно време за излъчването на живо.

Всичко се въртеше около контрола, нали? Точно това се променяше най-драматично тук. Този извод изкрystalизира в съзнанието ми, докато тичах към кабинета си. С всяко убийство ВПУ придобиваше по още малко контрол, демонстрираше още малко от

превъзходството си над нас. Кое то, по ирония на съдбата, означаваше, че времето *не работеше* в наша полза.

Все още мислех за личността на убиеца като *той*, но това можеше да не е истина. Не бе изключена и вероятността мъж и жена да работят заедно, оставяйки улики за нас, които да проследим.

90.

В много отношения имах чувството, че вода двойствен живот — вероятно защото беше точно така. Тази сутрин, след сеанса със Санди Куинлан, трябваше да се заема с Антъни Демао. Бях решил, че след малкия пробив, постигнат при последната ни среща, е добре да го вместя в графика си за колкото е възможно повече допълнителни сеанси. Все още не знаех какви са отношенията помежду им след сцената в моята чакалня, на която бях станал свидетел.

Изпитах облекчение, когато видях, че тази сутрин, докато Санди излизаше, двамата не се погледнаха. Тя май се чувстваше неудобно. Антъни изглеждаше безразличен. Това ме зарадва, защото те нямаша нужда от връзка помежду си. Просто ми се *струваше* нередно.

След като Санди си замина, поведението на Антъни започна да се променя. Несъмнено беше развълнуван и правеше впечатление на по-неуверен от обичайното. Въпреки жегата той носеше дълги панталони и камуфлажно яке, плътно закопчано. Влезе в кабинета ми и се тръсна на кушетката.

После Антъни отново стана и заснова из стаята. Крачеше забързано, напъхал ръце в джобовете, мърморейки под нос.

— Какво става? — почувствах се накрая задължен да го попитам. — Изглеждаш ми развълнуван.

— Така ли мислиш, докторе? Имах друг сън, при това две нощи подред. Сън за Басра. За шибаната пустиня, за войната, за всичките онези проклети девет метра огнева зона, ясно ли е?

— Антъни, ела и седни тук. Моля те. — Той й преди се беше опитвал да ми разказва за Басра, но не бе споделил достатъчно, за да разбере какво имаше предвид. Предполагах, че по времето на войната в Ирак е преживял нещо ужасяващо, но не знаех какво бе то.

Когато Антъни най-после се отпусна на кушетката, аз забелязах, че под якето си имаше някаква издатина. Знаех какво бе това и се изправих рязко. Пулсът ми се ускори.

— Въръжен ли си? — попитах го.

Той отпусна ръка върху якето.

— Не е зареден — озъби се. — Няма проблем.

— Моля те, дай ми го — подканих го аз. — Не можеш да носиш оръжие тук.

Антъни ме изгледа с присвити очи.

— Казах вече, че *не е зареден*. Не ми ли вярвате? А освен това имам разрешително за носене на оръжие.

— Не, за тук нямаш. — Изправих се. — Това е. А сега най-добре да си вървиш.

— Не, не. Ето, вземете го. — Внезапно Антъни бръкна под якето си и измъкна деветмилиметров колт. — Вземете проклетото оръжие!

— По-бавно — предупредих го. — Хвани го само с два пръста за дръжката. Остави го върху масичката за кафе. И задръж другата си ръка там, където е.

Антъни се взря в мен по някакъв нов начин, сякаш едва сега бе проумял нещо.

— Вие, какво, да не сте ченге?

— Просто направи това, което ти казвам.

Той остави колта върху масичката за кафе. След като проверих, че не е зареден, го прибрах в чекмеджето на бюрото си, заключих го и бавно си поех дъх.

— А сега искаш ли да поговорим за съня ти? — попитах го. — За Басра? Какво ти се е случило там?

Той кимна. После започна да говори. И отново закрачи нервно из стаята. Но сега поне не беше въоръжен.

— Сънят започва по един и същи начин... Нападнаха ни и аз успях да допълзя в окопа. Както винаги. Но този път не бях сам.

— За Мат ли говориш? — попитах. И преди бяхме навлизали надълбоко в този сън.

— Той беше там с мен, да. Бяхме само ние, двамата. Бяхме се откъснали от ротата.

Мат беше негов приятел, за когото той вече ми бе разказвал. Работили заедно в един и същи камион за доставка на муниции, но не знаех нищо повече от това.

— Господи, той беше тежко ранен. И двата му крака приличаха на хамбургери, истинска кървава каша. Трябваше да го дърпам за ръцете. Това бе всичко, което можех да направя. — Обърна се и се загледа в мен, търсейки помощ.

— Антъни, за съня си ли говориш сега, или за случилото се в онази нощ?

Сега гласът му спадна до шепот.

— Именно в това е цялата работа, докторе. Все си мисля, че говоря и за *двете*. Мат крещеше като някакво диво, ранено животно. А когато го чух да крещи — в *съня*, сякаш знаех, че съм го чувал и преди.

— Успя ли да му помогнеш? — попитах.

— Всъщност не. Не можех да му помогна. Нищо не можеше да му помогне. Дори и лекарите не успяха да спасят Мат, толкова беше зле.

— Добре. И какво стана после?

— Мат започна да говори: „Няма да се оправя. Няма да я бъде моята“. И все това си повтаряше, до безкрай. Не бях сигурен дали е бил улучен от нашите, или от бръснатите глави. Нямахме накъде да вървим... Не и с него, с простреляните му крака и с цялата тази шуртяща кръв. И тогава той започна да ме моли: „Убий ме. Направи го. Моля те“.

Видях, че Антъни изцяло се е потопил в съня си, в ужаса на случилото се в онази нощ през войната. Оставих го да продължи.

— Той взе своя автомат. Едва го държеше. Плачеше, защото не можеше да го направи, а аз плачех, защото не исках да го направи. А отвсякъде ехтяха оръдията. Небето беше осветено като на Четвърти юли.

Антъни поклати глава и престана да говори. Очите му се наляха със сълзи. Мислех си, че го разбирам — не му достигаха думите, за да опише всичко това.

— Антъни? — попитах. — Помогна ли на Мат да се самоубие?

Една сълза се търкулна надолу по страната му.

— Притиснах ръка върху ръката на Мат и затворих очи... После стреляхме. Заедно. — Антъни се вторачи в мен. — Вярвате ми, нали, доктор Крос?

— Би трябвало...

— Не зная — каза той с гневен блясък в очите си. — Вие сте лекарят. Вие би трябвало да разберете разликата между лошите сънища и реалността. И я разбирате, нали?

91.

По време на странния и удивително въздействащ и за двама ни сеанс Антъни Демао ме бе попитал дали съм ченге и сега изведнъж се сетих, че тогава не му отговорих. Напоследък и аз самият не бях сигурен какъв съм. Продължавах да се водя към вашингтонската полиция и положението ми там беше по-специално. Но поне за едно бях сигурен: никога не бях работил по-упорито върху някой случай като този, който с всеки изминал ден изглеждаше все по-заплетен и по-труден.

За наше всеобщо огорчение, макар да не беше необичайно при тези обстоятелства, ръцете ни бяха вързани заради разследването на смъртта на Брайън Кицмилър. Компютърният отдел във ФБР ни беше обещал скоро да ни осигури нов специалист, с когото да контактуваме, както и да ни предостави пълен отчет за всичко, с което Киц се бе занимавал, преди да загине, което по същество означаваше „Ние ще ви се обадим“.

Ето защо още на следващия ден двамата със Сампсън се появихме на прага на къщата на Брайън Кицмилър в Силвър Спринт, Мериленд. Никак не ни се искаше да безпокоим семейството му и да им досаждаме в тяхната скръб, но нямахме друг избор.

— Благодаря ти, че се съгласи на това посещение — заговорих аз, след като Бети покани двама ни в преддверието на къщата.

Лицето ѝ беше изпито и изглеждаше много изтощена, ала в гласа ѝ се долавяха сила и решителност.

— Брайън умря, докато разследваше този ужасен, ужасен човек. Направете всичко, което е необходимо, за да го заловите. Можете да останете, колкото се налага. На тези престъпления трябва да се сложи край, Алекс. И аз, и децата ми се нуждаем от това.

Шестгодишната Емили се появи на площадката над стъпалата, смълчана, без да откъсва от нас широко отворените си очи. Намигнах ѝ и набързо ѝ се усмигнах. Накрая и тя ми се усмигна. Смело малко момиче, но като я видях, сърцето ме заболя още повече. И аз копнеех час по-скоро да се сложи край на това разследване.

— Надяваме се да ни позволиш да огледаме в кабинета му — казах на Бети. — Зная, че той често си вземаше работа за вкъщи.

После си помислих, но без да го изрека на глас, че ако някой някога е кръстосал онлайн пътя си с нашия убиец, то трябва да е бил Киц.

— Разбира се. Сега ще ви заведе в бърлогата му.

Бет ни поведе през две плъзгащи се врати към задната част на уютната къща в колониален стил, която Киц никога вече нямаше да види. От кабинета му се откриваше изглед към задния двор с детска люлка и градина със слънчогледи. Животът си продължава. Впрочем само за някои от нас.

Бет се спря в коридора.

— Не зная дали ще намерите нещо, което си струва, но моля ви, проверете навсякъде. Всичко е на ваше разположение.

— Само този компютър ли използваше той вкъщи? — попита Сампсън, като седна пред голямо, отрупано бюро. Направи ми впечатление, че компютърът беше учудващо скромнен, стар модел на процесор и монитор от компанията „Дел“.

— Има и служебен лаптоп от ФБР — обясни Бет. — Макар че май не е тук. През последните дни не съм го виждала.

Със Сампсън се спогледахме. Не бяхме открили лаптоп в офиса, нито в колата на Киц.

— Ами паролата? Имаш ли някаква представа? — попитах Бет.

Тя въздъхна тежко. Ситуацията беше мъчителна, но Бет Кицмилър правеше всичко възможно, за да ни улесни и да не се чувстваме неудобно. Тримата си разменихме срамежливи, но в същото време болезнени усмивки.

— Това е прякор, с който се обръщаше към Емили — обясни ни тя. — А понякога така наричаше и мен.

Сампсън набра на клавиатурата *Gummi Worm*.

92.

Това наистина се оказа паролата на Киц — или поне за компютъра в дома му. И докато Сампсън трескаво пишеше на клавиатурата, аз се захех с чекмеджетата на бюрото.

Прерових внушителна купчина от папки за недовършени случаи, повечето от които свързани със серийни убийци и пълни с ксерокопия на оригинални документи. Би трябвало да се запитам дали това бяха „неразрешени“ копия, които той е носил у дома от работата. *Киц е бил запален по подобни неща, нали?* Но дори и донякъде да е бил обзет от такава мания, то навярно тъкмо това му е помагало да е толкова добър в професията си. Разбира се, в едно далечно кътче на съзнанието си не можех да не си помисля, че *Киц беше от ФБР, както и Кайл Крейг*. За жалост, ако се тръгнеше по тази линия на мислене, и аз бях заподозрян.

Първият случай, в чиято папка надникнах, беше от онези, за които и преди бях слушал. Някакъв тип прониквал нощем в домовете по предградията в Мериленд, за да души жени в леглата им. Никакви кражби, никакъв вандализъм — само тези зловеци убийства. Досега три жертви за период от пет месеца, което правеше по една на всеки седем седмици.

Следващата папка беше с надпис „Картограф“ и съдържаше описания на поредица от разстрели, винаги извършвани с едно и също оръжие. Жертвите очевидно са били случайно подбирани, като единственото повтарящо се беше мястото на извършването на убийствата. Досега бяха регистрирани четири случая, всички по улични кръстовища, подредени точно по права линия, пресичаща северозападните квартали на Вашингтон.

После открих една папка, в която Киц е събирал всичко за Кайл Крейг. Включително и информация по залавянето на Кайл от мен. Освен това Киц беше прегледал всички стари случаи на Кайл, включително и разследванията, продължаващи по времето, когато беше арестуван.

Папката за ВПУ съдържаше най-вече стари сведения за убийства в околностите на Вашингтон: копия от докладите за престъпленията, части от карти, резултати от лабораторни анализи, протоколи от разпити. Имаше стотици такива документи, всички свързани с известните убийства. Малко от тях бяха нови или от полза за мен. И нищо, което да свързва пряко ВПУ с Крейг.

— Как е при теб? — попитах Сампсън. — Досега откри ли нещо? Независимо дали е за добро, или за зло?

— Има доста неща — отвърна той. — Киц е ползвал „Технорати“, „Блогдекс“, „Пъбсъб“ — софтуер за проследяване, Алекс. При подходящи настройки е можел да проверява всеки, който добавя коментар към някой блог или сърфира из сайта.

— Тогава как да установим какво е знаел Киц? Къде го е пазел?

Сампсън потропа с пръсти по бюрото.

— Бих могъл да проверя какви сайтове е посещавал в Интернет, ако е имало по-често посещавани от него сайтове. Мисля да започна оттук.

След няколко минути Сампсън внезапно се облегна на стола до бюрото на Киц. Подсвирна през зъби.

— Проклет да бъде. Ела тук, Алекс.

— Не ти ли се струва познато? — попита ме Сампсън. — Би трябвало.

Беше попаднал на дълъг списък със сайтове, много от тях с имената на лица, които познавах от моите сърфирания в Интернет. Но не това привлече вниманието ми. Освен имена на сайтове, списъкът съдържаше десетки числа. Като се вгледах по-отблизо, видях, че това всъщност беше *една и съща поредица от цифри*, многократно повтаряни, но разделени по различни начини с точки и наклонени черти.

344.19.204.411

34.41.920.441/1

34.419.20.44/11

344.192.04.411

Списъкът продължаваше отвъд цифрите на екрана, но пак се натъквахме на същия загадъчен номер — *същия, който беше изписан на пощенската торба в Смитсониън.*

— Това е Ай Пи адрес, Алекс. На някакъв уебсайт. Или поне Киц така е смятал.

— Защо обаче не го е споделил с нас? — попитах. — Какво става тук, Сампсън?

— Може би все още не е бил открил правилната комбинация. Може би не му е стигнало време да довърши проверката. Или пък сайтът е бил закрит.

— Има само един начин да го разберем — казах аз. — Хайде да започнем от най-горната комбинация и да продължим надолу по списъка.

93.

Бри Стоун стоеше съвсем сама на покрива на къщата на Източна деветнадесета улица, загледана в мястото, където слънцето беше изпекло кръвта на Брайън Кицмилър до съсухрено черно петно. В главата ѝ препускаха трескаво все погрешни въпроси: *Много ли си страдал, Киц? Изненадал ли те е той? Дали си имал възможност да се съпротивляваш? Имал ли си въобще някакъв шанс? Знаеш ли кой го е направил?*

Въпросите бяха неизбежни, човешки, но без никаква полза за това разследване. Тя се нуждаеше от нещо, което да фокусира вниманието ѝ върху методите на убиеца, а после да проследи всяка улика, която той може да е оставил тук.

Тази вечер екипът от биотехници щеше да дойде, да почисти жълтата къща. Собствениците се връщаха утре в града. Това бе последният оглед на мястото, последната ѝ възможност да открие никакво доказателство, което ежедневието щеше да заличи завинаги.

Всичко сочеше към това, че убиецът се е изкачил през капандурата на покрива, а го е напуснал през скелето отзад, обхващащо двете съседни къщи. При аутопсията на Киц бяха открити охлузвания под мишниците и влакна от тъканта на ризата му, където е бил вързан с дебело въже от синтетична материя или някаква корда. В кръвта му бе открит хлорен хидрат, но не беше смъртоносна доза, от което пък следваше, че е бил в безсъзнание. Това засега беше единствената добра новина.

В къщата не откриха следи от кръв или поне не от съществено значение. Гърлото на Киц е било прерязано тук, на покрива, при това малко преди пристигането на полицаите. Убиецът навярно е можел да подбере съвсем точно най-удобния момент.

Копелето е избрало момента малко преди да се обади, нали? Всичко е планирал внимателно, включително и това, че Киц ще умре скоро след пристигането ни.

Бри притисна с пръсти тила си. Пулсиращото главоболие, с което се бе събудила, се бе превърнало в целодневно изтезание. А черната

риза, която носеше, наистина се оказа лош избор, защото вече почти изцяло бе просмукана с пот.

Младата жена тръгна към скелето, отмина разпилените по асфалта угарки и смачканите кутии от бира, които ги нямаше преди, което означаваше, че *някой* е бил тук. „Психотуристи“ — така обичаше да ги нарича Алекс, — жалки сбърканяци, привлечани от местата, станали сцени на серийни убийства. По дяволите, този случай навярно беше най-сензационният за последните десет години, за нещастие на всички замесени в него.

Бри погледна надолу от покрива. По това време на деня паркингът беше почти празен. Там, в едно от запазените места за паркиране, намериха „Тойота“-та, модел „Камри“, на Киц.

Следователно убиецът си е тръгнал пеша или го е чакал друг автомобил.

Но ако се приеме, че въобще е напуснал местопрестъплението.

Дали беше така?

Или е останал, за да наблюдава уда трупа спомени?

И дали при всяко убийство продължава да се навърта наоколо?

Всъщност убийството е било извършено насаме, което е интересно отклонение в практиката на ВПУ. Публиката е била много, много по-голяма, но този път по-абстрактна — някъде там, в царството на телевизионните зрители. Бри се запита дали той е искал — дали се е *нуждаел* — да провери „на живо“ как ще реагира тълпата, насъбрала се на Деветнадесета улица. Бри бе готова да заложи бронезилетката си, че копелето е направило точно това.

Ами жената, която му е била съучастница в Балтимор? И тя ли е била тук? Дали е част от всичко още от самото начало? Какви са отношенията им? Любовници ли са? Или бивши съквартиранти в някоя лудница? И какво ги свързва с Кайл Крейг?

Бри поседя на ръба на покрива, после се спусна долу по скелето, като напредваше предпазливо, защото точно в момента се чувстваше леко неуверена. Прекалено много стрес, недостатъчно сън, рядко оставаше с Алекс насаме. След броени секунди тя стъпи на земята.

Оттук Бри реши да проследи най-вероятния маршрут за измъкването на убиеца — нагоре по алеята до А стрийт, заобикаля и обратно до Деветнадесета улица.

Сега тук беше тихо, особено ако се сравнява със суматохата отпреди два дни. Пред фасадата на къщата беше паркиран само един полицейски автомобил. Хауи Пиърсол, полицаят, когото беше взела днес със себе си, седеше, удобно облегал, на седалката до шофьорската. Хауи беше добряк, стар неин приятел, но в никакъв случай не беше най-амбициозният в света държавен служител.

Да го доведе тук беше разумна предпазна мярка, но Бри не го вземаше много насериозно. По-скоро може би тя трябваше да пази Хауи, а не той — нея. Сега, като я видя, че се приближава, мъжът побърза да се изправи и да забърше нещо от ризата си.

— Спокойно, партньоре. Не се притеснявай за това — каза му тя. — Извинявай, че толкова се забавих, Хауи.

— Как беше там, горе? — любопитства той.

— Никак. Чакай малко, сега се връщам. — Тя се приближи до външната врата на къщата и откъсна предупредителната бележка, оставена от полицията. Дотук с местопрестъплението.

— Извинете, детектив, може ли? — Мъжът, застанал зад нея на моравата, сякаш бе изникнал от никъде. *Какво, по дяволите, търсеше тук?*

— Аз съм Нийл Стивънс от „Асоушиейтид Прес“. Питам се дали мога да ви задам няколко въпроса.

94.

На Нийл Стивънс, или по-скоро на ВПУ, много му се искаше да надупчи Бри Стоун с куршуми от своя магнум 0.357 още сега, пред къщата. Да измъкне револвера от джоба си и да я застреля. Тъпото ченге ще се просне мъртво на тротоара. А после ще очисти и униформения му придружител, който сега я чака в полицейския автомобил.

Но не можеше. Това не беше репетиция, още по-малко представление. Вероятно ще остане като задача за по-късно. Само че с малко повечко забавление. В края на краищата детектив Стоун беше една студенокръвна лисица. *А и беше гаджето на Алекс Крос, нали?* Е, това вече я правеше много специална. Придаваше ѝ статут и значение в неговото съзнание.

Бри Стоун тръгна към полицейския автомобил.

— Без коментар — отсече тя, без дори да си направи труда да го погледне в очите.

Значи си беше кучка и при това посредствен детектив! Съвсем ясно. Ченгетата вече не са дори и предизвикателство. Или може би само когато са в колектив.

Той дръпна фотоапарата си от каишката.

— Може ли тогава една снимка набързо?

Сякаш на полицейското управление му пукаше за снимката. Искаше само тази Стоун да го види — *да види* образа, в който се беше превъплътил днес — Нийл Стивънс.

Детектив Бри Стоун сега беше неговата публика. Но тя дори не го удостои с поглед. Вдигна длан и се настани в автомобила, все едно му казваше: „Майната ти“.

— Да тръгваме — нареди тя на ченгето зад волана и те се отдалечиха от бордюра. Край на интервюто.

— Да не би днес да имате лош ден, детектив Стоун? — провикна се Нийл Стивънс след нея.

Това бе щрих към образа — последно заяждане от напорист журналист. Не беше сигурен дали тя го чу, докато полицейският

автомобил не удари внезапно спирачки. После колата се върна с няколко метра назад, където беше паркирана преди малко.

Бри Стоун изскочи и го огледа набързо. Сега вече бе привлякъл вниманието ѝ. *Но дали това бе за добро?*

— Как казахте преди малко, че е името ви? — попита го тя. — Не го запомних.

— Стивънс. От Чикаго, от „Асоушиейтид Прес“. — В никакъв случай не биваше да трепва. Затова пристъпи по-напред. Та нали тъкмо това би направил Нийл — всичко в името на репортажа! — Тази сутрин оставих съобщение на гласовата ви поща. — Никакво съобщение не бе оставял. — Всъщност само се надявах да направя документален филм за екипа ви, докато съм във Вашингтон.

Справяше се доста добре, но май не беше убедителен докрай. Логически нещо куцаше, дори самият той го усещаше.

Явно и тази Стоун го е доловила.

— Мога ли да видя някакъв ваш документ за самоличност? — гласеше следващият ѝ въпрос.

Ами сега? Какво да направи? Отново пристъпи още по-близо до нея и ѝ подаде личната си карта. С крайчеца на окото си можеше да следи другото ченге в колата — и двете му ръце си оставаха спокойно отпуснати на волана. Револверът на Стоун беше в кобура, на високо, на дясното ѝ бедро, съвсем близо до значката. Беше я докопал — не се съмняваше. Можеше да я довърши още тук, още сега. Знаеше, че трябва да го направи.

Тя отново го погледна, но лицето ѝ сега беше по-спокойно от преди.

— Да, добре. Можем да си поговорим за кратко в офиса. Ще ви представя на хората от екипа, които са там. Как ви се струва?

Беше почти убедителна. *Почти ме заблуди, детектив.* Но тонът ѝ подсказва на ВПУ всичко онова, което му бе нужно. Включително и това, че трябва да действа незабавно, иначе с него ще е свършено.

Юмрукът му се стрелна напред и се стовари върху слепоочието на Бри Стоун. *Господи, каква твърда глава имала тази жена!* Сграбчи глока и застреля другото ченге направо през прозореца на колата. После, за да е съвсем сигурен, ВПУ простреля още веднъж сгърченото му тяло. Едва тогава се извърна към Стоун.

Тя още лежеше по очи върху тротоара, очевидно ранена, но в съзнание. Притискаше едната ръка към челото си, а кръвта се процеждаше между пръстите ѝ. И въпреки това събра сили, протегна другата си ръка и се опита да го достигне. Той обаче веднага затисна ръката ѝ с крака си, а после я завъртя по гръб.

— *Не мърдай!* — изкрещя в лицето ѝ.

Доближи дулото на сантиметри от очите ѝ.

— Хубаво ме погледни, *Бри*. И запомни добре шибаното ми лице. И всеки път когато си го спомниш, ще знаеш каква си загубенячка. Ти и твоят голям чукач, Алекс Крос. *Защото ти току-що се запозна с ВПУ. С Вашингтонския публичен убиец.*

95.

Бързах да стигна при Бри в спешното отделение на болницата „Сейнт Антъни“, точно където почина съпругата ми Мария. Не можех да избия от главата си тази ужасна, крайно болезнена мисъл. Когато се втурнах вътре, тъкмо приключваха с шевовете на Бри. До мен достигна слухът, че трябвало едва ли не насила да я домъкнат до спешното. За нещастие другият полицаи, чието име било Хауи Пиърсол, загинал. Още един убит полицаи.

Бри заговори веднага щом ме видя.

— Днес той допусна огромна грешка, Алекс. Сигурна съм, че не е очаквал да стане така.

— Той не е мислел, че ще те види там. Не, не е планирал. Ала не можем да бъдем стопроцентово сигурни в това, Бри. Той винаги всичко планира, нали?

Тя трепна при довършването на последния шев. Докторът, който я обработваше, ме погледна с безмълвна молба за помощ, но Бри продължи да говори:

— Все пак се възползва докрай от ситуацията. Присмиваше ми се и ме дразнеше, Алекс. Остави ме да видя ролята, която играеше — на репортер от „Асоушийтид Прес“. Дори ми каза името си — Нийл Стивънс. Говори ли ти нещо това име? Или фактът, че този път е избрал да се прави на репортер? Спомена още, че бил от Чикаго.

— Нека по-късно да говорим, когато се справиш — казах и стиснах ръката ѝ.

Тя остана смълчана за няколко секунди.

— Знаеше ли, че Хауи Пиърсол съвсем наскоро се беше оженил? — попита тихо тя. — Преди две седмици. Жена му е учителка.

Кимнах, докато се опитвах да я накарам да мълчи поне докато хирургът не свърши с шевовете ѝ.

— Никого друго не видях, Алекс. Никаква жена не се появи. Може би тя е била само за еднократна употреба. За да ни заблуди. Хей, внимавай повече с тази игла, става ли?

— Съжалявам, детектив — извини се докторът от спешното.

— Не съжالياвай, а само бъди по-внимателен.

След това двамата с Бри седнахме в чакалнята да поговорим. Имах да й кажа няколко неща, за които отсега знаех, че не би искала да чуе.

— Бри, положението се промени. И двамата го знаем. Ако той днес не те е убил, това е само защото не се е вписвало в другия план, който вече си е съставил. Не си пасвала на ролята, в която е възнамерявал да се превъплъти. Ще се чувствам много по-спокоен, ако не работиш сама до края на случая. Съгласна ли си, че така е най-разумно?

— Алекс, не бях сама в къщата. Отидох заедно с още един полицаи. Но сега той е мъртъв.

Кимнах.

— Добре. Разбирам. Не исках да прозвучи снизходително. Но трябва да ти кажа още нещо. Искам да дойдеш у дома...

— Не, благодаря. Няма да се местя заради него. Вече видях този кучи син. Ще го заловим. Обещавам ти го. Каквото и да ми струва.

Каква ирония. *Колко пъти самият аз съм бил на срещнатата страна в подобни разговори?* Действително не очаквах Бри да възприеме идеята ми. Прекалено много я уважавах, за да допусна за миг дори, че ще се съгласи да се оттегли от разследването. А и тя в никакъв случай не би го сторила.

— Добре съм, Алекс. Наред съм. Благодаря ти за милото отношение. Хайде да се махаме оттук. Хората умират в болниците.

Вървахме към колата ми, когато Сампсън ми се обади. Звучеше необикновено възбуден.

— Алекс, крагнахме онзи Ай Пи адрес. Мисля, че току-що сайтът се активира. Но между другото той има нов уебсайт.

— Господи, ти се шегуващ. Нека първо се погрижа за Бри, а после идвам направо при теб.

— Моля? — Бри ме изгледа възмутено. — Идвам с теб. И точка. Край на дискусиите.

— Сампсън, двамата идваме при теб.

Когато пристигнахме, отдел „Убийства“ бе странно притихнал. На практика офиса беше почти изцяло обезлюден. Знаех, че повечето ни колеги бяха по улиците, за да търсят ВПУ или поне следи, водещи към него.

— Как си, Бри? — Сампсън се изправи, за да я изчака да седне, но тя остана права, без да помръдне, упорита и непоклатима — истинска Скала.

— Добре съм. Не бих могла да съм по-добре, Големи човече. Какво си открил?

Сампсън се засмя на нейното перчене, сетне тримата се отпуснахме уморено на столовете.

— Някои от най-великите му удари — заговори Сампсън. — Нека ви покажа последния.

Вгледахме се в екрана, където новият сайт се зареждаше. Беше със същото заглавие като оригиналния: „МОЯТА РЕАЛНОСТ“, с удебелени бели букви на черен фон.

— Само да си поема дъх — промърмори Бри. — Ще му дам да се разбере на този тип. Още при следващата ни среща. — Погледнах я укорително.

Посегнах към мишката и плъзнах курсора надолу по сайта. Но вместо блог или какъвто и да е текст, този път се показваха само изображения. Бяха подредени в две колони: отляво фотографии на създадените от него образи на убийци или ролите му. Жертвите бяха отдясно. Най-отгоре бяха двете картини, заснети от екрана на фалшивия иракски видеоклип. Следваше кадър с Тес Олсен на четири крака и с червената кучешка каишка около врата ѝ.

Следващият ред от снимки показваше като в „Досиетата Х“ сцени от центъра „Кенеди“, както и Матю Джей Уокър, но със зелена буква Х на лицето му.

После се появи фалшивият подражател с маската на Ричард Никсън, както и две фотографии на младежите, които бе убил на надлеза над магистралата.

Снимката на Аби Курльове представляваше семеен портрет, заедно със съпруга ѝ и малкото ѝ момче, усмихващи се до нея. Тази снимка беше показвана по всички новинарски предавания. Целият свят бе видял това изображение.

Последните две фотографии бяха зърнести и замъглени, но все пак достатъчно ясни, за да можем да различим някои подробности. Бри разпозна репортера „Нийл Стивънс“, дори и шапката с емблемата на „Уайт Сокс“, нахлупена над очите му.

После дойде ред на Киц.

Очите и устата му бяха отворени, а по брадичката му се стичаше тънка струя кръв. Очевидно този кадър е бил заснет, след като му е прерязал гърлото, но преди да постави гумената маска на лицето му. И тримата се взирахме в снимката на умирация Киц.

Бри удари с юмрук по масата.

— Какво, по дяволите, иска той? Това ли е представата му за проклетата слава и известност?

Обърна се и излезе от кабинета. По-добре да изпускат парата тук, отколкото някъде другаде. Чух я да крачи нервно, а след това и клокоченето от автомата за охлаждане на водата за пиене.

— Дай ми само секунда — провикна се тя от коридора. — Добре съм, Алекс. Единствено съм малко бясна.

Сампсън ме сръга в рамото.

— Продължавай.

В дъното на уебстраницата се показа друга икона, позната ни от оригиналния сайт. Беше изображение на телевизор с екран, върху който се виждаха само снежинки от статичното електричество. Самият телевизор сега изглеждаше по-голям от предишния, но иначе всичко останало си беше същото. А под него бе поставен линк за кликуване с надпис „ОЧАКВАЙТЕ СКОРО“.

— Жалък педал — изруга Сампсън. — През цялото време ни се подиграва в лицата.

Представих си как иконата ще ни покаже ново изображение или видеоклип, но вместо това компютърът отвори празна бланка за попълване на имейл към автора на сайта. Беше адресиран до DCAK5569@hotmail.com, който по всяка вероятност щеше да се окаже недостъпен за проследяване както всичко друго, извършено от него.

Бри се върна в стаята и застава зад мен. Помирително започна да разтрива врата и раменете ми.

— Просто ми дойде малко в повече. Няма да се повтори.

— Да, ще се повтори. Какво мислиш за това? — попитах я.

— Е, това все пак е директна комуникация. Нещо, на което обикновено разчитаме, нали? От друга страна, ако му отговорим, това ще означава, че продължаваме да играем неговата игра. Но може би трябва да го направим.

— Сампсън?

— На този етап, изглежда, повече бихме могли да спечелим, отколкото да изгубим.

Пръстите ми заиграха по клавиатурата и написах първото, което ми хрумна.

Рано или късно ще се издъниш, боклук такъв.

— Хм, Алекс? — обади се Бри.

Вече изтривах написаното, но поне успях да ги разсмея. Опитах нещо друго.

Написах „Какво искаш?“.

После се облегнах назад и се загледах в екрана.

— Просто е. И точно в целта.

— Продължавай — кимна Бри. — Това е правилният въпрос.

И аз натиснах бутона „Изпрати“.

Следващата ни крачка бе съвсем ясна и за трима ни: да се обадим в компютърния отдел във ФБР, за да се заемат с новия сайт. Сега лицето за контакт беше Анджали Пател, слаба жена, висока не повече от метър и петдесет, със стоманено сиви очи. Именно тя бе определена да наследи Киц. Запитах се колко ли дълго Анджали е обмисляла факта, че някой е бил убит, докато е вършил работата, с която сега тя се бе заела.

Срещнахме се с нея в работната ѝ кабина, в залата на втория етаж на „Хувър Билдинг“. Тя бе заредила новия уебсайт на ВПУ на двата компютърни екрана на бюрото си и докато разговаряше с нас, ги разглеждаше чрез команди от лаптопа си.

— Ето каква е ситуацията, момчета. Никъде в програмата на този уебсайт не се споменава съкращението ВПУ, включително и в метатаговете, поради което търсачките в Интернет не го засичат. Това вероятно обяснява защо никой досега не го е намерил.

— На този етап бихме желали да го задържим онлайн — рече Бри. — Ще спечелим комуникационно предимство и няма да прекъсваме връзката с него, докато това не се окаже абсолютно необходимо.

След като се уточни всичко това, Пател започна проследяването.

Няколко минути по-късно вдигна глава.

— Успях да констатирам няколко неща, момчета. Този сайт е нещо като хибрид. Повечето от съдържанието му се предава чрез нормална програма за пренос на файлове, но две от изображенията, *тук и тук* — с помощта на мишката тя ни посочи фотографиите на Киц и неговия убиец, — са моблогирани.

— Изпратени са в уебпространството чрез мобилен телефон — обясни ни тя непознатата за лаиците като нас дума „моблогирани“, при това още преди да я попитаме.

— Това по-лесно ли е за проследяване? — попитах с надежда, макар да се съмнявах.

— Да, в този конкретен случай.

Тя плъзна към нас лист хартия. На него беше изписан отговорът на запитването ѝ до телекомуникационната компания „Веризон“, заедно с адреса, на който се изпращат сметките за разходите по поддържането на сайта:

Баб, Монтана.

— Може би той най-после е допуснал грешка. Името Тайлър Бел говори ли ви нещо? — попита ни Анджали.

— А трябва ли? — учуди се Бри.

— Не е необходимо. Просто попаднах на това име. Телефоните, които ВПУ използва, обикновено са крадени.

Пател отново се обърна към компютъра си.

— Изчакай една секунда — обадох се аз.

Вперих поглед в документа от компанията „Веризон“.

— Това име, последното, Бел, ми напомня за нещо. Имах случай навремето, когато още работех в Бюрото. Случаят беше в Ел Ей, с кодово название „Мери Смит“, или „Мери, Мери“.

— Разбира се, зная този случай — кимна Пател. — Убийствата в Холивуд. Актьори, продуценти и други подобни. Всъщност именно тогава за пръв път чух за теб.

— Убиецът от този случай се казваше Бел. Майкъл Бел. — Беше убил няколко невинни човека... А накрая едва не уби и мен.

— Колко бързо можеш да научиш нещо за известните живи роднини на Майкъл Бел? — попитах Анджали. — Помня, че имаше дъщери.

— Няма да е трудно.

— А ние ще накараме някой да провери дома на този Тайлър Бел в Монтана. Да разбере дали си е вкъщи — добави Бри.

— Защо ми се струва, че няма да е там? — измърмори Сампсън.

Бри вече набираще номера по своя мобилен телефон.

— Може би защото този Тайлър Бел сега е тук, във Вашингтон.

Анджали ни настани около няколко празни бюра и ние двамата, аз и Сампсън, се захвем да проследяваме различни нишки. Той откри бързо петима души с името Тайлър Бел във Вашингтон и околностите, като трима от тях живееха в самия град. Това беше изстрел в мрака, но дори и тези нишки трябваше да бъдат проследени.

Прегледах рапорта на криминалния отдел. В него не се споменаваха Тайлър Бел, или Тай Бел, поне през последните пет

години.

Продължавах така, когато Бри се върна с мобилния телефон, притиснат към ухото.

— Свързах се с полицията в Монтана. Знаеш ли кой е изчезнал оттам преди три месеца? Познай. *Фамилното име се римува с hell*^[1].

[1] Ад, пъкъл (англ.) — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

СБЛЪСЪКЪТ

Това беше страхотно. Наистина.

Последното място, където Кайл Крейг очакваше да се озове — при това отново, — беше на „Шан-з-Елизе“. Но той беше тук, в Париж — навярно любимия му град в целия свят. Или поне със сигурност сред първите три, заедно с Рим и Амстердам. Може би и Лондон. Предполагаше, че в това се изразява неистовият му копнеж за свобода, на която сега се наслаждаваше — нуждата да върши неочаквани неща, да следва всеки свой каприз, най-после отново да убива. Да измъчва жертвите си. Да изразява гнева си по нови начини.

През последните дни той вечеряше в някои от най-изисканите ресторанти в света — „Тейльован“, „Льо Сенк“ в хотела „Жорж V“, точно до „Принс дьо Гал“, където беше отседнал. Нито едно от блюдата, които му сервираха, не му струваше по-малко от четиристотин евро, или около петстотин щатски долара, но изобщо не му пукаше. Пари имаше в изобилие, пък и за какво бяха „ваканциите“, ако не да се отпусне и да си угажда? Да се отърве от работата, от трескавото надбягване, от убийствата. Да си даде отдих и време за обмисляне, за планиране.

За него „Принс дьо Гал“ беше добър избор във всяко едно отношение. Намираще се на живописния булевард „Жорж V“, само на няколко преки от „Шан-з-Елизе“. Хотелът беше великолепен — предимно в стил Арт деко, с богата украса от позлатен варак и с най-красивите свещници, които можеше някъде да се видят. Но той харесваше особено много бара „Регент“, в английски стил, с много кожени облицовки, ламперии от тъмно дърво и кадифе. Някога тук бе отсядал Елвис Пресли, а сега примера му последва и Кайл Крейг.

Всяка сутрин разполагаше с богат избор от музеи за посещения: „Д’Орсе“ и Оранжерията например, където имаше възможност да се любува на творбите на импресионистите. Днес би могъл да отиде и до Лувъра, но само за да види „Мона Лиза“. И дълго да се разхожда покрай Сена, където можеше да се отдава на размисъл... И отново да планира ходовете си.

Поне едно решение не подлежеше на съмнение: нямаше да остави на ВПУ да прибави Алекс Крос към списъка на трофеите си. Не, Алекс Крос принадлежеше само на него, както и всички членове на семейство Крос — Нана, Джанеле, Деймън и малкият Алекс-младши. Това беше планът, който от години го бе обсебил.

И може би ще свърши малко от мръсната работа, преди да напусне Париж. Това бе неговото изкуство, също толкова красиво и важно, както и всичко, сътворено от така наречените „стари майстори“. *Той беше от новите майстори, нали така?* Съвършен за този варварски век. Точно според духа на времето. Никой не можеше да се сравнява с него, със сигурност не и ВПУ.

Забеляза красива млада жена с плътно прилепнала сива блуза, черна пола и високи ботуши, с дълга кестенява коса. Метеше тротоара пред малка художествена галерия. Напред и назад, с една дума — много ефективна дама. И толкова бе привлекателна, макар и зад метлата.

И така, Кайл спря пред галерията, влезе вътре, а тя го остави да гледа няколко минути. Толкова независима — истинска францужойка. Нищо чудно, че обожаваше французите.

Накрая тя се приближи.

— Имате ли нужда от помощ?

Кайл се усмихна и очите му светнаха. Заговори я на френски:

— Да не сте детектив? Дрехите ми, прическата ми... Явно те са ме издали.

— Не, всъщност бяха обувките ви — рече тя.

Той се засмя.

— Казахте го нарочно, нали?

Накрая тя също се засмя.

— Или може би за да проявя чувство за хумор?

— Това не е смешно — отвърна той.

И не беше. Отне му повече от час да я убие. И накрая използва метлата ѝ — но не по обичайния начин, не за да мете, а първо с дръжката.

А после, на раздяла, му остана време да се наслади на един приказен обяд в „Л'Ателие дьо Жоел Робюшон“.

Ах, Париж. Приказен град.

Връзката с Монтана беше голям пробив в разследването на случая — и с повече късмет би могло да се окаже точно този, от който се нуждаехме. Информацията за Тайлър Бел се трупаше бързо. Всъщност той се оказа брат на покойния Майкъл Бел, но доста по-загадъчен от него.

Докато Майкъл Бел беше второстепенен играч сред холивудските кръгове, Тайлър си изкарвал препитанието като водач на туристи по реката и общ работник. Живеел в хижата си в Скалистите планини, която сам си построил. Репутацията му в Баб — съвсем малко село в Монтана, с всичко на всичко шестстотин жители — била на тих, приятен на вид мъж, който не бил необщителен, но все пак предпочитал самотата. Не се споменаваеше някога да е имал дълготрайна връзка с жена.

Много по-съществено в неговата биография бе това, че Тайлър наследил около един милион долара от имението на покойния си брат, след което закрил банковата си сметка и получил няколко десетки чекове за различни суми в последния ден, през който бил видян в Монтана. *Какво можеше да се крие зад всичко това? И къде се намираше в момента Тайлър Бел?*

Бри, Сампсън, Анджали и аз проведохме конферентен разговор с офиса на шерифа в окръг Глайсър, Кристофър Форест — старши агент от офиса на ФБР в Солт Лейк Сити, — както и с Джон Абейт, специален агент на ФБР, отговарящ тук, във Вашингтон, за случая ВПУ.

— Какъв е статутът на твоя случай с изчезналите лица? — попита Абейт през високоговорителите.

— Досието вероятно не е архивирано, но не бих го определил като активно. Този тип или е мъртъв, или не може да бъде намерен. — За моя изненада Стив Милс, следовател по случая от щата Монтана, имаше завиден британски акцент. *Какво можеше да означава това?*

— Форест, ти с какво разполагаш? — попита Абейт с рязък, авторитетен тон. — Разкажи ни всичко, което знаеш за Тайлър Бел.

— Доколкото ми е известно, той действително е изчезнал от света. Предплатил си е до декември абонамента за телекомуникационната компания „Веризон“, включително и за минутите, които не е използвал за разговори. Причината не е ясна. Има и една кредитна карта от „Виза“, но по нея няма никакво движение.

— Е, нали е имал един милион долара, или някъде там, на разположение — припомни Сампсън.

— Взел само няколко неща от хижата — уточни Милс.

— Телефон, сак и малко дрехи. Не че е оставил кой знае колко други вещи тук. Живеел доста скромно. Без близки.

— На мен не ми прилича на човек, който не може да живее без мобилния си телефон — отбелязах аз.

— Освен ако нямаш друг избор, след като до дома ти не е прекарана телефонна линия — възрази ми Милс. — Все пак и аз се съмнявам дали той някога е използвал мобилен телефон.

— Е, все някой го е използвал. — Пател сведе поглед към разпечатката на телефонните разговори на бюрото пред нея. — Например вчера, в два и десет следобед.

— *Някой?* — попита Кристофър Форест. — Имаш ли основания да се съмняваш, че не е бил той?

— Нямам никакви основания. Просто не разполагаме с неоспорими доказателства, че е бил той — намеси се Бри.

— Би било удивително съвпадение, ако не е било така — каза Милс. — Не си ли съгласна?

— *Съгласна съм* — отвърна Пател, но прозвуча донякъде раздражено. Те не се съобразяваха много с нея, а и тя бе на края на силите си. Толкова много часове бе работила, че вече им бе изгубила броя.

— Какво още знаете за Тайлър Бел? — попита Бри. — Кога ще получим снимката му?

— Веднага — обеща Форест. — Сега ще ти я изпратя.

Само с няколко натискания на клавишите Пател изтегли от изпратения файл снимката на Тайлър Бел, сканирана от издадената му в Монтана шофьорска книжка, след което прехвърли изображението на големия екран в съвещателната зала.

Припомних си срещата си с брат му в Калифорния. Първото ми впечатление от него бе като за някой най-обикновен *дървар*, но в

Калифорния можеше да мине за фен на рокендрола, дори за бивш член на рок групата „Ийгълс“. Докато брат му Тайлър изглеждаше съвсем обикновен, бих казал дори ужасно постен. Кафявата му коса и голямата му брада бяха неугледни, но не можеше да се каже, че не се е грижел за тях. Според данните в шофьорската му книжка ръстът му беше метър и деветдесет и един, а теглото — около сто килограма.

— Какво мислиш, Бри? Позна ли го? Може ли да е твоят репортер от „Асоушийтид Прес“?

Тя погледна набързо снимката му от шофьорската книжка и се забави малко, преди да отговори:

— След като така умело променя външността си? Разбира се, възможно е. Репортерът беше едър мъж. Може би наистина да имаше метър и деветдесет и един.

— А какво ти подсказва усетът?

Този път тя не се поколеба.

— Подсказва ми, че току-що намерихме влечугото, което търсехме. И както вече казах: ще го спипаме.

100.

Щом слухът за евентуален заподозрян стигна до офиса на шефа на полицията, ответната му реакция се стовари като бумеранг върху нас. Наредиха ни моментално да излезем с публично изявление. Лесно е да се каже, но доста по-трудно е да се направи.

Несъмнено трябваше да разкрием нещо пред журналистите. Ако отново има друго убийство и ние не сме споделили това, което ни е било известно, нямаше да има никакво значение защо сме взели решението да се въздържахме. Щеше да се надигне вой до небесата и тогава разследването ни сериозно щеше да пострада.

От друга страна, нашият заподозрян определено беше част от обществото, което очаква да получава полагащите му се новини. Но разкриването на твърде много информация за това, което знаехме или не знаехме, беше грешка, която после нямаше как да бъде поправена.

Тогава какво трябваше да предприемем?

Нашият компромис се сведе до една набързо свикана пресконференция, по-скоро съвсем кратък брифинг без предварително обявяване и без дневен ред. Излязохме на стъпалата пред „Дейл Билдинг“. Не беше нещо, с което някой от нас искаше да се заеме, но като че ли нямаше алтернатива, с която шефът ни би се съгласил. Той се нуждаеше от обява за „нашия напредък по случая“, независимо какви ще се окажат бъдещите последици за разследването.

Към осем тази вечер двамата със Сампсън се изправихме пред репортерите, както му е редът, но само за да им съобщим името Тайлър Бел като наш основен заподозрян. И да добавим, че засега няма да отговаряме на никакви други въпроси.

Бри не се появи пред камерите. В края на краищата решението си беше нейно. Защото не искаше да превръща скорошното нападение срещу себе си в по-шумна история, отколкото вече беше.

След това тримата се върнахме направо в съвещателната зала, горе, за да продължим спешното обсъждане. Трудно можеше да се очаква, че този случай щеше дотолкова да се нагорещи, но така стана. Изглежда ВПУ искаше тъкмо това.

Или някой друг определено го желаше.

Беше истинска суматоха, а може би щеше да стане и по-лошо. Разширеният екип по разследването ни очакваше горе, на етажа при съвещателната зала, заедно с почти всички детективи, водещи разследвания на по-важните случаи, и поне по един представител от всеки полицейски участък в града.

Докато стоях най-отпред, готов да изслушам и да отговоря на всеки зададен въпрос, някой пусна да се предава от ръка на ръка плик за събиране на помощи за семейството на полицай Хауи Пиърсол. Изчаках още няколко минути, за да приключи тази тъжна, потискаща процедура, след което започнах.

— Ще говоря, колкото е възможно по-кратко. Зная, че искате да се върнете на улицата. Както и аз. — Показах им увеличената снимка на Тайлър Бел. — Този тук е Тайлър Бел. Ще ви раздадем копия на снимката му. Съществуват реални основания да вярваме, че това е ВПУ.

След новините в единадесет часа тази снимка щеше стане най-известната във Вашингтон, а може би и в цялата страна. Проблемът беше, че в момента нямаше начин Бел да изглежда така. Усилено разработвахме симулации на лицето му без коса. Единственото сигурно беше височината му — на ръст е около метър и осемдесет и девет до метър и деветдесет и шест. Това беше нещо, което той не можеше много да променя.

Един полицай от втори участък вдигна ръка.

— Доктор Крос, ако всичко това е отмъщение за брат му, Майкъл Бел, защо не е насочено пряко към вас?

Кимнах. Беше добър въпрос за отклоняване на обсъждането в по-друга посока.

— Преди всичко бих казал, че действията му са насочени към мен, но не по начина, който имате предвид. Колкото по-близо е той до тези от нас, които го търсят, толкова по-голямо е емоционалното му удовлетворение. Предполагам, че това удължава удоволствието, което

изпитва след всяко убийство, извършено пред публика. Но засега това е само една догадка. Още не го знаем със сигурност.

Друго — не съм убеден, че всичко това е само за отмъщение. Тепърва ще трябва да го установим. Ако е така, би трябвало да добавя, че той може би ще се опита да ме победи там, където брат му не успя, като същевременно го използва, за да ни заблуди. Може би дори да заблуди самия себе си, че служи на нещо друго освен на собственото си его. Но всъщност точно това го тласка още от началото. Не отмъщение, нито споменът за брат му — *огромното му его*.

Лиза Джонсън, една нашите помощник-детективи, вдигна очи от бележника си.

— Откъде Бел знае, че си ангажиран със случая? Когато той започна, ти не беше на работа. Нали така?

Бри отговори на този въпрос:

— Лиза, дори и Алекс да не беше въввлечен в разследването в началния етап, връзката с Майкъл Бел впоследствие щеше да го ангажира.

— Значи ти мислиш, че той нарочно е използвал мобилния телефон? — попита Джонсън. — Правилно ли съм разбрала?

— Абсолютно. Не мисля, че той прави нещо безпричинно — кимнах аз. — Ако по някое време се отклоним от следата, пропуснем някоя улика, той ще остави друга на пътя ни. Колкото повече владее положението, толкова по-удовлетворен се чувства накрая.

— Това означава ли, че продължава да изпитва нужда да убива и да се измъква безнаказано? — попита някой от задните редове.

— Бих казал, че изпитва нужда да *ни надхитри* на всяка цена. Да ни демонстрира превъзходството си. Поне това прави досега.

102.

Късно същата вечер, сякаш за да подчертае всичко случило се досега, ВПУ ми изпрати пряк отговор, с който все едно ми заявяваше: *Независимо дали си готов, или не, аз идвам — право срещу теб!*

Бях си у дома и правех онлайн проучване. Покрай връзката между Майкъл и Тайлър Бел се заинтересувах от отношенията между роднини, замесени в случаи със серийни убийства. Намерих сведения за Дани и Лари Рейнс, които са действали поотделно през шестдесетте и седемдесетте. Както и за случая в Рочестър с близнаците Спахалски, които никой не можел да различава. Единият близък се признал за виновен за най-малко две убийства, макар че го подозирали поне за още други две, докато брат му вече отлежавал присъдата си за едно много по-рано извършено убийство.

Освен кръвната връзка в нито един от тези случаи не се съобщаваше за някакво допълнително ниво на връзка — което нямаше нищо общо с моята роля в съдбата на братята Бел. Голяма част от това, което открих, беше свързано с двама или повече членове на едно и също семейство, партниращи си в съвместната си дейност.

Освен това оставаше неразрешена загадката с жената в Балтимор. *Коя, по дяволите, беше тя? И какво се е случило с нея след автомобилното преследване? Дали ВПУ е имал съучастник? Или учител в лицето на Кайл Крейг?*

Включих се в електронната поща на нашия отдел, за да разпратя част от това, което бях открил.

И щом отворих пощенската си кутия, намерих ново съобщение, което очакваше да бъде прочетено. Не се оказа приятно четиво.

Какво искам ли, детектив Крос? Това ли те вълнува? Честно казано, останах изненадан, че ме питаш за това. Но нека ти го кажа, колкото мога по-ясно.

ИСКАМ да си платиш за това, което причини на брат ми. Това е оправдано, не мислиш ли?

ИСКАМ да те накарам да се замислиш за това как никога не се опита да го разбереш, преди да го убиеш. Също както и мен не разбираш сега. И никога няма да можеш.

ИСКАМ да ти покажа, че не си толкова добър в тази игра, колкото си въобразяваш. И никой от твоите съдебни психиатри не е. Нито профайлърите, които са невероятни измамници, както дори и на теб ти е известно.

ИСКАМ да разбереш още нещо: тази игра никога няма да се играе по други правила освен моите.

И така ще свърши. По начин, който аз пожелаая и когато аз реша.

Още въпроси?

— Т. Б... или не е Т. Б.?^[1]

Първото, което направих, бе да препратя съобщението на Анджали Пател с молба за бърза проверка, на което тя отвърна, че не било проблем въпреки късния час. Тя и без това не работеше по друг случай, освен по този на ВПУ.

После се свързах с Бри и два пъти й прочетох съобщението.

— Е, повярва ли му? — попита ме тя, след като свърших. — Онова там, за отплатата?

— Не, не съвсем. А ти?

— Защо трябва да му вярваме? Всичко, което е казал досега, е лъжа. А какво мислиш за начина, по който се е подписал?

Това продължаваше да ни измъчва, тъй като ние реално не знаехме каква част от ВПУ беше Тайлър Бел и каква — театрално изпълнение. *Кой беше Тайлър Бел? И по-конкретно кой е бил, преди да започне всичко това или поне преди ние да попаднем в примката му?*

— Бих искам да огледам хижата му — казах, внезапно въодушевен от идеята, докато произнасях думите на глас. — Да подуша наоколо.

— И аз си мислех същото, но няма начин, нали? Трябва да разрешим този случай, колкото може по-бързо. Но съм съгласна с теб — бих искала да огледам хижата му.

— Можем да тръгнем в петък — предложих аз — и да се върнем в неделя.

Бри не отговори. Отначало помислих, че е сметнала думите ми за шега. Но после тя се засмя.

— Да не би това да е завоалирано предложение да заминем заедно за уикенда?

[1] Непреводима игра на думи: освен с Тайлър Бел, инициалите съвпадат и с текста в оригинал на ключовата фраза „To be or not to be“ („Да бъдеш или да не бъдеш“) от прочутия монолог на Хамлет. — Б.пр.

↑

103.

Най-накрая Кайл Крейг се завърна във Вашингтон. *Страхотно, нали?* Беше отпочинал и готов за действие. Всичко отиваше към решително стълкновение и той вече губеше търпение от изчакването да настъпи последният сблъсък. Или по-точно *сблъсъци*.

Защо късметът му изневери, когато го натикаха в онази адска дупка в Колорадо? Е, той го бе обърнал на своя страна, въпреки предсказанията. Правеше го през целия си живот.

Преди да се прибере във Вашингтон, купи една кола на старо в Мериленд. Буикът се оказа изненадващо бърз. Освен това имаше предимството, че не биеше на очи сред другите автомобили. Крадците на коли от Вашингтон едва ли щяха да го пожелаят, което също не беше за пренебрегване.

За два часа, рано сутринта, от четири до шест, той се поразходи из столицата, като се преструваше, че се любува на гледките като турист. Спомняше си преживелиците като агент в този град. Премина по Първо авеню, покрай сградите на Върховния съд, Камарата на представителите, Сената, Капитолия, дори отдаде чест пред *Статуята на свободата* на купола ѝ.

Великолепен град! Все още си оставаше един от любимите му, макар че според него не можеше да се сравни с Париж. Винаги се бе възхищавал от французите и от оправданото им презрение към американците.

Накрая Кайл подкара буика по Пенсилвания авеню и мина точно покрай „Хувър Билдинг“, или главната квартира на ФБР. Тук бе сцената на толкова много от триумфалните му успехи, когато служеше като агент, а после като директор — преследвайки жестоките убийци, най-вече серийните. По ирония на съдбата никой не бе постигал повече успехи в разкриването им, дори Алекс Крос.

И ето че той отново беше тук, готов за злодейски подвизи, докато усещаше как старата отрова пулсира в тялото му, готова да изригне. Също като в доброто старо време.

Имаше малък компютър „Сони“, с много добър звук и видеоинтерфейс, така че можеше направо от колата да се свързва с Интернет. Доста интересни неща се бяха променили в света на техниката, докато си прахосваше времето в Ей Ди Екс във Флорънс. Беше ги пропуснал, благодарение на Крос и още неколцина от Бюрото, които му помогнаха да го изиграе.

Кайл включи компютъра.

После написа:

Аз съм в града. Донякъде емоционално преживяване.
Ако нямаш друг ангажимент, спомни си за срещата ни в събота вечер. Вярвам, че заедно ще бъдем велики. Мястото е белязано с „X“.

Не си направи труда да добави „Сега ти си мой заместник“. Кайл предполагаше, че за ВПУ това би трябвало да е очевидно.

— Макар че това тепърва ще трябва да се докаже. Просто ще го проверим.

Най-лошото тепърва предстои! Кайл помнеше тази завладяваща фраза от много отдавна, преди да бъде заловен от Алекс Крос. Тогава току-що бе убил най-безцеремонния криминален репортер от „Уошингтън Поуст“, както и жената на арогантното копеле. Беше планирал да засенчи най-великите мозъци на неговото време — Гари Сонежи, Джефри Шейфър, Казанова, с когото бе работил, така да се каже, като съавтор. Ала най-вече това, което бе и най-важното за него: Кайл възнамеряваше да надмине себе си — да израсне, да се развие, да постигне величие в бранша си, да следва мечтата си.

Внезапно си спомни още нещо, много болезнено, от времето на ареста му. Алекс Крос му беше избил два от предните зъби! Ето как *изглеждаше*, когато накрая го заловиха. На снимките, появили се във вестниците и списанията из целия свят. И на всяко телевизионно предаване.

Мислителя!

Беззъб.

Като някакъв шибан глупак.

Като скитник, като клошар.

И онази жена! Тя му се присмя публично. Заяви в лицето му, че никога вече няма да види слънцето. Хвалеше се и се перчеше пред цял куп свидетели. Дори после написа някаква високопарна книга, която също толкова скучният „Уошингтън Поуст“ нарече „шедъовър на криминалното правосъдие“.

Значи в тази мрачна къща във Феърфакс — в колониален стил, с червени тухли — живееше Нина Улф. *Май заплащането на лицемерието не е кой знае какво, нали?*

Кайл започна да обикаля около къщата — и докато крачеше, извади малък метален цилиндър. Започна трескаво да го друсва. Беше бесен и имаше пълното право на това. Съдия Нина Улф бе отнела четири години от живота му.

Нямаше вече никакво съмнение — моментът беше настъпил.

ВПУ беше остаряла новина.

Започваше.

Веднага.

Сега.

Той отново беше най-важният.

Само той.

Насочи цилиндъра и написа съобщението си.

105.

Обади ми се Мони Донели, анализатор и добър приятел от Куонтико — вероятно защото Мони знаеше, че съм близък със съдията Нина Улф. Двата бяхме работили заедно по време на процеса срещу Кайл Крейг. След това ѝ помогнах за книгата. Нина беше предана майка на три дъщери, тийнейджърки. Съпругът ѝ, Джордж, беше приятен и толкова забавен, че направо можеше да участва с голям успех в някоя комедия. Той идеално допълваше твърде сдържаната Нина.

А сега — това отвратително варварство в дома им. Разбира се, знаех кой е убиецът на Нина Улф, макар че почти ми се искаше да греша. Представях си, че съществуваше малко вероятната възможност ВПУ, а не Кайл Крейг, да е бил убиецът на съдия Улф, но това бе само порив на въображението.

Пристигнах във Феърфакс в два през нощта. Заварих десетки коли, микробуси и камиони, повечето от които с мигащи въртящи се светлини по покривите си. Съседните улици в предградието също бяха оживени. Във всяка къща, покрай която преминах, прозорците грееха ярко, като изплашени, бдителни очи.

Ужасно тъжно нещо се беше случило в този квартал — тих и красиво подреден. Хората просто се опитваха да си живеят живота сред хармония и достойнство. *Толкова много ли искаха?* Очевидно да.

Когато стигнах до края на задънената уличка, излязох от моя мерцедес R350 и продължих пеша. После се затичах, вероятно *имах нужда* да бягам. Може би дори исках да изчезна оттук — в някакъв поздравомислещ свят, — но напредвах право към къщата на семейство Улф, както винаги притеглян от опасността, от хаоса, от смъртта и опустошението.

Внезапно спрях. Вледеняваща тръпка ме прониза като нож. Още не бях стигнал до прага на къщата, но вече видях първото ужасяващо изображение. Беше точно пред очите ми.

Той е знаел, че ще дойда тук и ще го видя, нали?

Един яркочервен „X“ беше изрисуван върху покрива на колата на семейство Улф — черен мерцедес S-класа.

Друг червен „X“ беше надраскан върху входната врата, почти от горе до долу.

Но аз знаех, че не бяха хиксове. *Бяха кръстове!*^[1] *И бяха предназначени тъкмо за мен.*

Репортерите ме разпитваха на висок глас зад полицейските ленти, докато снимаха трескаво къщата и колата. Но пред очите ми всичко се мержелееше като в мъгла.

— ВПУ е, нали? — чух да се провиква някой от тях. — Какво прави той тук, във Вирджиния? Да не би да е разширил периметъра си?

„Не“ — помислих си аз, но предпочетох да запазя мнението за себе си. *Кайл Крейг не е разширил периметъра си, а просто се е прибрал у дома. И е набелязал мишената си.*

Не — мишените си. Кайл винаги е мислел мащабно.

[1] На английски името на детектива Крос (Cross) означава кръст. — Б.пр. ↑

Кайл бе пощадил Джордж Улф и трите деца. Чудех се защо. Може би е бил прекалено съсредоточен. Искаше съдията Нина Улф... *Ала каква ще бъде следващата му стъпка? И колко дълго ще трябва да чакам, преди да се появи на прага ми? Или може би вътре, в къщата?*

Първият ми сеанс тази сутрин, от осем часа, беше със Санди Куинлан. Но тя не се появи. Което само ме накара да се почувствам още по-силно притеснен заради всичко напоследък. Сега и практиката ми като психиатър започна да отива по дяволите, да се проваля пред очите ми.

Освен това бях загрижен. Санди никога досега не бе пропускала сеанс, затова я изчаках в кабинета до малко след девет. После бе ред на Антъни Демао. Но и той не дойде. *Какво им ставаше на тези двамата? Дали сега не бяха заедно? И какво още щеше се обърка днес?*

Чаках, доколкото можах, след това се обадох на Бри, за да й съобщя, че съм на път да я взема. По-късно днес, следобед, щяхме да отпътуваме за Монтана през Денвър, за да огледаме хижата на Тайлър Бел. Това беше нещо, което чувствахме, че сме длъжни да сторим. Да видим мястото лично, да преровим всичко, което е оставил там.

Докато излизах от сградата, едва не се сблъсках със Санди Куинлан. Тя ме чакаше на тротоара, пред външната врата. Санди беше облечена изцяло в черно, потна и задъхана.

— Какво става, Санди? — попитах я, като се опитвах да запазя самообладание. — Къде беше днес?

— О, доктор Крос. Изплаших се, че ще ви изпусна. Съжалявам, че не се обадох. — Тя ме погледна косо и ме поведе към бордюра. — Трябваше да дойда, за да ви кажа... Заминавам.

— Заминаваш ли? — удивих се аз.

— Връщам се в Мичиган. Вашингтон не е за мен. Честно казано, идването ми тук беше грешка. Искам да кажа, че дори и да бях

срещнала някого, какъв щеше да е смисълът, след като мразя този град?

— Не може ли, Санди, преди да си тръгнеш, да насрочим още един сеанс? В понеделник сутринта? Понеже и аз заминавам, иначе щяхме да се видим през уикенда.

Тя се усмихна. Изглеждаше самоуверена, както не я бях виждал никога досега. После поклати глава.

— Отбих се само за да се сбогуваме, доктор Крос. Вече съм решила. Зная какво трябва да направя.

— Е, добре, тогава. — Протегнах ѝ ръка, но тя се хвърли върху мен и ме прегърна. Стори ми се някак си пресилено, едва ли не театрално.

— Ще споделя една тайна — прошепна тя в рамото ми.

— Искаше ми се да се бяхме срещнали при други обстоятелства. Да не бяхте мой терапевт.

После Санди се надигна на пръсти и ме целуна по устните. Очите ѝ се разшириха. Мисля, че и моите. Тя се изчерви.

— Не мога да повярвам, че го направих! — възкликна, развълнувана като тийнейджърка.

— Е, предполагам, че за всичко си има първи път — промърморих аз. Би трябвало да съм ядосан, но какъв смисъл имаше? Тя се връщаше в Мичиган и това може би беше за добро.

След кратка неловка пауза Санди кимна към колата си.

— Ще ме изпратите ли?

— Паркирал съм на другата улица — обясних ѝ аз.

Тя наклони глава свенливо.

— Тогава да повървим до вашия автомобил, а?

Засмях се, като го приех за комплимент.

— Довиждане, Санди. Желая ти късмет в Мичиган.

Тя размаха пръст, след което леко ми намигна.

— Късмет и на вас, доктор Крос.

107.

В този момент ВПУ играеше друга роля — на детектив Джеймс Корнинг. Остави фотоапарата, през който досега следеше Алекс Крос, и се загледа през прозореца на колата си точно както би сторило всяко тъпо ченге. Току-що бе снимал как Крос се целува с пациентката си Санди Куинлан, което, разбира се, не беше истинското ѝ име. Санди Куинлан беше само поредната ѝ роля. Също като Антъни Демао. Или като детектив Джеймс Корнинг.

Работата на Корнинг през цялата тази седмица бе да следи Крос и Бри Стоун. Не беше разумно да се приближава твърде много до тях, но като цяло тези двамата никак не се оказаха трудни за проследяване.

Сега последва Крос до паркинга, намиращ се недалеч от офиса му, след което пое след него към апартамента на Бри Стоун в жилищната сграда на Осемнадесета улица.

Двамата излязоха оттам след около десетина минути. Стоун носеше сак — пътуваше почти без багаж, — на което малко жени бяха способни. Джеймс Корнинг продължи да се движи зад тях, докато не му стана ясно, че са се насочили към Националното летище „Роналд Рейгън“. *Добре*. Всъщност не беше изненадан.

При входа на паркинга към летището той отново се подреди зад тях. Крос намери място за паркиране на третото ниво, а Корнинг продължи нагоре и паркира на четвъртото ниво, след което отново засече Крос и Стоун по закрития коридор, издигащ се над земята и водещ към терминала.

Джеймс Корнинг остана назад, за да избегне всяка опасност да бъде забелязан.

Те се чекираха пред гишето на „Американ Еърлайнс“, така че Джеймс Корнинг бе улеснен при огледа на разписанието за излитащите полети. *Най-логичният избор бе Денвър*. За всеки случай ги изчака да слязат до ескалатора, преди да се върне отново в зоната за продажба на билети.

Показа служебната си карта пред представителя на „Американ Еърлайнс“ зад гишето.

— Аз съм детектив Джеймс Корнинг от вашингтонската полиция. Необходима ми е информация за двамата пътници, които току-що се чекираха при вас. Стоун и Крос, нали?

След като получи необходимите сведения, Джеймс Корнинг спря и си купи поничка, която нямаше намерение да изяде. Тя беше част от плана. Важна част. И в същото време забавна. После пое обратно към паркинга.

Спря се на третото ниво, до колата на Крос. Пъхна един мобилен телефон от нов модел в кесията до поничката, сгъна кесията и я залепи с тиксо към долния ръб на вратата на колата, откъм мястото на шофьора. Надали някой от минаващите оттук би обърнал внимание на това, но със сигурност Крос и Стоун няма да го пропуснат, след като се върнат от пътуването.

Което щеше да стане в неделя, в четири и половина следобед, с полет 322 от Денвър.

ВПУ може да се е върнал тъкмо навреме, за да ги посрещне лично.

108.

Двамата с Бри отлетяхме за Денвър в петък следобед, след което на следващата сутрин продължихме до Калиспел, щата Монтана. Обратният ни полет беше рано следобед, в неделя, така че разполагахме само с около един ден, за да свършим всичко и да открием, колкото бе възможно повече за Тайлър Бел. А и за всичко онова, което е вършил тук, сред горите на Севера, както и евентуално за следващите му планове.

Пътят от Калиспел до Баб минаваше през Националния парк Глесиър. Винаги съм искал да видя Глесиър и не останах разочарован. Завоите по Пътя към слънцето ни изкачиха над висок планински хребет, а после започна обратното спускане. Всичко тук беше диво, девствено и красиво. Сигурно бихме могли да си прекараме много романтично, ако с Бри имахме време за подобни преживявания при това пътуване. По едно време тя ме погледна и възкликна:

— Ето къде искам да живея!

В събота, веднага след пладне, поехме към Баб. Следователят Стив Милс се съгласи любезно да ни отведе до офиса на шерифа в Кът Бенк, което ни спести около сто и двадесет километра сред трудно проходимите пътища тук. А пътуването ни се скъси с около един час.

Милс се държеше непринудено и дружелюбно. Отговори на първия ни въпрос още преди да сме го задали.

— Запознах се със съпругата си, когато бях дошъл тук на почивка от Манчестър. Екскурзия, посветена главно на риболова. Оттогава изтекоха дванадесет години, но нито веднъж не погледнах назад — заговори той на своя правилен английски. — След като това място те омагьоса, повече не те пуска. Сами ще се убедите, сигурен съм в това. Оттогава свикнах да ме наричат Стивън, а не Стив.

Следвахме Милс на юг, по шосе 89, като преминахме покрай резервата Блекфийт, разположен над долното езеро Сейнт Мери.

Оттам той отби по един черен път без никаква маркировка. По него изминахме около два километра, докато не стигнахме до една още по-трудна за придвижване пътека, гъсто обрасла с трева.

Пътеката беше преградена с две дървени бариери, поставени от полицията, но едната беше прекатурена. Запитах се колко могат да помогнат тези прегради срещу напористи репортери, като онези от Си Ен Ен, и срещу други желаещи да посетят местността.

През следващите няколкостотин метра високите треви се удряха по калниците на колите, но накрая пред нас се разкри разчистен участък, приблизително към четири декара.

Хижата на Тайлър Бел не беше луксозна, но не беше разнебитена барака като онази, в която бе живял Унабомбър. Беше я облицовал с червен кедър, който много добре се вписваше в пейзажа. Малка хижа, сгушена край потока, течащ на запад, с прекрасен изглед към планините в далечината.

Лесно можех да се досетя защо някой би избрал да се засели тук — особено ако не изпитва необходимост от контакти. А и може би убива хора, за да живее.

Предната врата на хижата не беше заключена. Следователят Стив Милс ни изчака отвън и след като влязохме, веднага разбрахме защо. Остатъци от храна и боклук бяха гнили вътре може би от месеци. Вонята беше непоносима.

— Дотук беше с малките райски кътчета — въздъхна Бри и притисна кърпичка към носа си, все едно че се беше озовала на място, където е извършено убийство. *А може би беше точно така.*

Главната стая служеше едновременно като кухня, трапезария и всекидневна. От широкия прозорец отзад се разкриваше приятен изглед към реката. По цялата странична стена Бел бе подредил работния си тезгях, осеян с най-различни инструменти и няколко десетки рибарски примамки в различни етапи на изработване. На стената висеше малка колекция от рибарски пръти.

Цялата мебелировка, като се изключат двата кожени шезлонга, изглежда бе изработена от самия Тайлър Бел. Включително и два шкафа за книги от чамово дърво.

— За един човек може да се съди по книгите му — обади се Милс, който накрая реши да се присъедини към нас.

Изправи се пред шкафовете и се зае да разглежда съдържанието им. — Биографии... Космология. И нито един роман. Само документалистика. Това говори ли ви нещо?

— Чии биографии? Това би бил първият ми въпрос — заявих и се приближих, за да проверя лично.

Имаше няколко тома, посветени на американски президенти — Труман, Линкълн, Клинтън, Рейгън, Джордж Буш-старши и Джордж Буш-младши. Имаше и на други световни лидери: император Хирохито, Маргарет Тачър, Осама бин Ладен, Хо Ши Мин, Чърчил.

— Може би е свързано с мания за величие? — предположих. — Това подхожда на представите ни за ВПУ. Или поне на това, което си мислим, че знаем за него.

— Не звучиш много уверено, когато говориш за разузнавателните си сведения — промърмори сърдито Милс, който

явно спадаше към мърморковците.

— Не съм. Той още от самото начало ни обърква. Обича да разиграва разни игрички.

Спалнята на Тайлър Бел беше усойна — малка и тъмна. Вътре имаше тоалетна чиния и умивалник, но разделени с още един шкаф за книги. Никъде не видях нито вана, нито душ, нито каквото и да е друго приспособление за къпане, ако не броим близката река. Всъщност дори ми напомняше по-скоро за затворническа килия... А това отново ме подтикна да се замисля за Кайл Крейг. *По дяволите, какво общо имаше Кайл с нещата тук?*

Единственото украшение бяха трите фотографии в рамки на стената, подредени вертикално, което ми напомни за новия уебсайт на ВПУ. На най-горната черно-бяла снимка се виждаше сватбен портрет — вероятно майката и бащата на Тайлър Бел. На средната бяха снимани две кучета от породата голдън ретривър.

А най-долу бе третата фотография с петима възрастни, застанали пред същия червен пикап, който сега беше изоставен отвън, пред хижата.

Разпознах трима от тях и това ми послужи като отправна точка за следващите ми разсъждения: Тайлър Бел, Майкъл Бел и Марти Лоуенщайн-Бел, която накрая беше убита от съпруга си. Но другите двама, мъж и жена, не ми бяха познати. Една от жените бе вдигнала два пръста като буквата „V“ зад главата на Тайлър. *Да не го смяташе за дявол?*

— Не е ли странно? — обади се Бри. — Те наистина изглеждат щастливи. Не мислиш ли?

— Може би действително са били. По дяволите, вероятно той още е.

Накрая, след като в продължение на часове проверявахме всеки сантиметър от спалнята, се върнахме в голямата стая, за да се заемем с кухненския ъгъл, който бяхме оставили последен в списъка за претърсване. Нямахме смисъл да отваряме този стар хладилник порано, отколкото се налагаше. Отдавна беше излязъл от мода, очевидно беше работил дълги години. Повечето от храната в него приличаше на закупена на едро — зърнени храни, консервиран боб, подредени в найлоновите торби от магазина покрай кутиите с някаква непозната за мен каша на прах.

— Сигурно обича горчица — отбеляза Бри. На вратата на хладилника имаше бурканчета с няколко вида от нея.

— Както и мляко. — Беше се запасил с две опаковки по половин галон, като едната от тях не беше отваряна. Наведох се, за да погледна по-отблизо.

— Млякото не издържа дълго — констатирах аз.

— Не само млякото. — Бри отново бе притиснала кърпичката си към носа и устата си.

— Не, имам предвид, че една от тези опаковки е с дата, която е с цял един ден по-късно, след като са го видели тук за последен път. — Изправих се и затворих вратата на хладилника. — На други картонени опаковки има дата от девет след това. Защо му е било необходимо да купува мляко, след като се е готвел да изчезне?

— Освен това — додаде Бри — защо е трябвало да потегли така внезапно? По всичко личи, че тук си е живеел спокойно... Кой би могъл да го притесни?

— Точно така. Това е погледнато от друг ъгъл. А сега по коя следа да поемем?

Обаче явно не бе съдено да ми отговори на този въпрос. Почти веднага след като го зададох, телефонът ми иззвъня и всичко се промени за пореден път.

Сведох поглед към дисплея на телефона, за да проверя кой ме търси.

— Вероятно са хлапетата — казах на Бри и натиснах копчето. — Поздрави от голямата планина под небето! — заговорих с весел тон.

Но вместо отговора, който очаквах, чух само:

— Алекс, аз съм, Нана.

Напрежението в гласа ѝ веднага надигна у мен вълни от ужасяващ страх, които се разляха по цялото ми тяло.

— Какво става? Децата добре ли са?

— С децата всичко е наред. Става дума за... — Гласът и потрепери и тя въздъхна. — За Сампсън, Алекс. Джон е изчезнал. Цял ден никой нищо не е чувал за него.

Сякаш ме поляха с ледена вода. Когато вдигнах телефона, почти очаквах да чуя как ме поздравяват радостните гласчета на хлапетата: *Здрасти, тате. Кога ще се прибереш у дома? Ще ми донесеш ли нещо?*

Но вместо това...

— Алекс, там ли си?

— Тук съм. — Всичко около мен отново, но бавно, застана на фокус. Бри ме гледаше напрегнато, чудейки се какво става. После и нейният телефон иззвъня.

Имах чувството, че с нея слушаме една и съща история, но от различни източници.

— Дейвис е — осведоми ме тя едва чуто. На другия край на линията беше началникът на детективите в службата ни. — Да, сър. Слушам ви.

— Нана, задръж за секунда — помолих я аз.

— Към обяд Сампсън отишъл до гимнастическия салон. — Бри накратко ми преразказа разговора си с началник Дейвис. — Току-що намерили колата му. Никаква следа от самия него. Открили следи от кръв в колата, Алекс.

— Следователно е жив — уверих я аз. — Ако беше мъртъв, ВПУ вече щеше да ни е уведомил. *Той няма да се лиши от обичайната си публика.*

111.

В миналото той беше контролирал други убийци, особено онова блестящо момче, което наричаше себе си Казанова и работеше в района Рисърч Трайенгъл, близо до университета в Северна Каролина и университета „Дюк“. Разбира се, в онези дни Кайл още беше във ФБР.

Веднъж дори бе обяснил житейската си философия на Алекс Крос:

„Това, което правя, е нещо, дето всички хора си мечтаят да сторят. Аз изживявам тайните им фантазии, мръсните им малки мечти... Не живея по правилата, създадени от моите така наречени «равни»“^[1].

Твърдеше, че привлича много други, които мислят като него.

Сега Кайл Крейг имаше свои идеи как трябва да се движат нещата. Време беше да поеме контрола, може би дори малко бе закъснял. Мъжът, известен като ВПУ, се бе свързал с него посредством Мейсън Уейнрайт, адвокатата му, докато беше в затвора, както и с други особняци от същата порода. ВПУ се кълнеше, че е негов запален почитател и ученик, както и самият Уейнрайт, ала сега бе настанало време учителят да излезе напред и да поеме контрола върху играта.

„Мястото, белязано с «Х». Това би трябвало да е достатъчно, за да се досети — мислеше си той. — Особено за някой, който се смята за толкова велик“.

Кайл беше на мястото няколко минути преди дванадесет в съботната нощ. Както бе обещал. Беше заинтригуван от това, което щеше да се случи, при това в няколко аспекта. *Първо, дали ВПУ ще се окаже достатъчно интелигентен, за да се досети за мястото на срещата?* Напълно оправдан въпрос, но Кайл вярваше, че убиецът ще се появи. ВПУ беше хитър като самия дявол.

А дали ВПУ ще му покаже лицето си? Въпросът бе малко деликатен и Кайл смяташе, че шансът е петдесет на петдесет. Всичко зависеше от това доколко рисков играч бе убиецът. *И доколко е уверен в себе си.*

Или ще се появи в някое от театралните си превъплъщения! Може би ще дойде маскиран като мен? Кайл се усмихна, когато мисълта го осени. После се замисли над други неща. Концепцията за свободата продължаваше да го вълнува — да бъде отново част от света. Усещаше как сърцето му бие равномерно, но с ускорен ритъм. Ставаше все по-добър в уменията да контролира тялото и духа си.

После чу нещо. Някой беше дошъл.

— В твоя чест — разнесе се глас зад гърба му.

ВПУ се бе явил на срещата и сега пристъпи напред иззад сенчестите дъбове. Без маска, без дегизировка. Висок, добре сложен мъж, около тридесет и пет годишен. Доста самоуверен на вид.

Точно зад него се извисяваше къщата на Пета улица, в която живееше Алекс Крос.

Мястото, белязано с „X“. Това, разбира се, беше домът на Крос.

— И за мен е чест да се запозная с теб — изрече Кайл, знаейки, че и двамата лъжат. Не спираше да се пита дали и ВПУ изпитва такова удоволствие като него.

[1] Откъсът е от романа на Дж. Патерсън „Теменужките са сини“, ИК „Хермес“, преводач Д. Габровска, 2004 г. — Б.пр. ↑

— Добре е най-после да се срещнем лице в лице — заговори ВПУ, но изглеждаше леко нервен и скован. — Всичко, което каза, беше истина. Всичко.

— Да. Обещах ти, че ще се измъкна от Ей Ди Екс във Флорънс, и ето че съм тук — кимна Кайл. В този миг и той изглеждаше донякъде срамежлив, но това беше само игра.

— Там ли живее той? Дали в момента спи? — попита ВПУ, като посочи към къщата на Крос от другата страна на Пета улица. Много добре познаваше това място и вече имаше дузини снимки от всеки ъгъл.

— На най-горния етаж. Обикновено там работи, като подрежда разни пъзели — обясни Кайл. — Сега обаче май не си е у дома, нали? Горе не свети.

— Всъщност не е тук. В Монтана е. Тръгнал е по следите ми. Ти смяташ, че е отгатнал нашата игра. Но аз не съм на това мнение — заяви ВПУ.

— Тогава печелиш. Но трябва да бъдеш внимателен. Аз никога не бих подценил доктор Крос. Той притежава шесто чувство за тези неща и е обсебен от работата си. Труди се много упорито. Може да те изненада.

ВПУ не можа да сдържи усмивката си — жестоко подобие на усмивка.

— Така ли се случи с теб? Имаш ли нещо против, че ти задавам толкова пряк въпрос?

— Ни най-малко. Това, което стана с мен, беше, че най-страшният ми враг ме надви — *моята* гордост, *моего* его, *моего* високомерие. Към края аз улесних твърде много Крос.

— Мразиш го, нали? И искаш да го съсипеш, да го унижиш публично.

Сега бе ред на Кайл да се усмихне. ВПУ се вживяваше, разкриваше за себе си повече, отколкото би трябвало.

— Е, да, искам да натрия носа на Крос. И нямам нищо против да съсия репутацията му. Но не мразя Алекс. Всъщност гледам на него като на нещо скъпо.

ВПУ се изсмия шумно.

— Не бих искал да съм сред враговете ти.

— Да — каза Крейг и също се засмя. — Не би искал да видиш лошата ми страна.

— А ще я видя ли? Наистина ли съм стигнал толкова далеч?

Кайл се протегна и потупа убиеца по рамото, за да го увери, че между тях двамата всичко е наред.

— А сега ми разкажи за себе си. Искам да зная всичко. А сетне — додаде Кайл и отново се ухили — можеш да ми разкажеш и за партньора си. Виждам някой да се спотайва там, отзад, в сенките. Никак няма да ми е приятно да го застрелям, който и да е той. Но ще го направя, разбира се.

Жената, която се подвизаваше под името Санди Куинлан, се показа откъм дърветата и пристъпи напред.

— В твоя чест — бяха първите й думи към великия Кайл Крейг.

Може би донякъде беше искрена? Със сигурност го ласкаеше. Разбира се, тя също беше актриса.

Кайл бавно кимна, след което каза:

— А сега ми разкажи за Джон Сампсън. Къде го държиш и какво си планирал за него?

113.

Късно същата вечер двамата с Бри пътувахме с бясна скорост към Калиспел — за да установим, че първоначално определеният ни полет все още си оставаше най-бързият начин за връщането ни у дома. Нямаше алтернативи или поне не такива, които можехме да си позволим.

Регистрирахме се в мотела, но никой от двамата ни не можа да заспи. Убиваше ни мъчителната мисъл, че не можехме да помогнем на Сампсън през тези критични първи часове, но аз се измъчвах особено силно. С Джон бяхме първи дружки още от деца, а сега ме глождеше лошо предчувствие. Все пак бях с Бри и заспахме прегърнати.

Най-после пристигнахме във Вашингтон в неделя — с опънати нерви, но напълно концентрирани. Още от летището позвъних на Били Сампсън и й казах, че след двадесет минути ще бъдем у тях. На път към колата се обадох и на началник Дейвис. Той лично ръководеше издирването на Джон.

— Докато летяхте насам, започна ново развитие по случая — каза ми Дейвис. — По някое време днес копелето ще активира свой видеоклип.

— Какво имаш предвид? Какъв видеоклип? По кое време?

— Още не разполагаме с всички подробности. Към два следобед се получи имейл, изпратен на всички, също както предишния. — Това означаваше до всички медии. — В него посочва интернет адреса на новия си сайт, но освен това съобщава само, че сайтът му ще се активира чак в полунощ.

— Бри и аз ще бъдем при теб, колкото е възможно по-скоро. Но първо ще се видим с Били Сампсън. Почти ни е на път. Останете онлайн! Не прекъсвай връзката със сайта. Трябва да разберем какво е замислил.

— Вече съм го направил. Това може да е единственият начин да проследим и него, и отвратителния публичен спектакъл, в който неминуемо ще се превърне.

Щом приключих разговора с Дейвис, вече бяхме стигнали до колата.

— Какво ти каза той? — поиска да узнае Бри.

Не й отговорих веднага. Взирах се в пакета, залепен с тиксо към вратата, откъм мястото на шофьора.

Бяла хартия, сребристо тиксо. Вече бях виждал нещо подобно.

— Бри? Слушай внимателно. Дръпни се назад от автомобила. Ела тук, при мен. Но се движи много бавно и отстъпвай гърбом.

Тя приближи, за да погледне.

— Господи! Експлозив ли е?

— Не зная какво е. — Извадих от джоба си фенерчето и се наведох, за да огледам пакета по-отблизо. — Би могло да е всичко.

Но тогава пакетът внезапно започна да звъни и двамата тутакси отскочихме рязко назад.

Изтекоха няколко секунди, преди да осъзнаем, че звукът беше звън от мобилен телефон, скрит вътре в пакета.

Разкъсах бялата хартия и в шепата ми се изсипаха трохи от изсъхнала поничка, заедно с черния мобилен телефон, производство на „Моторола“. Предположих, че поничката е плоска шега с навика на полицаите да дъвчат понички.

Вместо номера на обаждания се, върху дисплея се изписа изображение. Беше на Сампсън със завързани очи. Под едната му скула се виждаше широка рана и засъхнала кръв около нея. Поех дълбоко дъх, за да потисна гнева, надигнал се в мен. Опитах да се окопая, преди да отговоря на повикването.

— Бел?

— Крос? — имитира той подигравателно тревожната ми интонация.

— Къде си?

— Аз ще говоря. Ти ще слушаш. Сега искам вие двамата да извадите телефоните си и да ги вдигнете във въздуха. Ако можете, дръжте ги само с два пръста.

— Не, ти ме слушай. Искам да говоря със Сампсън, преди да направя каквото и да било.

Последва пауза и тътрене. След това чух приглушеното: „За теб е“.

И гласът на Сампсън, ясен и безпогрешно различим:

— Алекс, не го прави!

— Джон... — извиках.

Но Бел вече бе поел разговора.

— Какво става с телефоните ви? Да ги видя вдигнати във въздуха. И двата.

Извърнах се и огледах гаража. Някой определено ни наблюдаваше и му докладваше какво става тук, но не видях никого.

— Сега или никога, доктор Крос. Няма да искаш да затворя. Повярвай ми. Няма.

— Бри, извади телефона си. Вдигни го във въздуха.

Той ни заповяда да оставим телефоните зад гумите на задните колела на автомобила и после да влезем вътре.

— А сега дай на заден върху тях. После напуснете гаража и продължете надясно.

— Къде отиваме?

— Без повече въпроси. Просто го направете. По-бързо! Времето изтича. — Чух как двата мобилни телефона изхрущяха, когато дадох на заден ход.

— Мамка му — промърмори Бри. Не се ядосваше за телефоните, а заради това, че трябваше да изпълняваме заповедите му.

Едва бяхме излезли на улицата, когато Бри надраска нещо на едно листче и ми го показва.

„Тойота“. Модел „Черен Хайлендър“. Вашингтонски номер. Жена. На две коли зад нас.

Видях автомобила в огледалото за обратно виждане, както и женски силует зад волана. Дълга черна коса. Черни очила. Ала нищо друго не различих.

— Коя е тази опашка зад нас, Бел? Да не е моята приятелка от Балтимор?

По линията се чу глухо тупване, от което сърцето ми се сви, последвано от стенанието на Сампсън.

— Оттук насетне това ще е отговорът на въпросите ти. Имаш ли още?

Не отговорих.

— Бързо схващаш. А сега завий наляво до следващия светофар. И си дръжте затворени шибаните усти, докато не поискам мнението ви.

115.

Навярно трябваше да се свържа с някой от полицията, за да съобщя какво става с нас, но животът на Сампсън беше в опасност и нямах друг избор, освен да се подчинявам на указанията на Тайлър Бел. През следващите няколко минути двамата с Бри ограничихме общуването си само до жестове с ръце и бележките, които тя ми подаваше, докато ВПУ ни диктуваше нарежданията си.

Черният „Хайлендър“ с жената зад волана оставаше точно зад нас, на две коли разстояние.

Бри отново надраска на листчето:

Имаш ли представа накъде отиваме?

Поклатих глава. Но съвсем леко, само колкото тя да го забележи.

Как ще обърнем нещата в наша полза?

Още едно едва забележимо поклащане на глава от моя страна.

Има ли оръжие в колата?

Въздъгнах, преди за трети път да кимна отрицателно.

Бяхме заминали за Монтана без оръжието си. Може би Тайлър Бел се бе досетил и за това, понеже нищо не спомена за пистолети, щом се разделихме с мобилните си телефони.

Той ни разкарваше из цял Вашингтон. Накрая ни изведе на Масачузетс авеню, а после по Седма улица към Капитолия.

Мислите ми препускаха бясно в различни посоки, докато напредвах мълчаливо в указаната ми посока. *Къде, по дяволите, ни водеше той? И какво ще се случи, като стигнем края на маршрута?*

От Седма улица завихме по Джорджия авеню, после прекосихме кампуса на университета „Хауърд“ и продължихме нататък. *Защо точно тази част на града? И защо се случваше всичко това?*

Някъде между хълмовете Кълъмбия и Петуърт навлязохме в участък, пълен с малки магазинчета за стоки на дребно, няколко заведения за бързо хранене и авторемонтни работилници. Бел ми каза да намаля скоростта и да внимавам.

— Повярвай ми, много внимавам.

Следях номерата на сградите, покрай които минавахме. Изредиха се една сергия с ямайски сладкиши, един салон за педикюр, една бензиностанция, една заложна къща, а после — няколко празни склада.

— *Номер три три три седем* — каза ни Тайлър Бел. — Виждаш ли го?

Видях го. На прозореца, над първоначалния транспарант „ДАВА СЕ ПОД НАЕМ“, беше закрепен още един, оранжев, с надпис „ДАДЕН ПОД НАЕМ“.

— Сега поемете по съседната пресечка и влезте в сградата отстрани — нареди ми Бел. — Без евтини трикове. Не мога да ви обещавам същото.

Изтеглих автомобила си надолу, по тясното единично платно, до малък паркинг отзад, с място може би за три автомобила. Когато излязохме от колата, видях как черният „Хайлендър“ блокира входа на платното — или изход, в зависимост от това откъде го гледаш.

Шофьорът остана зад волана, но продължаваше да ни следи зорко. Изглеждаше едновременно загадъчен и заплашителен. Почти напълно бях сигурен, че е жена, но не всичко беше такова, каквото изглеждаше.

Двамата с Бри влязохме в сградата. Озовахме се пред очукана зелена метална врата, подпряна с тухла. Вътре ни очакваше бетонна стълба. Имах чувството, че съм в някоя сцена от сериата трилъри „Пила“.

— Слез по стъпалата — нареди ми Тайлър Бел. — Продължи направо. Не забравяй, че нямаш друг избор.

Ивица странно ярка светлина се процеждаше под прага на друга врата в дъното на стълбата.

— Бел, какво има тук? — попитах го. — Къде отиваме?

— Като влезеш, затвори вратата след себе си. Но първо влез. Или ще последва ужасна сцена с участието на твоя приятел.

Бри и аз се спогледахме. Сега бе моментът да се обърнем назад и да побегнем, ако въобще имахме избор. Но това нямаше да стане, поне не с мен.

— Да вървим — рече Бри. — Ако се открие някаква възможност, ще се възползваме от нея.

Аз влязох пръв.

Стените бяха от грубо пресована шлака, нямаше парапет. Долавяше се слаба миризма на сира, която дразнеше върха на езика ми. Когато се озовахме пред вратата в дъното на стълбата, сграбчих ръждясалата кръгла дръжка, която не се завъртя. Побутнах вратата и тя се откряна.

И тогава...

Ярка светлина заля очите ми! Едва когато успях да избистря зрението си, видях един от няколкото прожектора, поставени върху триножници, които осветяваха всяко ъгълче на влажното подземие.

— Ето го твоето момче! — каза Бел.

Сампсън седеше на един стол с вързани зад гърба ръце. Върху очите му бе залепено сребристо тиксо. Когато се извърна при шума от отварянето на вратата, видях ужасна рана на лицето му, все още кървяща. Но най-лошото бе, че кръвта му бе използвана за изписването на буквите ВПУ на стената зад него. С много, много кръв.

Отдясно на стола на Сампсън бяха оставени още два празни стола, като на пода до всеки от тях имаше по едно намотано въже.

Някакъв мъж, най-вероятно Тайлър Бел, бе застанал отстрани с видеокамера в едната си ръка и пистолет в другата. Лицето му оставаше в сянка. Загадъчен, както винаги. *Но това щеше да свърши сега, нали?*

От камерата се проточваше кабел, праметнат върху дървена маса, отрупана с най-различни неща. Видях лаптоп с вдигнат капак. На екрана се виждаше познатата ми начална уебстраница на сайта на Тайлър Бел, но с една незначителна разлика. Там, където досега имаше изображение на телевизор с празен екран със снежинки от статичното електричество, в момента се показваше кадър, сниман на живо. Дватамата с Бри бяхме в средата, *втренчени в себе си*.

Главата на Бел бавно се извърна от визъора на телевизионната камера към лицата ни. Когато видя, че го наблюдавам, той ни поздрави:

— Добре дошли в студиото ми.

— Сампсън, добре ли си? — попитах аз. — Джон? *Джон?*

Накрая той кимна немошно.

— Никога не съм бил по-добре. — Не погледна към мен. Беше превит надве, със засъхнали почернели петна от кръв по сивата тениска и по анцуга си.

— Добре казано, детектив Сампсън — изрече с дрезгав глас Тайлър Бел. — Май аз не съм единственият добър драматичен актьор тук.

— Това моят глок ли е? — Бри се взираше в оръжието в ръката на Бел.

— Да, той е. Много добър модел. Не помниш ли, когато Нийл Стивънс ти го отне? Да, това бях аз. Какво друго да кажа — отличен актьор съм.

— Всичко помня, задник. Не си толкова добър, колкото си мислиш.

— Може би. Но все пак съм достатъчно добър, нали?

— За какво е всичко това? — намесих се аз, опитвайки се да забавя нещата, да забавя Бел и може би дори да получа няколко отговора от него.

— О, сигурен съм, че за по-голямата част си се досетил, доктор Крос. Достатъчно умен си за това.

— Значи ако кажа *номер три три три седем на Джорджия авеню...* — подех аз.

— Ще си изгубиш времето. Никой не ни наблюдава — засега.

Бел сведе очи към камерата, сетне отново ги насочи към мен.

— Предаването *на живо* щеше да се получи добре, но аз не съм глупак. Детектив Стоун, искам да легнеш по очи, с разперени ръце от двете страни. Крос — кимна към стола в средата, — седни тук. Отдъхни си малко.

— Но за какво е...

Той стреля веднъж в стената, над рамото на Сампсън.

— Казах да седнеш.

Направих, както ми беше казано, и тогава отгоре се чуха някакви стъпки. Те прекосиха уверено пода, сетне отекнаха надолу по стъпала, навярно намиращи се наблизко. Но не по тези, по които бяхме слезли двамата с Бри. Явно имаше друг вход.

Тайлър Бел продължаваше да насочва камерата към мен, без да се оглежда наоколо. Предположих, че искаше да улови реакцията ми и да я запише във филма, който снимаше. В далечния край на помещението се отвори врата. Но не можах да видя кой стои там...

— Защо се забави толкова много? — попита Бел.

— Извинявай. Трябваше да заключа. Този квартал не е от най-спокойните.

Тогава разбрах кой се бе появил. Жената, която познавах като Санди Куинлан, току-що влезе в помещението. Беше си смъкнала черната перука и черните очила, които носеше, докато шофираше „Хайлендър“-а. Сега изглеждаше така, както бях свикнал да я виждам. С изключение на очите ѝ. Те се плъзнаха по мен с равнодушно изражение, сякаш никога не се бяхме срещали.

Заедно с шока от срещата със „Санди Куинлан“ много загадки ми се изясниха. Макар и неохотно, изпитах уважение към ВПУ.

— Антъни — промълвих. Не беше въпрос, а *констатация*.

Не се заблуждавах, че това е истинското му име, но под това го познавах. И като се вгледах във ВПУ, сега забелязах приликата. Беше доста добър в гримирането, пък и беше талантлив актьор.

Той леко се поклони.

— Добър съм, нали? Повечето от кариерата ми премина на театралната сцена. Ню Йорк, Сан Франциско, Ню Хейвън, Лондон. В много отношения се гордея с ролята си на Антъни Демао, както и с това, че те изиграх, доктор Крос. Както се казва, направих те за смях!

— Значи ти си Тайлър Бел? — попитах.

Изглеждаше малко изненадан от въпроса ми. *Или отново разиграваше театрален етюд?*

— Ама ти не знаеш ли? Бедното копеле откачи. Пристигна във Вашингтон и изби сума хора. Включително и детектива, който убил брат му. После просто изчезнал от лицето на земята. Никой повече не го видял.

— Ти ли уби Бел в Монтана? — попита Бри.

— Ето какво ще ви кажа. — Размаха глока. — Нека първо ви подготвим за снимките. После ще ви *покажа* какво се случи с Тайлър Бел. Не можете да отречете, че оказвам пълно съдействие на полицията, нали?

„Санди“ сега пристъпи напред и застана до него. Той я целуна с показна страст, след което ѝ даде пистолета. А накрая ѝ връчи и камерата. *Сега какво?*

— Усмихнете се — подкани ни тя. — Или правете, каквото си искате. Само се дръжете непринудено. Бъдете себе си.

Присви коленете си за по-устойчива поза при снимане и завъртя камерата, докато на екрана на лаптопа не се появихме всички ние — Сампсън, Бри и аз.

— Добре, вече съм готова. Когато и ти си готов, можем да започнем. Ще снимаме *на живо*. И така... *камера*.

Антъни Демао — това беше единственото име, с което можех да го наричам — бавно приближи зад мен, там, където най-малко исках да се намира.

— Далеч от очите, далеч от мислите? — попита той и се изсмя. — Или може би не, докторе?

Въжето се впи внезапно в китките ми, щом той го пристегна зад гърба ми. После завърза краищата му на възел. След това завърза другия край към халка в пода, която не бях забелязал при влизането. Така не можех да се изправя. Ето защо в кадъра Сампсън беше толкова приведен, осъзнах аз.

И всичко се разиграваше в *реално време* на екрана на лаптопа срещу мен. Чудех се колко ли хора гледат това в момента. Надявах се само Нана и децата да не са сред тях.

Когато приключи с мен, а после и с Бри, взе пистолета от Санди и зае мястото си в средата на пода. Пъхна глока отзад, в колана си, след което приклепна леко, с ръце зад гърба, сякаш и те бяха вързани като нашите. *Какво, по дяволите, правеше сега?*

Лицето му се изкриви в ужасна гримаса. После изхлипа шумно. Продължи да плаче. Играе роля, осъзнах изумено. *Разиграва друг етюд. Кой беше сега?*

Определено играеше някой друг, а не себе си. Преструваше се, че плаче, че е безкрайно натъжен.

— Защо ми причиняваш това? Не разбирам. Моля те, позволи ми да стана. Няма да избягам, обещавам. Моля те, човече, моля те. *Много те моля!*

Внезапно оръжието се появи иззад гърба на Антъни и той го насочи към *главата си*. Сега заговори като ВПУ:

— Ако искаш да оцелееш, господин Бел, продължавай да говориш. Хайде да те чуя как ще кажеш гласните.

— Ей, Ии, Ай, Оу, Ю — избъбри той, което предположих, че е доста добра имитация на Тайлър Бел.

— Ти си закрил банковата сметка на Бел, нали? — обади се Бри, преди аз да успея да си отворя устата.

— А преди това си изиграл ролята на Тайлър Бел в бакалницата — додадох аз. Това обясняваше опаковките — млякото и допълнителните продукти, — които намерихме в хижата на Тайлър Бел.

Антъни отново се изправи и се обърна първо на едната си страна, после и на другата, за да ни покаже брадата си, носа си, гъстите си вежди.

— Много добър грим, нали? Отливките са взети направо от лицето на Тайлър Бел.

— Мили боже! — ахна Бри, по-отвратена отвсякога. — Ти почти ме накара да се срамувам, че съм човешко същество.

— Почакай, имам още нещо друго за вас. Готино е. Сами ще се убедите, детективи.

За миг остана неподвижен. Лицето му се сгърчи от силна болка, но този път не играеше Бел, *а някой друг*.

Тялото му се сви, вече не излъчваше толкова необуздана енергия. А гласът — онзи, който бе използвал при сеансите с мен — стана по-дълбок, с южняшко звучене и с по-различен тембър от всички, които бе демонстрирал досега.

— О, Господи, аз убих най-добрия си приятел. Матю, друже, толкова съжалявам. Толкова, толкова съжалявам. Какво да правя сега? — Заговори по-бавно, а акцентът му се усилваше, докато накрая се превърна в гротескна карикатура на самия себе си. — Не съм нищо друго освен един нещастен кучи син — ветеран, отишъл да плаче на рамото на някакъв психар, който не може да отличи синдрома на войната в Залива от шибаната рубеола.

Очите му се впериха студено в моите.

— Всичко съм записал, доктор Крос. Всеки от нашите сеанси съм записал на аудиокасети. Направих го направо под носа ти. Заснех и няколко снимки. — Погледна към Санди. — Ти и тя. Когато Санди те целуна пред кабинета ти и каза, че й се искало да те е срещнала при други обстоятелства.

— Ще ви споделя една тайна — Санди отново разигра сцената между нея и мен пред кабинета ми. — Искаше ми се да се бяхме срещнали при други обстоятелства.

Спомнях си целувката и как Санди ме бе повела настрани очевидно за да ме нагласи по-удобно за фотоапарата на Антъни.

— Добре — казах. — А сега ще ми отговориш ли *защо* е било всичко това?

— Устройва ли те следният отговор: защото никой друг не може да направи това, което направихме? Никой! Или защото работихме почти десет години в *театъра* и парите едва ни стигаха, за да си платим наема. Или защото видяхме славата ти, или по-скоро тази, която имаше, и решихме, че и ние можем да постигнем същата.

Замълча и се втренчи в мен — колкото да усетя няколко удара на сърцето.

— Това ли искаш да чуеш, доктор Крос? Ще ти помогне ли това да ни вкараш в някакви тесни рамки, които можеш да разбереш?

Отвърнах на погледа му.

— Зависи. Истина ли е всичко това?

Той се засмя. Също и Санди.

— Не. Нито дума. Как може някой като мен да не се оправя добре в живота? Имам пари, също и слава. Дори и Кайл Крейг ми е фен, както и ние сме фенове на Кайл. Каквото и да си говорим, светът е малък. Кайл Крейг е нашият герой, също като Бънди и Гейси. И Гари Сонежи. Когато Кайл беше натикан в Ей Ди Екс във Флорънс, ние измислихме как да установим контакт с него. Той искаше да знае всичко за това, което вършим. Същото изпитвахме и ние към него. По света има много като нас, докторе. Такива, които са убивали, както и други, на които им се е искало да го сторят. Адвокатът на Кайл също беше негов почитател. При това много предан почитател, трябва да му се признае. И сега Кайл Крейг следи нашата история така, както и ние следяхме неговата. Той е тук, във Вашингтон. Адски вълнуващо, не мислиш ли?

Наблюдавах представлението на ВПУ, защото всичко бе тъкмо това — пресметнато представление, — но нещо друго се случваше тук, нещо което в момента много повече ме интересуваше. Ситуацията ме върна назад, към планинския парк Катоктин.

Ръцете на Бри зад гърба ѝ правеха нещо неуморно и почти незабележимо. Тя се опитваше да отвърже въжето от китките си — имах възможността да виждам повече благодарение на ъгъла, под който гледах екрана на лаптопа. Това ми подсказа, че трябва да се постарая да задържа Антъни и Санди с лица към мен, за да не забележат това, което Бри се опитваше да направи.

— Но как така Тайлър Бел ще се покрие със слава за тези неща, а не вие двамата? И особено Санди? Нима тя не я заслужава? — попитах аз, сякаш ме беше грижа.

— Не си обърнал достатъчно внимание на думите ми. *Всичко това* — той махна с ръка и посочи помещението наоколо — е заблуда, само за днес. След като си тръгнем, след като всички видят историята, тогава всичко това *ще се повтори отново*. Може би изкупителната жертва ще е друго ченге. Или репортер от новините? А защо не и някоя голяма клечка от „Уошингтън Поуст“ или „Ю Ес Тудей“?

— Знаеш ли, че не си първият, който разиграва нещо подобно? Да си слушал за Колин Джоунс от Маями? Онзи същия, който се прочу през 1995 година...

И ето че сега самодоволството на Антъни леко се пропука.

— Никога не съм го чувал.

— Точно за това говоря. Колин Джоунс бе звезда за... да кажем... за пет минути. При това той беше по-добър в това от теб — и от двама ви.

Антъни се изправи и скръсти ръце, докато клатеше глава. Виждах, че кипи от гняв срещу мен.

— Ти наистина си много калпав психар, знаеш ли? Какво се предполага да постигнеш с това? Да ме накараш да не те убия?

— Не, но може да отнеме част от удоволствието ти. — Играта сега се свеждаше до увереността, не до фактите, нито до методите на терапията. Стараех се да демонстрирам, колкото се може по-голяма увереност.

— А какво ще ми кажеш за Рони Джесъп? — попитах го. — Три убийства, всяко от тях предавано на живо по телевизията. Дори използвал истинското си име. Някога да си чувал за Рони Джесъп? Или ти, Санди?

— Не, но едно малко мръсно птиченце ми подсказва, че *ти* ще умреш — ухили се тя. — Нямам търпение.

Само с три крачки Антъни прекоси разстоянието до мен и ме цапардоса по лицето с дръжката на пистолета.

— Това да ти е за урок, доктор Крос!

Остана така, готов отново да замахне, но предположих, че той още не искаше да изпадна в безсъзнание.

Аз бях тук, за да го гледам!

Изплюх на пода кръвта от устата си.

— Мадлин Първис от Бостън, година 1958 — запратих в лицето му името на още един убиец психопат.

— Добре, дотук бяхме. Ще ти запуша устата. — Той се втурна назад, към масата с „реквизита“, отново натика пистолета отзад, в колана си, и взе рулото с тиксо. То изпраця шумно, като откъсна парче от него, след което се запъти обратно към мен.

Извърнах глава настрани не за да го спра, а за да го заставя да се извърти в по-добра позиция за Бри. Тя вече или беше готова за атака, или не.

Докато Антъни беше надвесен над мен с ивицата тиксото в ръка, ръцете на Бри изскочиха иззад гърба й.

Но Санди също я видя.

— Братко, внимавай!

Брат ли? Двамата бяха брат и сестра? Това беше обрат, който не бях предвидил. Може би заради сексцената на кушетката в моя кабинет. *Но може би двамата бяха и любовници?*

Който и да беше Антъни Демао, той се нахвърли срещу Бри, след като тя издърпа пистолета от ръката му. Удари я в лицето с бърз, силен замах с опакото на дланта си. Глокът изгърмя... За съжаление куршумът не улучи Антъни, ала Бри се завъртя настрани. Удари се в стената зад прекатурения стол, на който бе седяла допреди минута.

Внезапно Санди измъкна пистолета си и го насочи към мен.

Бри обаче успя да се прицели с глока към нея и стреля. Два пъти! Не се шегуваше. И двата изстрела улучиха Санди Куинлан в гърдите. Устата ѝ зейна широко от шока. Според мен тя издъхна още преди да падне, докато беше застинала там с пистолета в ръката си. В следващия миг Санди рухна като кукла, чиито конци са били внезапно прерязани. Странно, но това не ме зарадва. Бях ѝ посветил твърде много време. Мислех си, че я познавам, макар да се оказа, че съм се лъгал. Но все пак беше моя пациентка.

Исправих се с мъка на крака, напрягайки всичките си сили, за да изтръгна халката в пода, която за щастие започна да поддава. *Трябваше да се измъкне от бетона.*

Бри стреля отново!

Един от прожекторите гръмна точно когато Антъни мина под него. Той отскочи гъвкаво настрани — притича, ниско приведен. Смееше се. *Отново ли разиграваше роля? Или просто си беше такъв?*

Надигнах се, изпънах крака си и въжето най-последно се освободи. Примката около китките ми се разхлаби достатъчно за да извия ръцете си и да ги измъкна от въжето.

После хукнах след Антъни.

— Извикай подкрепление! — изкрещях на Бри. Черният мобилен телефон „Моторола“ още лежеше на пода. Както и Санди Куинлан, с широко разтворени очи, с лееща се кръв от двете ѝ рани, толкова близо една до друга, че изглеждаха като една.

Втурнах се по стъпалата и чух как над мен се строши стъкло. *Антъни... ВПУ се измъкваше оттук, така ли? След секунди се изкачих в празния склад.*

Вратата към улицата беше затворена и още беше заключена с катинар. Но от прозореца до нея бяха останали само изпочупени стъкла по рамката. Съзрях и един стар дървен стол, изхвърлен навън, на тротоара.

Затичах се и прескочих през отвора на счупения прозорец. Хората отвън се извърнаха към мен и ме изгледаха удивено, сякаш бях някакъв ловък кечист. Едно хлапе посочи към пресечката.

— Мъжът е там — рече ми то.

Видях Антъни да търчи с все сили на отсрещната страна на улицата. Обърна се назад и също ме съзря. После се шмугна в някаква сграда отдясно.

— Извикайте полицията! — крещях на всеки, който би ме чул и може би щеше да помогне. — *Това е ВПУ!* — додадох. После се втурнах по тротоара след него.

121.

Мястото, където ВПУ бе влязъл, се оказа някакъв евтин мексикански ресторант за доставка на храна по домовете. Отпред нямаше маси, уплашена възрастна жена се беше проснала на пода, а мършавият касиер се бе притиснал като сянка до стената.

Завих тичешком покрай тезгяха и връхлетях през люлеещата се врата в кухнята.

Температурата моментално се покачи с двадесетина градуса. Двамата готвачи ми закрепяха нещо на испански.

Твърде късно — видях как Антъни ме напада отдясно. *Какво, по дяволите, ставаше?* Един чугунен тиган изгори ризата ми, усетих пронизващата болката в рамото.

Замахнах инстинктивно с другата ръка. Първият удар отдолу го улучи в слепоочието, а вторият — в гърлото.

Антъни залитна, изпусна нагорещения тиган и сега аз го сграбчих. Запратих го право във физиономията му, но после веднага го пуснах, за да не изгори ръката ми. Той изрева зверски и се олюля назад. Почернялата гума на маската провисна около ухото му. Двамата готвачи се разкрепяха така обезумяло, сякаш те бяха изгорени.

Антъни се улови за ръба на кухненския блок. Докопа друг нагорещен тиган и метна срещу мен цвърчащите в него мазнина и зеленчуци. Успях да избягна летящата мазна смес, но в това време той хукна към задната врата.

Докато тичаше, събори лавиците за хляба. Навсякъде се разпиляха чинии и прибори. Вдигна се адски шум, последва пълен хаос, много керамични съдове се изпотрошиха.

— *Сестра ми е мъртва!* — кресна той назад към мен. *Кое то означаваше, че сега наистина е бесен.*

Грабнах един голям кухненски нож и налетях след него.

Когато изскочих на дългия и широк вход за доставчиците, чух някъде наблизо вой на сирени. Отчаяно се надявах да идват за нас и че някой все пак ще се досети накрая, че аз съм тук, отзад, заедно с ВПУ.

Изходът се простираше покрай няколко сгради, като отдясно свършваше в задънена уличка, а отляво преминаваше в оживена централна улица. Тя беше само на петдесетина метра оттук, но той не би могъл да стигне толкова далеч.

Тогава къде се криеше? Трябва да е някъде наблизо. Но къде?

Вдигнах капака на най-близкия контейнер за смет. Лъхна ме отблъскваща воня на боклук, но нямаше никаква следа от Антъни. Никакъв ВПУ. Обърнах се с гръб към изхода и се наведох, за да проверя дали все пак не се крие там.

Покрай стената бяха подредени още три контейнера за смет. На отсрещната страна бяха струпани мръсни, ръждясали автомобили. Приклеках и надзърнах под тях. *Не се беше скрил там. Тогава къде се бе дянал?*

Съзрях го с крайчеца на окото си — съвсем навреме. В противен случай щеше да среже лицето ми. Беше зад един от контейнерите за смет и също като мен стискаше нож в ръката си. Изглеждаше уверен и смущаващо спокоен, все едно играеше поредната си роля.

Аз със сигурност не бях толкова уверен — ножовете не бяха моята стихия. Но кухненският нож бе единственото оръжие, с което разполагах в момента.

Той отново ме нападна. Острието профуча покрай лицето ми и едва не ме поряза. Антъни замахна с ножа отново и отново.

Престорих се, че се приготвям да отвърна на атаката му и мъжът се засмя.

— Мисля, че това започва да ми харесва — каза ми Антъни. — Направо съм сигурен. Тренирал съм ръкопашни схватки. А как си ти в този спорт, доктор Крос?

Ала не си направи труда да продължи да ме дразни или изпитва, а отново замахна към мен. Отскочих и той не ме улучи, разминах се на

сантиметър.

Лицето на Антъни беше напрегнато, вените му пулсираха, но очите му блестяха закачливо. Явно си играеше с мен. *Дали нарочно не ме улучи? За да удължи забавлението?*

— Виждам великия Алекс Крос — присмя се той. — Жалко, че нямаме публика.

— О, но вие имате. Този път аз съм вашата публика, ВПУ — прозвуча някакъв глас.

И двамата се извърнахме — *и видяхме Кайл Крейг.*

123.

Гласът на Кайл звучеше възбудено, почти радостно. *Но на какво се радваше? Да ни види? Или да бъде видян?*

— Каква приятна гледка за мен! *Великият ВПУ, и то срещу великия Алекс Крос.* Най-послед един срещу друг в дуел на живот и смърт. И то с кухненски ножове. Какво не бих платил, за да видя това. Но, хей, сега дори не се налага да плащам. Защото съм тук, нали?

ВПУ вдигна ножа си и зае предизвикателна поза, но продължи да поглежда към Кайл.

— Какво търсиш тук? — попита.

— Възхищавам се на работата ти, разбира се — отвърна Кайл. Изглеждаше съвсем искрен. — Също както всеки един от верните ти почитатели, ако можеше да присъства. Щяха да се подредят на опашка по цялата улица, за да видят това зрелище. Не съм спирал да те следя. След срещата ни пред къщата на Крос.

— Смяташ, че не схващам сарказма ти ли? — озъби се ВПУ.

— Пази си силите. И внимавай сега с доктор Крос. Не го изпускай от очи. Ако има възможност, ще ти пререже гърлото. Той е много потаен и ловък.

— Не може да ме нарани — заяви ВПУ равнодушно. — Не е достоен съперник за мен. Както и ти.

— О, мили мой — въздъхна Кайл. — Сега поряза и мен, образно казано.

Не казах нищо нито на единия, нито на другия. Само дебнех да се открие някаква пролука. Не ме биваше кой знае колко с ножовете, но бях чевръст в краката. Може би това щеше да ми помогне, да ме спаси по някакъв начин. Но заради появата на Кайл противниците ми бяха станали двама. *Как се бе добрал дотук? И каква бе връзката му с ВПУ? И дали току-що не се бе променила?*

— Той е концентриран върху схватката, а ти не си — посъветва Кайл ВПУ, както би направил един опитен треньор от страничната линия на игрището. — Тъкмо това се опитвам да ти изтъкна. Обърни сериозно внимание на съвета ми.

ВПУ отново впери поглед в мен.

— Добре тогава. Хайде да приключваме с Крос. В твоя чест.

В твоя чест? Какво означаваше това? После той отново замахна с ножа, но пропусна. Само че този път беше сериозен. Последва още един бърз замах и ме поряза по ръката. Кръвта опръска ризата ми и покапа по паважа.

— Това вече е по-добре, ВПУ — поздрави го Кайл с гърлен глас. — Продължавай в същия дух! *Размажи го! Убий копелето!*

ВПУ започна да диша по-тежко, през устата си. *Може би това щеше да се окаже предимство за мен?* Заобиколих го отляво, а после смених посоката. Никаква логика, само чист инстинкт.

Отскочих на другата страна, когато той отново се хвърли към мен. Не улучи! Налетях към него и пронизах ръката му. От раната шурна кръв. Долна игра, кървави ножове.

Кайл ни аплодира. Запляска бавно с ръце, много бавно, но без окуражителни възгласи.

Отново описах кръг, но този път бях по-бърз. Сменях рязко посоките. После връхлетях изневиделица откъм другата страна.

ВПУ изрева внезапно с плътен глас и опита да спре удара ми. Завъртях се наляво и за секунда оголих гърба си. Ала той бе устремен в другата посока. *Което означаваше...* Продължих да се въртя до затварянето на кръга. Тогава протегнах десния си крак и забих ножа си под мишницата му. Острието прониза плътта, мускула. И накрая се заби в гръдния му кош.

Стенанието на противника ми прозвуча толкова силно, колкото ревът му само преди секунда.

— Ти, глупав кучи син!

После се свлече долу и остана проснат по гръб, с широко разтворени очи, вперени в нищото. Извърнах се от ВПУ и се вгледах в Кайл.

Аз имах нож.

Той имаше револвер.

— Не беше кой знае какъв противник, нали? — ухили се Кайл.

Продължи да говори, сякаш бе развълнуван да ме види. Може би аз съм бил този, когото е следял.

— Бях много наранен, че не дойде пак да ме посетиш във Флорънс, Алекс. Нямах представа какво ми беше. Да те тикнат в една ужасно тясна килия и да те държат там по двадесет и три часа в денонощието. Това е нечовешко и не води до нищо добро. Говоря сериозно. Може би ще заснема дълбоко вълнуващ филм като „Неудобната истина“ или „Пътят към Гуантанамо“. Със заглавие „Никога да не видиш слънцето“. Ще се върти във всички кинозалони по Източното крайбрежие. Ще спечеля на своя страна милосърдните сърца, кървящи от състрадание към ближния.

— Ти уби много хора, Кайл. Откакто си на свобода, не си престанал да убиваш. Колко са този път труповете?

Кайл вдигна рамене безучастно, сетне лицето му се сгърчи в гримаса. Не беше толкова добър актьор като Антъни, а само по-изкусен убиец.

— Честно казано, не съм си правил труда да ги броя. Разбира се, не бива да пропускам мама. Или и това е било само халюцинация?

— Не, заклал си майка си.

— *Заклал съм я, така ли?* Звучи прекалено грубо. Всъщност не си спомням много за това. Навярно не съм бил на себе си от гняв. Можеш ли да ми припомниш някои кървави подробности? Искам да ги чуя от теб, *доктор Крос*.

— Това част ли е от всичко останало, Кайл? Търсиш психологическата връзка?

— Би могло. Никога не съм се замислял за това по този начин.

За момент се взрях мълчаливо в мъжа. Той беше невероятно зъл, без капка съвест. Чудех се как са рефлексите му напоследък. Изглеждаше достатъчно уверен с оръжие в ръка. *А и защо да не бъде? Какво му пречи да ме застреля сега?*

— Коленичи на земята, Алекс. За по-сигурно. Цялото онова обучение в Куонтико може да ми изиграе лоша шега.

Останах прав, отказвайки да му се подчиня.

Кайл вдигна пистолета си, насочи го право в мен и зачака.

— Казах: *коленичи*. Все още има шанс да не те убия. Може би искам да имам публика за това, което ще *последва*.

Това привлече вниманието ми. *Публика?*

— Какво си намислил, Кайл? И каква роля си играл за ВПУ и партньорката му?

Той се усмихна и сякаш се замисли, преди да формулира отговора си.

— Интересни въпроси. Ако ти отвърна, то ще е, защото няма да си наоколо, за да видиш, или защото искам да очакваш *клането*, както се изрази ти, нали така беше? На колене! Това е последното предупреждение, Алекс.

Леко прегънах колене, а после се отпуснах на тях на земята. Нямах избор. Кайл мразеше да не му се подчиняват. Това го знаех със сигурност.

— А, така е добре. Ето как обичам да те виждам. Като молител. Знаеш ли, дори ми се иска ВПУ да беше жив, за да стане свидетел на сцената.

— Можеше да го спасиш.

— Може би. Но вероятно не. Всъщност си мисля, че момчето искаше да умре. Изучавал съм ранните му убийства още когато бях агент. Той се свърза с мен в затвора във Флорънс. Мисля, че съм въплъщавал бащинската фигура за него. Но ти би трябвало да го знаеш по-добре от мен. Обаче аз не мога да живея само с миналото. Нито си падам много по съжалението. Разбираш го, нали?

— Какво искаше да каже той с думите „В твоя чест“?

— О, това ли? Той, разбира се, беше мой почитател. И кой не е? Както и момичето. Дали му е сестра? Никой не знае със сигурност. Те изпращаха съобщенията си до мен в Ей Ди Екс във Флорънс чрез адвокатата ми. Друг мой почитател. Те са само едни извратеняци, Алекс. Макар че той доста *те* поизпоти. Помогнах му с някои идеи. Футболният стадион беше мое хрумване. И, разбира се, предложих да се заеме с Тес Олсен. Това беше в *моя чест*.

Кайл пристъпи напред и опря дулото на пистолета в слепоочието ми. Ръката му не трепна за миг.

— Аз, Кайл Крейг, духовно и телесно здрав — заговори той и се ухили широко, злобно, налудничаво, — решавам да *пощадя* живота на Алек Крос. Във всеки случай поне засега. — Отстъпи крачка назад. — Казах ти вече: двадесет и три часа в денонощието. Четири години. Няма да се отървеш толкова лесно. Да тръпнеш от страх няколко минути — това е *нищо* в сравнение с онова, което преживях там. Не е достатъчна разплата. Нито дори отчасти! Сам ще се убедиш. — Кайл продължи да отстъпва назад. — За теб, Алекс, имам много по-големи и подобри планове. Едно поне е сигурно: ще измъчвам теб и твоето семейство до смърт. Не си прави труда да ги криеш. Наистина съм много добър в откриването на хора. Това беше моята специалност в Бюрото. Притежавам много умения в тази област, Алекс. Аз съм Мислителя. Забрави ли?

— Хвърли пистолета, Крейг. Направи го бавно, лайно такова. Или наистина ще разбереш какво значи *разплата*.

Беше Бри. Не я виждах, но исках да я предупредя.

За Кайл Крейг и защо никога, никога не бива да го предупреждаваш.

Отворих уста и...

125.

— Бриии!

Кайл беше отлично обучен специален агент на ФБР, а преди това е служил в специалните части към армията. Беше експерт с ножовете, с всякакъв вид оръжия, дори и с експлозивите. Знаех го от минал опит. Никой не можеше да си позволи да се държи лекомислено с него, да го предупреждава.

Той чу вика на Бри и преди още тя да довърши заплахата си, се извърна към нея и моментално залегна на земята. Аз само ги гледах, неспособен да направя нещо, за да спра неизбежното.

— Бриии!

Кайл надигна беретата си и се прицели точно в гърдите ѝ — не би рискувал да пропусне целта си, особено при толкова трудна позиция за стрелба, докато тя се движеше. Беше я взел на мушка, а моята единствена мисъл беше: „Взemi мен вместо в нея“.

Не бях сигурен дали Бри ще успее да дочака края на фразата си „наистина ще разбереш какво значи разплата“. Искрено се съмнявах.

Тя стреля... И тялото на Кайл Крейг подскочи нагоре. Устата му зейна от изненадата. Очите му се разшириха.

Така и не успя да натисне спусъка. Тупна с глух удар на земята и остана да лежи там. Единият му крак се изкриви. Беретата се изхлузи от пръстите му. А после... нищо.

Нищо.

Слава Богу, нищо.

Втурнах се напред и изритах пистолета. Наведох се над Кайл — човека, когото някога смятах за приятел и който се бе превърнал в най-злия ми враг. Очите му останаха отворени и се взираха право в моите, може би в душата ми. Гледаше втренчено и аз се питах дали умира в този миг и дали го разбира.

Но после Кайл заговори и каза нещо толкова странно, което и до ден-днешен не разбирам: „В твоя чест“.

След което някъде дълбоко в гърлото му се надигна предсмъртно хъркане.

Хареса ми. Тъжно е да се каже това, колкото и ужасяващо да звучи, но почувствах огромно облекчение. Изпълних се с ликуване. Харесваше ми да съм *публиката* — толкова много, че започнах да ръкопляскам на Бри.

И тогава Кайл внезапно се опря на ръце и крака и се изправи. Измъкна още един пистолет от кобура на гърба си.

Бри вече бе навела оръжието си и сега той ни държеше на прицел.

— Хвърли оръжието, детектив — заповяда ѝ той с най-спокойния тон, който някога съм чувал. — Точно сега не искам да те убивам. Все още не. *Кажу й, Алекс.*

— Няма да ме послуша — отвърнах.

— Тогава ще е само едно мъртво момиче. *Хвърли оръжието.* За Бога, ако исках да те убия, вече да съм натиснал спусъка.

Бри се отпусна на колене и остави пистолета си на земята.

Кайл натисна спусъка.

Но не я улучи. Нарочно.

— Знаеш ли, Бри — поде със същия смразяващо спокоен тон, — че препоръката да се стреля в гърдите, а не в главата, е добра, ала... — той се потупа по гърдите — това не отчита вероятността от използването на бронезилетка, която аз винаги си слагам преди купони като този. И ти би трябвало да го правиш. Особено при такива впечатляващи гърди.

Кайл започна да отстъпва на заден ход. Сетне се усмихна и рече:

— О, по дяволите! Съжалявам, Алекс!

Стреля в посоката към Бри — два пъти — и отново нарочно не я улучи. После се засмя и побягна надолу по пасажа, за да излезне зад първия ъгъл. Смехът му все още се чуваше.

Мислителя.

ВПУ още беше жив. Двамата с Бри се срещнахме с Нана и децата във Вашингтонския болничен център, където лекуваха Сампсън и „Антъни“. „Санди Куинлан“ не успя да оживее — умря, преди да дойде линейката.

Според лекарите Сампсън скоро щеше да се оправи. Целият беше в шевове и омотан в тръбички, но не се съмнявах, че още утре ще подлуди медицинския персонал с искането си да го изпишат час по-скоро. Накрая се оттеглихме в чакалнята, така че Били и Джаката да останат сами с Големия мъж. Били обаче не изглеждаше особено щастлива нито с него, нито с мен.

Хлапетата ни обсипаха с въпроси, а Бри и аз им отговаряхме, доколкото можехме. Макар че — както винаги — самите ние не знаехме всички отговори. Засега, а може би никога нямаше да ги узнаем. Особено когато се отнасяше за Кайл Крейг.

— И така, кои всъщност са били тези хора? ВПУ? — искаше да узнае Джени. Винаги съм харесвал любознателността ѝ, но сега не бях сигурен как да възприемам този напъпващ интерес към криминалните разследвания. Последното, от което се нуждаехме, беше още един Ловец на дракони в къщата ни на Пета улица.

— Скоро ще знаем повече — казах ѝ аз. Бяха взети пръстови отпечатъци от Антъни и от трупа на Санди. Очаквах все някъде да се намери нещо за тях, в архивни досиета, а може би дори в старите бележки на Кайл Крейг от дните му във ФБР.

Накрая изпратих семейството си у дома, а двамата с Бри отидохме да погледнем нашия задържан. Наблюдавахме „Антъни“ през стъклото в стената, докато следоперационният медицински екип го стабилизираше за прехвърлянето. Беше завързан с белезници за леглото и през цялото време лежеше, вперил поглед в тавана. И порано през деня бях свидетел на тази неподвижност. Невъзможно бе да се разгадае. *Поражение? Размисъл? Отегчение?* Отговорите на тези въпроси биха ни помогнали да решим дали мястото му е в затвора, или в психиатрична клиника.

— Имената им са Арън и Сара Денисън. — Обърнах се и видях, че Рамон Дейвис е застанал зад нас. — Колегите от системата за разпознаване на пръстови отпечатъци към ФБР откриха Арън. В два щата, в Калифорния и в Невада, го издирват за две убийства, по едно във всеки щат. Досието на сестра му Сара е чисто. Подвизавали са се във Вегас, Тахо, Сакраменто — предимно в местните театри.

— Къде са живели, преди да пристигнат във Вашингтон? Известно ли е? — попитах директора.

— В Лос Анджелис и околностите му. Защо?

Поклатих глава и отново се извърнах назад, за да погледна през стъклото към него — Арън, а не Антъни.

— Просто съм любопитен дали е истина всичко онова, което той ми разказа. Възможно е в Лос Анджелис да е проследил случая с Майкъл Бел. Случая „Мери“. Нищо чудно и оттам да е поддържал връзка с Кайл Крейг.

— А какво става с видеоклипа? — попита Бри. — Имаме ли представа колко хора са го гледали в Интернет?

Дейвис ни огледа подред.

— Да го кажем така: ако искате да продадете историята си, сега е най-подходящото време за това.

Засмяхме се, но с голяма доза примирение. Нищо не можехме да сторим, за да спрем достъпа и нарастването на популярността на видеоклипа в Интернет.

— Всъщност той постигна това, което искаше, нали? — каза Бри. — Така или иначе стана известен. Тя също е известна. Ако не с друго, поне като последователи на Кайл Крейг.

Ала вече бях приключил с него и с този случай.

— Надявам се, че си е струвало, Антъни.

Чух го как извика, макар викът му да беше заглушен от стъклото. Отново се обърнах към него.

— Жив мъртвец! — изкрещя Арън. — Това си ти, доктор Крос.

ЕПИЛОГ

ПОСЛЕДНИ ДНИ

Нищо не чух за Кайл Крейг, което не бе особена изненада за мен. Той бе отправил ужасни заплахи, но ако искаше да съм мъртъв, щеше да ме убие. Имаше възможност за това. Затова следващите няколко дни изтекоха бързо за мен, но вероятно много бавно за Деймън. Моето момче напуснаше родния си дом.

Когато най-после натоварихме багажа му в колата, преди да потеглим за първия му семестър в академията „Кушинг“, той вече бе овладял чувствата си и се държеше горе-долу както обикновено. Е, далеч не беше спокоен и невъзмутим.

С него прекарахме последните дни в пътуване до Масачузетс. Спряхме, за да се видим с братовчеда Джими в Ред Хат в Ървингтън, похапнахме вкусни ястия, послушахме джаз, а после продължихме по пътя си. Забелязах, че аз вече бях овладял чувствата си и се държах горе-долу както обикновено. Навярно бях осъзнал, че това е за добро, може би дори бе признак за съзряване. Макар че животът ми бе постоянен източник на тревога. Питях се дали все още имам душа. Всички тези убийства, опитите ми да разбера психиката на убийците...

— Знаеш ли кога е уикендът за посещения от семействата? — попита ме Деймън, когато наближихме Стърбридж в Масачузетс.

— Не се тревожи, вече е записан в календара ми. Ще бъда там точно когато ударят камбаните.

— Е, ако работиш по някакъв случай или каквото и да е, ще те разбера.

— Деймън. — Изчаках го да се обърне към мен и да ме погледне. — Ще бъда там. Няма значение какво ще се случи.

— Татко. — Той ме изгледа като зрял мъж, леко сбърчил чело, както правеше мама Нана. — Всичко е наред. Зная, че ако можеш, ще дойдеш. — Не беше чак като да гледам себе си до мен на предната седалка, но едва ли имах по-добро копие в света.

— Очаква те страхотна година, Дей. В училището и на баскетболното игрище. Наистина се гордея с теб. Изцяло.

— Благодаря. Мисля, че и теб те очаква страхотна година. Не се отказвай от Бри. Тя е само за теб. Всички мислят така, макар че, разбира се, ти си решаващ.

Точно в този момент мобилният ми телефон иззвъня. *Сега пък какво?* Хрумна ми една налудничава мисъл — да изхвърля проклетото нещо през прозореца на колата.

И това и направих.

А Деймън ми изръкопляска, сетне и двамата избухнахме в смях, сякаш бях направил нещо адски забавно.

Пристигнахме в колежа в Ашбърнам, Масачузетс, който представляваше толкова прекрасна гледка, че и на мен ми се прииска да прекарам следващите четири години там, да преживея отново младостта си или нещо подобно.

Когато се прибрах в административната сграда на службата, ме очакваше съобщение от директора Дейвис. *Алекс, имам лоши новини. Станали са няколко убийства в Джорджтаун.*

Но това е друга история, за друг път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.